

EN QVINNA

A F V Å R T I D

KARAKTERSTECKNING

AU

STELLA

[*Maria Lindström*]

[a 85802]

HELSINGFORS

THEODOR SEDERHOLMS BOKTRYCKERI

I

MELLAN GAMLA, OCH NYA VERLDEN

— Det förvånar mig att er fru kan vara så modig churu hon blott är en qvinna, sade gamla miss Brown, som satt på däcket af ett från Amerika till Liverpool återvändande ångfartyg. I natt var hon helt lugn och tröstade alla, då jag, som eljest ej är så lättskrämdu af mig, ej kunde annat än uppsända en innerlig bön till vår Herre, ty på någon räddning vägade jag icke mera hoppas, då hela besättningen ropade att elden var lös. Ni må tro att det ej stod

länge på innan jag var ute från sängen, och skyndade i bara kjolen upp på däcket, men när jag kom dit och såg det vida hafvet runtomkring, och blott hörde gråt och kommandorop, samt såg kaptenen blek som ett spöke, stackars Karl! då kommo tårarne mig i halsen, ty ni skall veta, miss, att jag alltid, då jag ser någon gråta, erfär en så märkvärdig känsla att jag måste börja gråta med; men det är ej heller någonting att undra öfver, ty jag har blifvit så vek om hjertat allt sedan den gudfruktige missionären m:r Johns så vackert talade med mig om Gud och våra kristliga skyldigheter. Men i natt, då alla skreko och vredo sina händer, såg jag med ens er fru helt lugn gå öfver däcket och tala några ord med kaptenen, och då hon återvände derifrån, var hennes ansigte så fridfullt, att jag trodde all fara var förbi; men se nej, hon gick blott till de mest förtyflade och tröstade dem; hon talade om Gud, som hjälper i nöden och om mod i faran, och sade så många vackra saker att jag riktigt fick lust att bedja. När kaptenen sedan efter en stund kom framspringande och ropade att elden var släckt, tog

hon helt lugnt fram en liten bibel ur sin ficka och sade att hon lämnade gå ned i salongen för att läsa ett kapitel derur samt tacka Gud för den hjelp han sändt oss i nödens stund, och frågade om ej någon ville förena sig med henne. Och läsa och bedja, det kunde hon som en hel missionär, och då jag såg hennes ansigte, som var liksom förklaradt, kände jag mig helt underlig till mods. Många andra gänger har jag dessutom äfven sett henne tala och handla alldeles som en karl, så bestämdt och så lugnt, att jag just undrat hvad hon kan vara för en som reser en så lång väg så der alldeles allena. Är hon enka eller far hon för att möta sin man?

Det fruntimmer som talat var en typ af gamla ogifta engelska qvinnor. Huru sköna de än i sin ungdom må ha varit, så blifva de dock, då de kommit öfver medelåldern utan att gifta sig, med ens torra och gula samt få orimligt stora tänder och utstääende ögon. Man ser visserligen undantag från denna regel, men vi tro dock att gamla ogifta engelskor i allmänhet följa denna lag; för öfrigt var hon klädd i en snäf svart kläding utan någon hvit krage eller ärmar; en

svart sammets ridikyl hängde vid venstra armen, och i handen höll hon en liten bibel, hvilken blott då begge händerna voro upptagna lades åsido med en andäktig min. Så väl af hennes drägt som ansigtsuttryck kunde man sluta till att hon hörde till den sekt man hos oss kallar läsare.

Den unga amerikanskan som hon tilltalat, var en vacker flicka af omkring 25 års ålder, med ett klokt och behagligt utseende. Hon åhörde med stolt tillfredsställelse dessa loford öfver sin matmoder, dock icke utan undran att man fann det så förvånande att en qvinna i farans stund bibehöll sitt mod och sin själsnärvaro.

När miss Brown slutat att tala, tycktes hon med otålighet vänta på svaret, men Mary höjde blott på axlarne och sade med ett visst förakt uti rösten:

— Hvarföre skulle Mylady just vara pjäkig? Att hon har mod när det behöfs, vet jag nog, annars vore jag icke här, och hade icke för hennes skuld lemnat allt det käraste jag eger, för att följa henne, vore det ock till verldens ända. Nog finnes det dem som ej tycka om Mylady,

utan kalla henne blåstrumpa, karl i krinolin, och mycket annat dylikt, men jag vet att en bättre qvinna än hon är, vill jag aldrig känna.

— Ja, ja, det kan jag tro, men är hon enka, eller huru? Så ung och redan ha genomgått så hårdas pröfningar; ja derföre kan hon också så bra förklara Guds ord!

— Hvad vet ni om de pröfningarna Mylady genomgått? frågade Mary något häftigt. Tycker ni att hon ser olycklig ut? eller huru? Icke har jag åtmjinstone ofta sett henne gråta, och när det händer, så är det för sådant som skulle komma andra att mista förståndet.

— Men är hon enka, eller huru? upprepade miss Brown för tredje gången, med illa dold otälighet.

— Nej, det är hon icke.

— Så rysligt! stackars unga fru, tillade miss Brown, som ej var fullkomligt tillfreds med svaret och tyckte att bästa sättet att få veta något mera var att bege sig ut på gissningarnes område. Så rysligt, att ensam fara så långa vägar öfver hafvet för att återfinna sin man!

— Har jag någonsin sagt att Mylady var gift?

— Det har ni visst icke, men annat kan man väl ej förmoda än att hon endera iir enka eller gift.

— Jag tycker ej om att prata så der om Mylady, sade Mary, i det hon steg upp; vill ni veta något mera, så fråga henne sjelf. Faryäl derföre tills i afton, efter jag har den äran att vara er hyttkamrat! Jag måste gå och se om Mylady behöfver mig.

Miss Brown satt ännu en lång stund orörlig, följande Mary med ögonen till dess hon försvann; derpå sade hon till sig sjelf: Det är besynnerligt... men jag måste få reda på det!... hvarefter hon försjönk i djupa tankar, till dess hon åter lyftade sina ögon till himlen, tog en näl ur sitt bülte, stack den mellan bladen uti sin bibel, samt öppnade den på det ställe, försynen sålunda anvisat henne.

Emellertid hade Mary kommit till fördäcket och närmat sig ett fruntimmer, som med fötterna insvepta i en stor, rutig shawl satt fördjupad i läsningen af en bok. Hon bar på hufvudet en liten rund hatt med ett ljusgrått flor, hvilket utan att täcka ansigtet, gaf det ett uttryck som

hade man sett det genom en lött poetisk dimma. När Marys gestalt stodnade framför henne, lyftade hon upp två stora, blåa ögon med ett uttryck af liflighet, hvilket sällan förekommer hos ögon af denna färg då de med ens falla på ett nytt föremål; de brukar lifvas, men sällan genast vara lifliga. Kring hennes vackra, välbildade läppar lekte ett eget slags leende, som utan att vara gladt, var liksom ett återsken af en i hennes hjerta för hela menskligheten inneboende välvilja. Uti detta leende fanns icke heller den enformiga artighet, som den fina uppfostran och verldsvanan trycker på mången qvinnaas läppar och som nästan lika möter en vän och en person som hon föraktar. För att få en klarare föreställning om denna qvinna, så låt om oss läsa fragmentet af ett bref som ganska troget återger hennes person.

".... Slutligen skulle jag göra Lady S. bekantskap och blef införd till henne af min vän L. Hennes tant var icke hemma, men efter att hafta lätit anmäla oss, blefvo vi visade till en liten salong, hvilken jag hade tid att betrakta under det vi väntade på templets gudinna. Rum-

met bar en underlig prägel af qvinlig och artistisk smak, samt manlig verksamhet. Det var ett slags boudoir genre Pompadour, hvitt siden med rosor; en mängd små saker, alla artistiska och smakfulla, voro der uppställda, statyetter, små tavlor, fina thé-serviser, kinesiska vaser; det var en sammansättning af olika genrer och ändock fanns uti det hela en trefnad som visade att den, som bebedde detta rum, hade ordnat allt för att behaga sina ögon och ej af fåfänga — bevis på en sjelfständig natur, som känner ingen annan lag för sin smak, än sin egen ingifvelse. Men särdeles anslog mig ett bord, som upptog hälften af en vägg och som bokstafligen var öfverlastadt med böcker, porträtter, blommor och kringspridda papper; en hel liten verld af konst och intelligens. Ingenting var ordnadt med afsikt, en fri anda var upphovvet till allt detta. Man kunde sluta att det var hon sjelf som återspeglade sig uti det hela, och jag medger att allt hvad jag hade hört sägas om henne ingaf mig en stor otålighet att se detta rum upplifvas af själen, som tills nu blott sväfvade deri. Men då jag stod och väntade, började jag

bäfva; är hon en engel eller en demon? hvilket-
dera? ty endera måste hon vara. Jag hade än
hört henne prisas till ytterlighet, iin grymt för-
talas och jag ville sjelf dömma. Om jag böfvaade,
var det derfore att jag var rädd att finna henne
under min förväntan, icke stor nog eller icke
nog förskräcklig.

Frasändet af en klüdning underrättade mig
med ens om hennes ankomst; mitt hjerta klap-
pade, dörren öppnades och hon trädde in. Hen-
nes första åsyn lät mig skåda ett temmeligen
vanligt ansigte; en medelmåttig längd, ett öppet
uttryck, samt den ledighet uti sättet att föra sig,
som nästan alltid förvärvas genom mycken verlds-
vana. Hon ursäktade sig artigt öfver att hafva
lätit oss vänta, emedan hon ej haft hjerta att
läta sina stackars blommor försmükta af törst.
Hon hade en vänlig blick för oss båda, och uti
hennes leende, uti hennes ansigtsuttryck fanns
något som befriade en ifrån allt onödigt tvång.
Jag tyckte mig förut hafva sett detta ansigte
endera på någon tafla eller uti en dröm; hvilket-
dera, kunde jag ej minnas.

Så länge samtalet rörde sig kring vanliga äm-

nen, hade hon ett likgiltigt uttryck; hon lyssnade uppmärksamt, men talade litet.

Så snart fråga väcktes om intressantare ämnen, följde jag med spänd nyfikenhet hennes ansigtsspel, som blef allt mera själfullt; ögonen blixtrade och liksom ofrivilligt upptog hon frågan och tycktes lyssna till sin egen röst, som var full af klang; de ord hon talade voro ej utsökta men förde rakt till målet. Mig föreföll hon som en prestinna som höll sanningens vägskål i sin hand. Vi hörde på; man kunde ej tvifla, hon mäste ha rätt, tyckte man, om hon äfven hade orätt. Hennes ord voro klara och bevisande, ty det hon sade kom från en varm och fast grundad övertygelse.

Medan jag lyssnade till hennes ord, roade jag mig med att studera denna intressanta varelse.

Hennes drag voro ej egentligen vackra, ty de voro hvarken regelbundna, eller bestämdt utpräglade; ansigtet var ovalt och munnen var särdeles välbildad; den kunde lika väl uttrycka indignation och förakt som ömhet och beundran. Ett par stora och vackra, churu icke artistiskt sköna ögon voro infattade i långa ögonhår,

hvilka beskuggade kinden då blicken sänktes nedåt. Dessa ögon hade ett vexlande men alltid godt uttryck, hvilket stod i fullkomlig harmonie med hennes ord; de kunde ibland blixtra till som diamanter, och ögonblicket derpå blott tala om ömhet och kärlek. Hennes ljusa lockiga hår gaf ett ljuft utseende åt det lilla hufvudet, som aldrig höll sig stilla; äfven det talade själens språk. Två små vülbildade och hvita händer voro i ständig rörelse och sökte alltid någonting att leka med; en penna, en pappersknif, hvad som fanns till hands, blef snart af hennes lifliga hand förvandlad till en spira, den hon lekfullt hotade med, eller smekande förde öfver kinden. En den finaste lilla fot smög sig fram under den vida klädningen som nedföll i rika veck.

Sådan föreföll hon mig vid första bekantskapen. Men hvem kan beskrifva hennes karakter, denna levande gäta? Så god att hon vill alla väl, är hon ibland sarkastisk och bitande qwick på andras bekostnad, dock aldrig så, att det hon säger skulle qvarlempa ett dåligt eller löjligt intryck af den omtalade personen. Till ytterlighet enthusiastisk för allt skönt och ädelt,

kan hon dock emellanåt försvara de orimligaste påståenden. Tillbedjande dygden och för det mesta sträng ända till puritanism, är hon ändock ofta full af koketta infall, hvilka äro i ständ att förvrida hufvudet på andra. Hon kunde ha varit en drottning, men hon kan lika väl finna sig uti att sköta sitt hushåll och vårdar blomstersängar. Glad ända till ytterlighet, så att hon kan få ett helt sällskap att skratta, kan hon en annan gung med ett enda ord föra äfven den lätt-sinnigaste på de mest allvarliga tankar. Hos hvarje karakter förstår hon att finna den förmäniligaste sidan och utforskar hvar och ens idéer, med en mine som tänkte hon på någonting helt annat. Hon är med ett ord en oförklarlig qvinna. Man måste endera hålla mycket af henne, beundra, tillbedja eller vända sig ifrån henne. Hon är endera en stor kokett eller en qvinna som ännu icke funnit sin rätta bestämmelse här i verlden och som icke arbetat sig upp till höjden af sina gäfvor. Hon kan ej luga, ej handla till hälften; hon är så uppriktig att man ibland kan misstänka henne för att icke tala sanning, så rüttfram, att man vore frestad

att beskylla henne för falskhet, då man icke känner henne.

För att låta bli att älska eller hata henne, måste man göra såsom jag — studera henne — och churu jag redan sen någon tid gör det, sysselsätter jag mig dermed ännu med samma intresse”

Dessa rader kunna gifva ett begrepp om det intryck, hon hos mängen framkallat, och vi måste tillägga att Lady S. aldrig fick företaga sig någonting obemärkt, churu hon sjelf trodde det, ty hvarhelst hon befann sig, väckte hon intresse, och två läger bildade sig genast, det ena för att beundra, det andra för att klandra henne.

Mary tilltalade Lady S. med en vänskapsfull förtrolighet, men uti hennes sätt röjde sig tillika en stor tillgifvenhet och beundran; uti det småleende och den blick, hvarmed Ladyn såg på henne, kunde man läsa att det förhållande, hvaruti de stodo till hvarandra, mindre var det af tjenerinna och matmoder, än emellan tvenne förtronna som hvardera vilja bibehålla sin rätta plats, och den glömde Mary aldrig, ty hon var alltid uppmärksam och tjenstaktig. Lady S. yt-

trade sin önskan att så tidigt som möjligt lägga sig, före sina hyttkamrater, och hon gick derföre öfver däck med ett vänligt leende och en böjning på hufvudet åt de längre afslagsna, samt en handtryckning åt sina närmare bekanta. Hennes gång var lätt och ädel, icke förnäm; och man såg att hon, ehuru egande mycken verldsvana, dock gerna ville vara obemärkt.

När hon öppnade sin hytt-dörr och fann att Mary ensam var der, stängde hon den hastigt, kastade lifligt hatt och shawl af sig och utropade:

— Nä, Mary, hvad tycker du om denna sjöresa? jag för min del finner den odräglig, ty att evigt se dessa samma ansigten, som alla äro lika obekanta, blir i längden outhärdeligt! Jag längtar så till det kära Europa, till den älskade stranden, som jag kommer att se blott i förbi-farten. Sedan jag återsett Englands jord, får jag mera tålmod, och då flyga vi; icke så, Mary? vi flyga, fria fåglar, till de länder vi önska se. O! Mary! jag tänker visst ibland att min fader blir orolig öfver min bortvaro. Men nej! du vet att jag ej kan förmå mig att åter-

vända till honom, att instängas på det ensliga slottet och lefva som fastkedjad. Nej! tusen gånger nej! när man har kraft, mod och förstånd, skall man ej som en docka sitta hemma och brodera i båge för att sysselsätta sina fingrar. Dessutom är jag ej skapad att vara en så förnäm lords arftagerska; nej, min far är alltför rik för mig. Jag vill vara fri, fri liksom lejonet i skogen! jag vill ej veta af något tvång... men, jag började med en fråga och har nu utan att vänta på svar, för hundrade gången lätit dig höra dessa uttryck af min oro och min längtan.

— Mylady vet nog att jag ej kan fördräga sjön, men hvad gör det? Till allt behöfves litet vana; dessutom är sådant så obetydligt att jag ej dugde att vara med er Mylady, om jag klagede för så litet. Men vet Mylady, hvad jag tröstar mig med? Jo! det är att se huru mycket man sysselsätter sig med er, och att höra så många berömma er. I afton fick den gamla miss Brown tag uti mig och ville nödvändigt veta hvem Mylady är och hvor ni lemnat er man?

Lady S. som just börjat ordna sitt hår, vände sig om och brast ut i ett klingande skratt, som hon på en lång stund ej kunde hämma.

— Min man, ha, ha, ha! Nej! min kära miss Brown, någon sådan hvarken har eller tänker jag taga mig. Min man! nej, det låter för löjligt, men hvad svarade du?

— Jag svarade som vanligt, att det ej anstod mig att tala om Myladys angelägenheter, och rådde henne att fråga eder sjelf.

— Hvarföre det, Mary?

— Emedan jag tyckte det var bäst att låta dem tro er vara gift, ty det sägs ju att man i Europa så mycket skall undra öfver, när ogifta fruntimmer resa ensamma. Så många hafva redan frågat mig, och utan att vilja säga en osanning, låter jag dem tänka hvad de vilja.

— Nej, snälla Mary, jag bryr mig så litet om hvad andra menniskor tänka om mig, ty jag har intet att blygas för. Ingen har frågat mig, men skulle någon göra det, så svarar jag sanningen och den känner du.

— Vägar jag fråga, hvart Mylady ännar resa sedan vi anländt till Liverpool?

— Till en början fara vi till Paris', som jag redan så länge längtat att få se. Jag vill njuta af friheten i hela dess herrlighet, då man obemärkt och okänd kan följa den väg man finner god, och der man, churu qvinna, kan ingå uti alla detaljer, se det som intresserar en, och icke behöfva redogöra för sina mått och steg.

— Men huru skall Mylady kunna reda sig uti en så stor stad? En ensam qvinna, vacker som Mylady är, blir aldrig obemärkt.

— Mary! Mary! känner du mig ej ännu? vet jag någonsin något omöjligt? nej, hündelserna måste böja sig för min vilja, icke jag böja mig för dem.

— Och ändå, tillade Mary tveksamt, är Mylady rädd att återvända till sin fader, och att bli tvungen att gifta sig?

— Rädd? — nej, barn, jag är icke rädd att bli tvungen, men jag vill så länge som möjligt ihågkomma det fjerde budet: "Du shall hedra din fader och din moder." Jag känner min fader, men han förstår mig ej och jag vill ej yppa för honom mitt förakt för den man, som han bestämt till min make. Blott i yttersta nödfall skall jag

göra det. Lyckligtvis har min moders förmögenhet satt mig i ständ att lefva oberoende, så att jag kan följa mitt hjertas lag och den väg som mitt förstånd anvisat. Dessutom har du lofvat mig ett blindt förtroende. Framtiden står i stora drag tecknad för mig, men detaljerna känner jag icke. På Gud beror allt det, som min vilja är oförmögen att åstadkomma eller förhindra.

— Ja, Mylady, jag har lofvat att lyda blindt; jag tror på er mera än på mig sjelf.

— Snart komma vi till vårt första mål, Liverpool, derifrån vi omedelbart komma att fortsätta vår färd till Paris med nödiga försigtighetsmått. Försigtighet är visdomens lag. Icke feghet, rädska, utan den oberoende försigtigheten, som man mindre är tvungen till genom omständigheterna, än genom ingifvelsen utaf egen erfarenhet, utaf egna tankar.

Under detta samtal hade Lady S. emellertid klädt af sig och sedan hon läst högt ett kapitel ur bibeln, hvilket hon hvarken morgon eller aften försummade att göra, tog hon godnatt af sin trogna följeslagarinna och försjönk snart uti

en djup och lugn sömn. Man säger att endast fullkomligt rena samveten kunna njuta en lugn hvila, men detta anse vi i allmänhet vara ett stort misstag. Här var dock fallet sådant, ty Lady S. kände inga samvetsförebråelser, emedan hon handlade efter en fast öfvertygelse, och då kunde hon ej förebrå sig någonting.

Vi vilja emellertid låta henne fortsätta sin resa, som erbjöd intet anmärkningsvärdt, ty vi anse ej som sådan den nyfikenhet hon åstadkom bland alla passagerare.

Sedan miss Brown, efter många öfverläggningar med andra, öfver Marys svar, hopspunnt den mest intressanta romantiska historie, fick Lady S. i allas ögon den prägel af öfverlägsenhet, som nyfikenheten så ofta tillegnar dem, den hedrar med sin uppmärksamhet.

II

ABBEY-HALL

I närheten af Liverpool ligger det ståtliga Abbey-Hall, tillhörande lord Suffridge. Sjelfva slottsbyggnaden är omgivne af en sorgfältigt vårdad park, vittnande om hög ålder. Utanför densamma ligga eleganta farms och rika fält; sjelfva herrgården, som är mycket stor, är omgivne af en hög stemmur och vid den tunga jernporten, som öppnas för besökande, ligger ett litet kapell, som nu användes till boning för portvakten. Ofvanför dörren synes en ännu icke fullkomligt ut-

plänad fresco-målning, föreställande den heliga jungfrun, som uppenbarar sig i skyn för några på knä bedjande munkar. Parken bär en dyster och föräldrad prägel; slottet är en mossbelupen, tvåvänings grästens byggnad, med stora i de sekelgamla murarne oregelbundet infattade fönster; två torn höja sig vid hvardera ändan och öfverst på dem resa sig jernkors, vittnande om den tid då detta slott varit ett kloster. Den tunga dörren var af massivt jern och förde tanken tillbaka till tider, då den för de arma qvinnor som dvaldes derinne, ofta blott öppnades för att föra dem från grafven ofvan, till grafven under jord.

Uti en af de stora salarne satt lord Suffridge framför en antik marmorkamin, med i naturlig storlek uthuggna hjeltefigurer. Lorden var en man af omkring femtio år; hans profil hade kunnat tjena en bildhuggare till modell, men hans liffliga, oroliga ögon stämde illa öfverens med det silfverhvita håret, som knappast mera beteckte hjessan. Hans klädsel var oklanderlig och bar prägeln af den likta gentlemannen, som hedrar sitt eget sällskap lika mycket som andras. Kloekan var sju; och rummet, upplyst af endast nä-

gra få ljus, hade ett dystert utseende; på ett litet bord invid lorden brunno två vaxljus uti en fint arbetad stake med blå skärm. Lord Suffridge höll en bok i handen, men hans tankar voro synbarligen långt borta, hvilket syntes af den stirrande blick, han riktade mot ett af rummets mörka hörn. Plötsligt tycktes han vakna ur sina drömmar, reste sig häftigt upp samt började med oroliga steg mäta det stora rummet. Vid hvarje af dessa steg hördes ett doft återljud från väggarna och de ord, han utan sammanhang yttrade, genljödo hemskt omkring honom.

— Hvad jag saknar henne! utbrast han, förande handen öfver pannan och den kala hjessan. Ensamheten, ja ensamheten är allt, hvad jag för min älderdom vunnit; . . . gift, åter gift och ännu engång gift och dock ensam!

Han gjorde åter flera slag i rummet, fördjad i sina dystra tankar. Småningom öfvergick hans ansigtsuttryck nästan till förtviflan; han kastade sig uti den stora länstolen, med hufvudet tillbakalutadt, och hans bittra skratt tycktes liksom söka ett gensvar i den storm som hemskt hven genom fönstren.

Till hvad har jag kommit efter att hela mitt liv hafva sökt lyckan? Tre gånger har jag genom äktenskapet trott mig finna henne och lika ofta ha mina förhoppningar blifvit svikna; en son hade jag ock, men honom ryckte döden ur mina armar, och den enda, som återstår af dem, som stodo mig närmast, är långt ifrån att uppfylla de förhoppningar jag ställt på henne; vi förstå ej hvarandra och dock är hon mig så kär; hennes oböjliga sinne påminner mig om mitt eget, men jag känner, att hon eger det som jag alltid saknat, ett rent samvete och en fast tro på allt godt. Hon är mig öfverlägsen och dock är hon mitt eget barn; denna tanke är olidlig, men hon måste lyda mig; kan jag ej på annat sätt försona hvad jag brutit, så skall det åtminstone ske genom att kufva en själ, som är lika oböjlig som min egen. Hon måste blifva hans hustru, annars skall jag få ingen ro för hämdens vreda makter . . .

Några minuter förflöto under tystnad. Hans ansigte uttryckte en allt djupare förskräckelse och blicken irrade oroligt omkring. — Jag vet ej hvaraf det kommer sig, fortfor han, att jag dessa sednare

tider allt jemt' känt någonting liknande fruktan; om natten vaknar jag plötsligt, gripen af fasa; flera gånger har jag drömt, huru jag springer efter min Lucy, men att hon sväfvande undflyr mig tills jag vanmäktig faller till jorden, då jag hör en röst, ja den rösten som jag mest af alla bärvar för, ropa till mig: "Ingen försoning kan utplåna det förflytta; en isande kyla genombärvar mig; och jag vaknar. Förr har jag aldrig trott på någonting så däraktigt som drömmar, men tanken kan man ej betvinga och nu har jag icke längre Lucy här, som med sin englalika röst lugnar min oro. Jag gaf vika för hennes önskan att få tillbringa ett år hos sin gudmor i Amerika; ja väl — men häriäst måste hon vika för min vilja. Men om Lucy icke mera skulle återkomma? nej, omöjligt! Hon är visst rik nog, sedan jag lemnade hennes möderne-arf i hennes händer... men nej, det kan hon icke göra, så hårdt kan jag ej blifva straffad och så mycket kan hon ej likna mig. Snart borde posten komma och med den måhända bref om hennes återkomst. Jag emotser denna stund både med längtan och förskräckelse, ty jag anar att svåra strider förestå mig.

Vid de sista orden hördes på afstånd rullandet af en vagn som snart stannade. Lord Suffridge reste sig häftigt, men återsjönk snart på sin plats. Hans båda händer omfattade krampaktigt stolen; ögonen riktades emot dörren; han vägade ej andas, ej röra sig. Några minuter förflöto sålunda, hvarefter dörren öppnades och en gammal trotjenare inträdde, som anmälte, att unga baronet Edvard Glithingham just nu ankommit och önskade att få träffa lorden.

En suck ur lordens bröst lät ana ett sviket hopp, men när han svarade att baroneten var välkommen, hade hans ansigte samt hela hans sätt antagit ett lugnt och gladt utseende och det var med utsträckta armar och ett utrop af glädje, som han tog ett steg emot sin gäst.

Några ord om sir Edvard äro här nödvändiga, förrän vi förklara ändamålet med hans besök. Han var stor och väl vext; och hans ansigte hade någonting nobelt och intagande; hans ögon hade ett godt uttryck och kring munnen spelade ett vemodigt leende, då den ej uttryckte förakt eller vrede. Vid en flyktig bekantskap kunde man känna sig frestad att anse honom för en

särdeles god och hederlig menniska, ehuru något inskränkt på förståndets vägnar. Men ju längre man såg och ju mera man var tillsammans med honom, desto mera klart framstod hans dubbla karakter, hvilken var en blandning af de mest låga künslor i förening med en vana att uttala upphöjdare grundsatser. Sjelf ansåg han sig för en framstående man, men hans handlingar bildade en skarp motsats härtill.

Han lefde med sin mor i Sussexshire; tidigt hade han förlorat sin fader, som fallit ett offer för en okänd mördares hand, hvarefter han uppvext, vårdad af en alltför svag och olycklig moder, utan att några band lades på hans sinnes vildhet. Redan för halftannat år sedan hade lord Suffridge lofvat honom sin dotter Lucy's hand, ehuru han mer än väl visste, att hon icke hyste någon ömhet för denne sin blifvande make. Men i denna fråga skulle inga böner förmå lorden till eftergift, dessutom hade Lucy ett för stolt sinne för att knäböja ens för sin fader.

Med ett utseende af liflig glädje kastade sig sir Edvard uti sin tillkommande svärfars armar och utropade "Jag kan ej säga, huru glad jag

känner mig att få återse eder, mylord, och huru högt jag uppskattar lyckan att ha rönt ett sådant emottagande från eder sida. Men jag erfor nyligen den smärtsamma nyheten att min dyra fästmö ännu ej återkommit; när väntar ni henne, mylord?

— Innan jag svarar, måste jag bedja dig, min bäste Edvard, taga plats, svarade lorden som var blek och darrande. Sedan de båda männen satt sig ned, fortfor han: — Jag kan icke med säkerhet bestämma, när min Lucy återkommer, emedan hennes hemresa är beroende af många omständigheter, framför allt af passande ressällskap, men längre än en månad torde vi ej behöva vänta på henne.

— En månad! utropade Edvard; ännu en hel evighet efter denna långa pröfningstid, som varit mig så svår att uthärda; hade ej den ljusvaste framtid lett emot mig och hade ej min älskade Lucys förbud att uppsöka henne före hennes återkomst qvarhållit mig, skulle jag längesedan styrt min kosa till det land, som innesluter hela min framtid.

Vid dessa sista ord hade lord Suffridges ansigte antagit ett mörkt uttryck.

— Har hon förbjudit dig att återse henne före hennes hemkomst? besynnerligt, mycket besynnerligt . . .

— Hvad finner ni, mylord, för besynnerligt häruti? afbröt honom sir Edvard, som med synbar oro följt lordens ansigtsspel. Ingenting, min gode Edvard, ingenting, det var blott en ofrivillig tanke, som ett ögonblick fick rum inom mig. Jag förmodar att det blott varit en försigtighet af henne, emedan Lady Rush ofta tillbringar sin tid på resor och du sålunda kunnat få resa förgäves utan att träffa dem hemma.

Denna förklaring var visserligen ganska sökt, men tycktes dock fullkomligt tillfredsställa Edvard, som på sin blivande svärfaders fråga, huru länge tid han ämnade skilinka honom, svarade, att han gerna skulle tillbringa några dagar på Abbey-Hall, för att med lorden hinna tala angående framtiden. Lord Suffridge ringde; samma gamle trotjenare trädde in, och erhöll befallning att iordningställa den röda kammaren i öfre våningen; denna förklarades dock icke vara uti

det skick att den kunde hysa Abbey-Halls blifvande herrskare. Intet annat rum fanns att tillgå för denna natt än "gröna kammaren" i samma våning. Då detta rum nämndes, bleknade lorden åter.

— Det är denna kammare, som Lucy har så kär och mest uppehäller sig uti; och churu jag för min del ej just tycker om det, låter jag dock hålla den, liksom min dotters öfriga våning, i ordning. Det är en liten nyck hos henne, som jag ej vill sätta mig emot. Rummet är icke bekvämt, men för en natt hoppas jag, du ursäktar mig, då din ankomst var så oväntad.

— Min bäste lord, detta rum har blifvit mig dubbelt kärt, sedan jag hört, att min fästmö har en skild förkärlek derför, svarade Edvard hvarefter den gamle Anders gick ut för att verkställa den honom gifna befallningen; uti hela hans väsende kunde man dock tydligt läsa ett slags ovilja, eller någonting liknande förargelse öfver det honom gifna uppdraget.

— Hvad har han här att göra? mumlade han för sig sjelf, och jag som icke hade något annat rum i ordning . . . men nu är det för sent . . .

och detta rum, som Mylady håller så kärt, skall nu under hennes frånvaro bebos! Hvad jag kan vara uppbragt på mig sjelf! Huru skall jag kunna möta Myladys blick, när hon ser på mig med sina stora blå ögon och mild som en engel säger: — Anders, hvarför har du låtit någon bo uti det rum, som jag mest älskade? När hon talar så der, så önskade jag, att hon någon gång blefve riktigt ledsen, men nej, det blir hon aldrig! Alltid är hon mild, blott när hon hör en osanning eller får veta af en sådan, blir hon helt röd i ansigtet; hennes ögon täras af smärta och den medlidsamma blick hyarmed hon då betraktar den felande, kommer honom att känna sig förkrossad af sitt eget samvetes förebråelse. Huru skulle jag ej längta efter hennes återkomst, om ej detta giftermål med sir Edvard skulle komma i fråga! Nej, jag kan ej fördraga honom, och det kan Mylady ej heller, fastän hon kan beherrska sin motvilja, men förställa sig, det kan den engeln aldrig!

Under denna monolog hade Anders hunnit till sitt rum, och sedan han ur ett skåp framtagit flera nycklar, tändt ett ljus, som han satt i en

lykta, begaf han sig ut i den långa korridoren, där han stannade utanför en dörr, på hvilken han knackade. En röst inifrån bad honom stiga in, efter att först hafva gjort sig underrättad om hvem det var. Uti ett litet nätt och prydligt rum, satt en gammal qvinna i soffan, framför ett sybord och stickade på sin strumpa.

— En stor nyhet, mrs Johns, började Anders, men icke sådan vi önska; sir Edvard är här och skall tillbringa denna natt i gröna kammaren.

— Gud barmhertig! utbrast mrs John, lyftande sina ögon från arbetet och aftagande sina glasögon; aldrig kan det vara möjligt, att baronetens skulle bebo Myladys rum, — nej, Anders har blott velat skrämma mig.

— Nej, bästa mrs Johns, intet skämt kommer nu tyvärr i fråga. Det är visst mitt fel, men intet annat rum var så i ordning att det kunde begagnas till sofrum, och baronetens öfver oss liksom från skyarne.

— Ja, det var mycket illa gjort utaf er, mr Black, att ställa så till. Men sälunda går det, när jag är sjuk och icke kan ha tillsyn öfver allt; nog skulle jag alltid hållit ett rum i beredskap

för oförutsedda händelser. Och baronetens skall nu sovva i den säng der Myladys mor, Gud vare hennes själ nådig!... uppgaf sin anda? Nej, det är omöjligt!

— Nu är det ej längre tid att oroa sig häröfver, ty vi måste ställa allt i ordning för den blivande arftagaren och Lady Lucys fiestman... nej, jag har svårt att få dessa ord öfver mina läppar. En sådan man åt denna engel!... det är synd och skam att lorden skulle gifva sitt löfte utan Myladys samtycke, men vi känna den gamle herren och veta att det som engång är sagdt, det är sagdt, och icke en bokstaf deruti får ändras. Vill ni icke derföre, mrs Johns, vara god och kalla på eder qvinliga bataljon och gifva dem de förhållningsordres, som jag ej begriper mig på? Jag går emellertid på förhand till gröna kammaren och ställer undan Myladys saker, som hon visst icke önskar att sir Glithingham skall få röra.

— Ja, ja det skall ske, churu jag ej kan få ur mitt hufvud att Anders handlat mycket oförnuftigt och att man vid hans ålder borde hafva litet mera omtanke och icke så der...

— Nog, nog mrs Johns! Nu hinner jag ej höra på mera, men sednare skall jag komma tillbaka, då ni kan blifva i tillfälle att få afsluta er vackra predikan, hvars början gifver mig en aning om fortsättningen och slutet. Jag måste nu gå att se efter qvällsvardens servering, ty tiden brådskar.

Med dessa ord lemnde Anders rummet, der mrs Johns en stund förblef sittande med händerna i kors, försänkt i djupa tankar. Småningom började orden åter bana sig en väg öfver hennes läppar:

— Skall någonting blifva gjordt med omsorg, så måste man nödvändigt sjelf vara med, eljest uträttas ingenting med förstånd. Fast Anders är en bra karl, så är han dock blott en karl, och han förstår sig ej det minsta på sådant. Men nu försummar jag mig... hyarpå hon häftigt ringde på en klocksträng, som hängde öfver soffan. — Jag är mycket ledsen, fortfor hon, och kunde jag blott gå, så skulle jag nog hitta på någon utväg, men den förargliga gikten har alldelvis förlamat mig. Hvad skall Mylady säga när hon kommer hem? Hennes egen mors rum! Stackars barn! Man kunde nästan tro att

hon anar till alla de suckar och tårar, som uppstigit från denna sjukblödd!

Medan hon ännu talade, inträdde, den ena efter den andra, sju stycken tjensteflickor hvilkas utseende och klädsel vittnade om deras olika tjenstegrader. Sedan alla voro samlade, tog mrs John till ordet med en befallande och öfverlägsen mine, hvilken hon i tjenstefolkets närvaro alltid påtog, ty hon fordrade mycken respekt och var lika sträng som hon var omtyckt, hvilket i hennes sällning är någonting ganska sällsynt.

— Nu, mina barn, skolen i raskt gripa verket an, ty den ädle baroneten sir Edvard Glithingham har anländt och mr Black väntar eder i gröna kammaren för att ställa den i ordning till hans emottagande. Jane, här är nyckeln till linnenkåpet, tag fram, ur afdelningen för förmämre gäster, lakanen och örongottsvaren n:o 3 och tvenne handdukar med rosor och vindrufvor i bärden, också n:o 3. — Medan hon ännu talade, hade hon ur en stor korg på bordet framtagit en nyckel, den hon räckte åt Jane: — Akta elden! Man kan aldrig vara nog försiktig med den.

Jane neg och nickade till tecken att hon hade förstått, samt ilade ut.

— Du, Evelyne, fortfor mrs Johns, skall taga ljus ur den stora lådan och sätta dem i silfverstakarne, som redan stå i rummet, samt för resten ställa allt på sin plats; glöm ej dricksvattnet och tändstickorna; i morgon skall du i god tid se till, att röda kammaren blir eldad och ställd i ordning, ty baronetens skall då flytta dit. Ni andra, Bab och Lilly, Kate och Mary skolen alla genast begifva eder till gröna kammaren och der afvakta mr Blacks befallningar. Gän nu, mina barn!

— Och jag, hvad skall väl jag göra? sade en sakta röst. — Du, Alice lilla, har också någonting, som du måste uträdda, du skall öfver allt se efter om några af Myladys saker ligga framme, mr Black skall visst lägga dem undan, men aldrig kan man i sådana fall lita på en karl; sedan skall du vackert lägga dem i ordning i någon tom byrå i Myladys rum. Du är Myladys kammarjungfru, och får derföre detta förtroendeuppdrag.

— Goda mrs Johns, förs jag fråga hvarföre

baronetens just skall få bebo Myladys älsklingsrum, då så många andra finnas här på slottet och Mylady icke gerna vill att någon skall beträda det? Det är ju blott ni mrs Johns, mr Black och jag, som hafva tillstånd att få störa henne, då hon ibland för långa stunder instünger sig uti detsamma.

— Det vet jag nog, men med en fästman är det helt annat, ty honom unnar man gerna det bästa, och dessutom så är det Mylord som bestämt det och honom måste man lyda. Gå nu, min snälla Alice, och visa att du kan göra heder åt ditt kön, genom att snabbt och väl uträffa hvad jag sagt.

— Det kan ni lita på, mrs Johns, allt som rör Mylady uträttar jag mycket fortare och bättre än annat; jag skall skynda mig!

— Kom sedan hit tillbaka, kära barn, det är så trefligt, när du är här och häller mig sällskap, ty mr Black, som eljest brukar läsa för mig, har mycket att göra i kväll. Hon gaf den unga flickan ett tecken att aflägsna sig och snart hörde man hennes lätta steg genomila den långa korridoren.

Sednare på qvälen hade mrs Johns den glädjen att se gamle Anders stiga in till henne, och länge sutto de gamla och talade om fordnas gemensamt upplefda minnen.

Ungefär vid samma tid satt lord Suffridge uti sitt kabinett, med dörren till sängkammaren öppen. Detta rum var upplyst af flere i kronan brinnande ljus, utom andra som öfverallt voro upptända så att icke en enda vrå var skum. På skrifbordet, framför hvilket lorden hade tagit plats, brann en sjuarmad kandelaber och vid hans fötter låg en stor Newfoundlands-hund, som med sina blickar uppmärksamt följde sin herres rörelser. Lorden satt och skref; pannan låg i djupa veck och hans mun var krampaktigt sluften. Emellanåt såg han upp från sitt arbete och kastade en misstrogen blick mot sängkammar-dörren, hvarvid iifven hunden oroligt blickade åt samma håll. Länge satt lorden så och skref, och allt starkare blef derunder det uttryck af båfvan och tilltagande skygghet hvarmed han såg omkring sig. Men vi lemma honom vid hans arbete för att kasta en blick nti gröna kamma-

ren, Lady Suffridges älsklingsrum, som nu upptogs af hennes föga älskvärde fästman.

Hvarmed var väl han sysselsatt? Jo, han låg försänkt i en tung och djup sömn, hvarom de ljudliga och föga poetiska snarkningar, som regelbundet hördes bakom de tunga sidenförhängena kring hans säng, aflade ett ojäfaktigt vittnesbörd.

Sjelfva rummet var möbleradt i gammaldags smak och väggarna beklädda med mörkgrönt damast, med förgyllda panelningar. Taket, liksom dörrarne pryddes af storartade målningar. I taket såg man Gud Fader sittande på en thron omgivne af englar, som flögo omkring, blåsande i basuner. På en af dörrarne syntes en mängd ansigten, hvilka voro liksom förklarade af det sken som utgick från höjden, och vid deras skuldor voro vingar fästade, större och mindre, allt efter den olika höjd de hade natt. På den motsatta dörren trängdes en massa förfirade anleten, hvilka med fasa sågo dit upp; och dessa varselser, hvilka voro utrustade med horn och länga klor, fasthöllo sig af alla krafter vid jorden. På den tredje dörren, emellan de båda andra, såg man en prelat i päfve-skrud; i den ena handen

höll han en ofantlig nyckel hörande förmodligen till himmelrikets portar; denna höll han utsträckt mot den sida der de förklarade befunno sig, medan han åt de andra gjorde en avisande åtbörd. Alla dessa i sammanhang med hvarandra stående tavlor, voro konstnärligt utförda samt buro prägeln af katholicism och vittnade om, att klostret varit rikt och inom sina murar sluit stora förmågor, som för konsten blifvit förlorade; osäkert är, om de derföre blifvit vunna för himlen. Men låtom oss hoppas att den goda viljan tynger i Guds vägskål, samt att ett lif af böni och försakelse har någon betydelse i den stund då hjertats hemligaste känslor skola komma i dagen.

För öfrigt hade rummet intet anmärkningsvärdt. Ett stort skrifbord, hvilket liksom alla de öfriga möblerna var af förgyllt träd, en gammalmodig säng, en högkarmad soffa och några stolar, var allt hvad det innehöll. Invid detsamma låg ett litet toilettrum, hvilket gjorde att det icke sū mycket påminde om sin egenskap af sofrum.

Men låtom oss för en tid lemna Abbey-Halls

innevänare och återvända till vår gamla bekantskap, Lady S., som nu anlände till Liverpool.

III

TVENNE SVIKNA FÖRHOPPNINGER

Att det fruntimmer, som på ångbåten väckte så mycket intresse, icke var någon annan än Lucy, lord Suffridges enda dotter, arftagerska till Abbey-Hall och sir Edvard Glithinghams trolofvade, hafva mina läsare tvifvelsuttan redan gissat.

För att kunna förklara många egenheter uti hennes karakter, hvilka ejdest kunna synas alltför öfverdrifna, måste vi gå tillbaka till hennes tidigare lif.

Hon var lord Suffridges enda barn, med hans första hustru, den älskvärda Lady Lucy, hvars namn hon äfven i dopet erhållit. Om lord Suffridges ungdom hade berättats många underliga saker, nu nästan glömda. Ofta inträffar det att förflutna händelser smänningom försvinna i det dunkla framfarna, och endast qvarlefva uti några äldre personers minne, derifrån de dock ibland, likt från grafven uppstående välnader, plötsligt framstiga i dagen, för att störa både dödas och lefvandes ro.

Man omtalade, att han emot sin faders vilja hade velat gifta sig, och att denne då hotat göra honom arflös, samt att sonen det oaktaft flytt från hemmet, men blifvit tillbakavisad af den qvinna, han älskade, hvilken emellertid gift sig med en annan. Trogen denna sin kärlek, berättade man, hade han förföljt föremålet för densamma, som mycket hastigt blifvit enka, och med sin späda son nödgats gömma sig undan honom. Nästan samtidigt härmed förlorade han sin fader och blef till allas öfverraskning — herre till Abbey-Hall.

Några månader efter det han tillträdt denna

besittning, gifte han sig med lord Earlys sköna dotter, som blef en älskvärd värdinna uti hans hus, samt en mild och trogen maka. Oaktadt alla hennes bemödanden att sprida glädje och trefnad omkring honom, lyckades hon ej skingra hans dystra lynne, som var oöfvervinneligt. Mången gång utbröt det tillochmed i anfall liknande vanson, och då vakade hans hustru, med de trogne tjenerne Anders Black och mrs Johns, långa veckor vid den sjukes säng. En gång då hon ensam satt vid sin sjuke makes sida, hade hon blifvit så uppskrämd — om det sedan var af hans ord, eller vilda uppförande, känner man ej — att hon häftigt insjuknade. Innan hon föll uti den svåra hjerninflammation som slutade hennes dagar, bad hon att ingen annan än mrs Johns och Black, som äfven vårdade lorden, skulle få sköta henne, och för att de måtte kunna härda ut dermed, lät hon dem föra sig till det rum som låg närmast till hennes makes. Men då de trogne tjenerne märkte att den enas yrsel försämrade den andras, återförde de den medvetslösa Ladyn till den gröna kammaren i öfre våningen, förenad med lordens rum genom en

spiraltrappa. Deras tillgifvenhet kände inga gränsor och deras sorg var derföre djup då de sågo sin älskade matmoder dö uti deras armar.

När lord Suffridge ändtligentillfrisknade från sin svåra sjukdom, som var det häftigaste anfall af vansonne han hittills haft, vågade man ej på länge meddela honom detta hårda slag. Emeller-tid hvilade Lady Lucy redan se'n länge uti den praktfulla familjegrafven som prydde Abbey-Halls kyrkogård. Åt lorden sade man att hon rest bort, och att hon snart skulle återkomma, men för att lugna det raseri, hvaruti denna under-rättelse försatte honom, blefvo de tvungna att säga ut hela den hårda sanningen. Han åhörde den lugnt och hans första tanke var att taga reda på, om begravningen varit stätilig, och hans andra, att utforska hvad hans sjukvaktare möjligen kunnat uppsnappa om hans förflutna lif. Men allt hvad han under sin yrsel talat, hade varit dunkelt, och intet namn hade derunder undfallit honom; blott afbrutna ord hade lätit dem ana att han dolde någon dyster hemlighet inom sig. Man lät honom åtminstone förblifva i denna tro. Inom sig fattade han dock det fa-

sta beslutet att aldrig släppa de begge tjenarne ifrån sig, ty han kunde säkrast rükna på deras tystlåtenhet, då han hade dem under sin uppsikt på det aflygsna slottet.

Mången afton sutto dock hofmästaren och mrs Johns under ifriga rådpläninggar om de skulle stadna qvar hos lorden, eller lemna hans tjenst. Sannolikt skulle de hafva bestämt sig för det sednare, om icke den lilla sjuåriga Lucy, som af sin döende moder blifvit anförtrodd i deras vård, på dem hade utöfvat en stark dragningskraft. De beslöto således att för barnets skull stadna qvar, emedan de ej vågade lemna henne ensam, med den till hälften vansinnige fadren. Länge kände lord Suffridge liksom en viss afsky för det moderlösa barnet, som emellertid inom de dystra murarne och de sekelgamla trädens skugga, utvecklade sig till en frisk och glad blomma. Omhuldad af de båda trotjenarnes kärleksfulla vård, uppfostrad utan någon gifven plan, upp vexte hon fri, utan sorger, och utan någon aning om att det kunnat vara annorlunda. För sin fader erfor hon ständse en viss rädsla och var alltid i hans närvaro tyst och lydig; detta

lade dock intet tvång på hennes lif, ty hon såg honom endast några minuter under dagens lopp, då hon fick komma och kyssa hans hand, hvarefter hon genast, efter erhållen tillåtelse att aflägsna sig, skyndsamt försvann genom dörren, der någon af hennes gamla vänner alltid väntade på henne. Blott ett enda annat barn fanns på slottet och det var den lilla Alice, hvars bekantskap vi redan gjort i mrs Johns rum. Hon var dotter till den första Ladyns fördna kammarjungfru, och det leende barnaansigtet hade en sådan tjsning på Lucy, att man slutligen ej kunde uttänka något hårdare straff, än att på en hel dag ej låta henne få se Alice. Lucy var tio år gammal då lord Suffridge en dag, efter återkomsten från den första utflykt från hemmet han företagit sedan sin hustrus död, förkunnade mrs Johns att allt på slottet skulle ställas i ordning, emedan han snart ämnade hemföra en ny Lady Suffridge. Detta skulle de underrätta den lilla Lucy om, samt tillika lära henne att kalla sin nya styfmoder mamma.

När de båda trogna tjenerne efter att ha hört denna nyhet, lemnade lordens rum, sågo de för-

skräckta på hvarandra. Black följe mrs Johns tätt i spåren, då hon med brådskande steg ilade upp till sitt rum; väl anlända dit, stannade de och betraktade en stund hvarandra under ljudlös tystnad, hvilken slutligen bröts af Black i det han sade:

— Hvad tänker ni härom?

— Hvad jag tänker? Alldeles detsamma som ni sjelf, mr Black, att vi aldrig hade tänkt oss möjligheten att lorden ännu engång skulle företaga sig någonting dylikt. En fru i huset som skall intaga Lady Lucys plats! och som jag skall mästa niga för; nej, det gör jag då bestämdt icke. Jag kan lefva ett oberoende och bekymmerslöst lif och lemnar derföre utan vidare detta hus. Ni, mr Black, kan göra hvad ni behagar, men jag stannar icke qvar.

Black närmade sig mrs Johns, fattade hennes hand uti sin och sade mildt:

— Tror ni, mrs Johns, att jag känner mig tillfreds vid tanken att lyda under en annan matmoder än Lady Lucys dotter; ty det har alltid varit mitt hopp att lefva så länge att jag finge se det lilla englabarnet såsom min värdinna; men

nu lemnar jag huset mindre än någonsin, ty Lucy behöfver oss bättre än förr. Hvad skall det blifva af det stackars barnet och hvem vet, hurudan den nya Ladyn blir, ty af en styfmoder har man litet att hoppas. Och skulle vi väl nu glömma hvad den andra vid sin död bad oss om? Nej, icke kan ni, mrs Johns, hafva hjerta att lemna det arma barnet, så länge vi kunna vara henne nyttiga. Gud och den älskade Lady Lucy se ned ifrån himmelen och vilja att vi skola vårda barnet, som vore det vårt eget. Endast döden kan rycka oss från den plats vi här hafva intagit, icke sant, mrs Johns? Hade jag icke uti min ungdom begått den dumheten att gifta mig med en kokett flicka, innan ni, mrs Johns, var enka, och hade jag ej varit så gammal då hon dog och lemnade mig ensam utan barn att sörja för, så skulle jag för länge sedan sagt till eder:

— Mrs Johns, låtom oss blifva man och hustru, och sälunda i kärlek vara far och mor för den unga Lucy, men nu . . .

— Är det för sent, slutade mrs Johns, och blickade på Anders med ett par ännu lifliga och

vackra ögon, och Anders såg helt lycklig ut vid den tanken, att om de begge varit yngre, skulle han sannolikt fått ett jakande svar.

— Nå, huru är det nu med ert beslut? Lemnar ni Abbey-Hall?

— Ack, så den Anders kan tala, sade hon, aftorkande en tår som långsamt rullade ned för kinden. Ehuru det nu är för sent att begå en sådan galenskap som att gifta sig, så vilja vi dock besluta att aldrig öfvergifva vårt gemensamma verk. Så länge Lucy behöfver oss, skola vi icke lemna henne, och liksom jag i egenskap af er hustru icke skulle ha gjort det, skola vi äfven nu som gamla, goda vänner ständigt följas åt.

— Tack, min länge älskade, trogna vän Jenny! Efter att hafva sagt dessa ord, rodnade han öfver sin djerfhet och kysste hennes magra hand, för att dölja den sinnesrörelse som bemäktigat sig honom.

Mrs Johns åter, tycktes en stund hafva förflyttat sig tillbaka till sin ungdom och brast ut i en konyulsivisk gråt, sannolikt för det möjligheten att blifva lycklig, hade för sent inträffat.

Anders, som mera än någonting annat fruktade för att visa sina tårar, afbröt det rörande uppträdet: — Nej, nu måste jag skynda mig till vårt iilskade barn för att lära henne säga det rysliga ordet; måhända faller det Lorden i morgen in att fråga om hon vet det och då kunde hon dyrt få plikta för vår försummelse.

— Ni har rätt, Anders, sade mrs Johns, iunnu svagt snyftande; gå ni förut, jag kommer snart efter.

De båda gamla hade ständigt lärt Lucy att hennes moder var i himlen och icke kunde återkomma till jorden, samt att hon aldrig mera kunde få en moder, sedan denna, hennes skyddsengel var borta. Det blef nu för dem ett mycket svårt arbete att med ens förklara för henne det en ny moder skulle uppstå, som hon måste mycket hålla af. Det var långtfrån med glädje och öfvertygelse som de gamla meddelade henne detta, och liksom instinktmässigt stretade äfven hon emot all lärdom uti detta afseende. Sedan hon en stund helt tåligt lyssnat härtill, brukade hon lugnt fråga: — Hvarföre skall det nu med ens vara så? Jenny och Anders ha ju

ofta sagt att jag aldrig skall säga något, som jag ej begriper och nu viljen j att jag skall förstå att, churu min mamma är död och icke mera kan lefva, jag dock skall hafva en mamma, som kommer hit och som lefver? Anders och Jenny brukade då helt rådvilla se på hvarandra.

Emellertid hade lord Suffridge rest, efter att hafva lemnat ytterligare befallningar om anordningarna för emottagandet af den nya värdinna, som han efter en månad skulle ditföra. Lady Lucys våning skulle putsas upp, churu ingenting der behöfde ändras; lyckligtvis fick gröna kammaren lemnas orörd, emedan den ej hörde till Myladys rum, utan utgjorde ett af de många gästrum som slottet hade att bjuda på. Detta rum höllo de begge gamla trotjenarene heligt och de sörjde nog för att ingen fick bebo det. För Lucy var det välbekant, liksom de mälningar som prydde detsamma, dem mrs Johns ofta förklarat för henne, dervid hon dock sällan underlätt att tillägga, att det blott var en styggelse af menniskorna att framställa Gud med stort skägg och blå mantel samt päfven med nycklarne till himlens portar. Detta rum hade blifvit Lucy

kärt och der älskade hon att tillbringa långa timmar, endera alldelens allena eller i sällskap med Alice, då de begge lyssnade till gamla Jennis berättelser om modrens död, om Guds nåd och rättvisa samt om påvens oförskämdhet att tro sig vara en så helig man, ehuru han ej var annat än en skamfläck för kristenheden. Lucy's lynne var mycket stämmt för religionen och det var underbart att se huru allt nytt, hon i detta ämne fick höra, gaf hennes barnliga tankar sys-selsättning, och huru ofta för hennes ålder över-raskande anmärkningar förvänade hennes gamla lärare och lärarinna.

En månad hade förflutit, sedan lord Suffridges afresa, när ett bref från honom anlände till mr Black, deruti denne underrättades att de efter en vecka finge invända sitt herrskap. Allt var i ordning, och nu voro de gamla ifrigt sysselsatta att ställa så till, att Lucy skulle göra ett godt intryck på sin styfmoder. Huru många timmar hade ej de båda gamla tillbragt under allvar-samma rädplügeningar om hurudana kläder de skulle låta göra åt den lilla flickan; Myladys gamla garderob hade blifvit framdragen och

bland hennes klädningar och spetsar hade man utvalt dem som biöst ansågos passa för Lucy. Nu voro alla i ordning att emottaga sitt väntade herrskap; betjenterne stodo iklädde sina galadrägter; mr Black hade prydt sina gamla vador med ett par silkesstrumpor, sina skor med stälspännet; resten af kostymen utgjordes af svarta sammets knäbyxor, rock af samma tyg, samt hvit viöst och halsduk. Mrs Johns hade påtagit sin svarta sidenklidning och hvita tyllmössa samt höll vid handen den lilla Lucy, hvars blonda lockar nedföllo på en bländande hvit hals. Henne hade de klädt uti en blå sammetsklidning med bred spets i kanten och korta genombrutna strumpor, som lito se ett par präktiga om helsa och styrka vittnande ben. Hon var vacker som en dag och den goda mrs Johns ögon hvilade ömsom med stolthet på det iilsknde barnet ömsom på den ståtligt utstyrde Anders.

De hade icke väntat länge, innan de sågo en vagn rulla liings den stora alléen och stadna vid porten. Betjenterne ilade på en vink af Anders de kommande till mötes, men han sjelf gick med en viss stolthet ned för de få trappstegen till

gården och anlände just i rättan tid för att hjälpa ut lord Suffridge, som efter en kort helsing i sin tur hjälpte sin unga maka att stiga ned. Han bjöd henne med mycken högtidlighet armen och presenterade mr Black, som bugade sig just så mycket som tillfället tvingade honom att göra. Kommen uppför trappan, tog lord Suffridge utan att skänka Lucy eller mrs Johns en enda blick, sin hustrus hand, förde den till sina läppar och sade:

— Ett hjertligt och innerligt välkommen, min dyra Lady Suffridge! detta är nu ert hem, och jag vill hoppas att ni der skall finna trefnad. Nu blef han varse mrs Johns som med Lucy hade närmat sig och tillade: — Här får jag presentera min dotter Lucy och den förträffliga mrs Johns. Lucy, kyss din moders hand. Barnet lydde, men man såg att hon gjorde det med fruktan. Lady Elvine omslöt henne i sina armar, blickade henne sedan in i ansigtet och sade:

— Älskade barn, jag kommer visst att hålla mycket af dig, ty du ser så snöll ut! Derpå räckte hon mrs Johns sin hand och tillade: "Jag har hört, att ni för det kura barnet varit en annan moder; nu få vi tillsammans dela lyckan att uppfostra

henne. Dessa få ord voro nog för att komma den lilla Lucy att vänligt se upp till sin nya moder, slå sina armar kring hennes hals och utbrista: "Nu vill jag gerna kalla dig mamma, ehuru det först kändes så svårt".

Mrs Johns och Black, som äfven hade hört Lady Elvines ord, ljusnade hastigt upp, deras långa och missnöjda ansigten öfvergjötos af ett glädjeskimmer som gaf hela betjeningen ett annat sinne. Hittills hade allt blifvit gjordt med en viss ceremoniös etikett, men nu blef det med ens annat af, och endast lorden tycktes med otålighet afvakta slutet på en scen som, i hans tycke, alltför länge uppehöll dem vid den öppna dörren till salongen.

När Elvino fätt af sig sina öfverplagg, tog hon sin mans arm, räckte den högra handen åt Lucy som fick följa med, och sälunda gjorde den unga värdinnan sitt första inträde uti det hus, der hennes ankomst med så mycken fruktan blifvit emotsedd.

Lord Suffridge förde henne med samma högtidlighet till en soffa i den ståtliga och väl upplysta salongen, samt bad henne nu riktigt taga

huset i besittning och komma ihåg att allt der stod till hennes disposition. Elvine tryckte med rörd tacksamhet hans hand och drog Lucy närmare till sig samt kysste henne med värme. När hon gjorde det, syntes en rynkning på lordens panna och han anmärkte att tiden nu vore inne att skicka Lucy till sängs. Elvine kastade en bedjande blick på sin man, som tillade att det nog fanns tillräckligt många dagar och aftnar qvar och att man ej behöfde störa barnets vanor.

Elvine omfamnade hjertligt den lilla flickan, som slog sina armar kring hennes hals och började bittert gråta.

— Hvarföre gråter du, Lucy? frågade Elvine sakta:

— För att jag är så lycklig i afton.
— Elvine, sküm ej bort barnet, jag kan ej fördraga tårar och pjunk; kom nu barn och kyss min hand och gå sedan och liigg dig.

Lucy tycktes vara ännu mera rädd än förr för sin fader, samt lydde darrande och återhållande sina tårar och ilade derefter, utan att se sig tillbaka, till dörren, öppnade den häftigt och

först sedan hon åter befann sig hos mrs Johns, utbrast hon igen uti en konvulsivisk gråt. Mrs Johns som sällan sett Lucy gråta, undrade hvad som hänt, men fick blott veta "att mamma var så god och att hon var så rädd för pappa".

Lady Elvine var en sexton års gammal, oerfaren och blyg flicka, då hennes fader förkunnade henne att lord Suffridge, som några veckors tid vistats hos dem för att jaga, anhållit om hennes hand, samt redan fått ett jakande svar.

Elvine, som ända till sin äldsta sisters giftermål blifvit hållen i barnkammaren, hade först nyligen fått börja äta vid föräldrarnes middagsbord och delta uti slottets nöjen; hon hade blifvit uppfostrad med fåfänga, men egde ett godt hjerta.

Lord Suffridges giftermålsanbud fyllde föräldrarnes hjertan med omälig glädje och stolthet, och Elvine sjelf tycktes det som den högsta lycka hon kunde eftersträfva att få ett stort namn och rikedom. En dålig uppfostran kan dock ej utrota allt det goda som hjertat innesluter, och dertill kan man räkna den friskhet som ungdomen eger uti sina föreställningar om lifvet. Fåfänga, egen-

kärlek och lättsinne kunna lätt bemäktiga sig ett ungt hjerta, men i djupet deraf finnes dock en längtan qvar efter den rena lyckan, till dess att ofta den sorgliga erfarenheten bortplockar derifrån ända till den sista förhoppningens blomma. Den första tiden efter denna underrättelse befann sig Elvine liksom uti en glädjeyrsel. Att blifva Lady Suffridge, ega ett slott, att hafva förvridit hjernan på den dystre, högmodige lorden och det redan vid första anblicken, churu hon, som hennes moder brukade säga, ännu nästan var ett barn, allt detta var mer än lycka, det var en triumf. Men då lord Suffridge återkom och på hennes finger tryckte förlofningsringen, då hon ej af honom hörde ett ord om kärlek och ej kände sitt eget hjerta klappa, blef det tomt i hennes inre. Hon började omedvetet ana att ett slott och Lady-titeln icke voro allt hvad hon önskat sig. När hennes fästman första gången sade att han hade en dotter, blef Elvina förtjust, ty hon hade alltid tyckt om dockor och nu kunde hon långa stunder sitta framför spegeln och göra moderliga miner och hålla förmaningar för sin blivande dotter, den nioåriga Lucy, som hon ännu

ej hade sett. Detta förklarar den glädje hon erfor, då hon första gången hörde barnet kalla henne "mamma".

Man kan svårlijgen föreställa sig det intryck, som styfmodrens hjertliga helsing gjorde på Lucy. Denna lycka fick dock ej vara länge, ty allt dystrare och hårdare blefvo fadrens blickar och snart vågade Elvine ej mera visa Lucy någon vänlighet, utom ibland då lorden var bortrest eller då de händelsevis sammanträffade uti parken eller trädgården; vid dessa liksom förstulna ögonblick skänkte hon henne en hjertlig kyss, hvarvid barnet visade en sådan glädje att det framlockade tårar ur Elvines ögon.

Huru oerfaren Elvine än var, insåg hon dock att den uppfosten Lucy erhöll, var långtifrån den rätta och hon försökte derföre att förmå sin man att endera sända dottern uti en pension, eller gifva henne en guvernant; men lorden ville aldrig höra talas om sådant, emedan han befafade att ej kunna qvarhålla mrs Johns och Black, om Lucy lemnade hemmet; skulle åter en fremmmande person komma till i huset, så fruktade han att några förflugna ord kunde undfalla

de gamla. Detta var icke att frukta angående husets tjenare, men en större likhet utaf uppfostran kunde lättare bringa ett närmande, lorden var så försiktig, att han äfven hade ställt så till, att hans hustru icke medförde någon enda tjenare från sitt eget hem.

Emellertid fortsattes Lucy's uppfostran af Jenny och Anders och man måste gifva dem det rättvisa erkännande att de gjorde allt hvad i deras förmåga stod, för att värdigt uppfylla detta svåra och ansvarsfulla kall.

Lucy var ett ovanligt klokt barn och hade dessutom en så brinnande lust att lära sig, att hon nästan slukade alla de böcker hon kom öfver; men Johns, som nog kunde vägleda henne uti den engelska litteraturen, var deremot alldeles oförmögen att vara henne behjelplig hvad den franska angick; detta språk, som Lucy lärt sig af sin moder, talade hon fullkomligt rent. Sälvlunda utvecklade hon sig, allt efter som hon vexte upp, uti en riktning som var alldeles egen. Samma uppfostran kan på olika karakterer utöfva en alldeles olika verkan; denna uppfostringsmethod som i grund kunnat förstöra ett barn

med andra naturanlag, stadgade, om man så kan säga, Lucy's förstånd.

Liksom hennes fader, hade hon en mycket stark vilja, en så fast vilja man tillochmed sällan anträffar hos män, men liksom för att mildra de skadliga inverkningar den med en uppföstran, sådan som hennes, kunnat utöfva, hade hon af sin moder ärfst en ovanligt stor mildhet, hvilken redan som barn gjorde henne till ett föremål för hennes omgivnings beundran. Sin stärka vilja använde hon mest på sig sjelf, men hon utöfvade ett förunderligt inflytande på alla som omgäfvo henne, eller som med henne kommo i någon närmare beröring.

Alltefter som hon vexte till i ålder och förstånd, vexte hon, så att säga, ur de gamla trojnenarnes händer. All den läsning hon med så stor ifver och utan någon ledning sysselsatte sig med, hvilken dessutom underhjelptes af ett utomordentligt godt minne, gjorde att hon förvärvade sig ett verkligt kaos af kunskaper. Vi glömde att säga det Abbey-Hall egde ett ovanligt rikt bibliotek, der alla slags arbeten på olika språk voro samlade. Utom sitt modersmål och

franskan, som hon grundligt kände, hade hon äfven lärt sig tyska, italienska samt tillochmed roat sig med att studera latin och grekiska. Hon kunde på alla dessa språk läsa de förnämsta skaldestycken och allt detta sammanlagt gjorde att hennes principer, churu fasta och rena, voro en blandning af gamla hedniska och kristna läror; uti sin karakter förenade hon den antika stoicismen med den kristna tron och mildheten. Hennes grundsats var att utforska allting och att icke antaga något som hon ej från alla sidor lärt sig känna. Underbart var att hon härigenom ej förlorat någonting af sin tro på den kristna läran, hvilket eljest nästan alltid plägar vara fallet, då människan vill sätta sitt förstånd i främsta rummet. Lucy hade studerat alla de läror som äro mest egnade att förstöra all barnslig tillit och förtröstan på ett högre väsende, på en frälsande Gud, men af allt detta hade hon blott vunnit en mera orubblig tro än om den utan strid och utan pröfning inkommitt uti hennes själ. Å andra sidan hade hon äfven med den mest enthusiastiska begärighet insupit alla idéer om frihet och sjelfständighet. Hon

kunde ej begripa eller ens säsom en möjlighet tänka sig något individuelt tväng; hon ansåg alla menniskor lika i alla andra afseenden utom hvad angick förståndets utveckling. Liksom för alla, som hafva ett sjelfständigt lynne, en stark vilja, energi och kunskaper, var oförmågan att uträtta någonting nyttigt för menskligheten, i hvilken form denna nytta än skulle hafva uppenbarat sig, för Lucy en verklig plåga, ty hon ansåg sig förfredrad deraf, då hon inom sig kände de krafter som skulle erfordras dertill; men hennes olycka var, att den uppfostran hon fattt gifvit henne en mängd kunskaper utan sammanhang; de hade icke ledts i någon viss riktning och hon sjelf var ännu alltför oerfaren att kunna lägga band på sin förmågas mängengång vilda och oordnade utbrott.

Vi ha nu gått händelserna i förväg genom att skildra Lucys uppfostran och idéer till den tid då hon första gången lemnade hemmet. Efter denna öfverblick öfver hela hennes tidigare lif, som låtit läsaren uppfatta hennes intelektuella utveckling, måste vi nu åter förflytta oss till lordens familjelif.

Emellan den tid då vi sist sågo Lucy i den svåra ställningen att icke kunna utbyta några tillgifvenhets bevis med sin stjufmor och hennes resa till Amerika hade många händelser egt rum. Efter en fyraårig förening med lord Suffridge, dog Elvine, som hade varit länge sjuk och hvars lidande varit mera moraliskt än fysiskt. Hon led af en tärande sorg, ledsnad; hon var en qvinna hvars hela lefnads lycka blott hade bestått uti att icke lefva. Så länge hon hade lefvat ett barnsligt, obekymradt, tanklöst lif, hade hon varit lycklig, fastän mera passift. Den dag då ett inre lif hade vaknat inom henne, blef hon olycklig; man kan bokstafilgen säga att då hon lemnade barnkammarens sorglösa verld, hade hon begynt att lida.

Under de fyra år som förgått sedan denna förändring, hade hon icke i sin omgivning kunnat ett enda återljud af kärlek, godhet eller intresse, om man undantager de få förstulna ögonblick då hon, rädd att blifva öfverraskad, kunde utbyta några ord eller smekningar med den lilla Lucy. Allt var stelt, kallt, ceremoniöst omkring henne och lord Suffridge

tycktes ha anordnat allt så, att intet från den omgivande verlden kunde nå henne. Om man dertill lägger en alldeles ytlig uppfostran mera egnad för salongen än för ensligheten, kan man lätt fatta att Lady Elvine Suffridge led på allt sätt och att det var bäst för henne att dö ifrån detta lidande, som icke ens var ett smärtsamt lidande, utan endast ett långsamt aftynande.

Lord Suffridge tycktes vara mera förtretad än sorgsen vid sin andra hustrus död, och denna känsla är naturlig, med ett hjerta, så kallt och egoistiskt som hans.

Han önskade sig en arfvinge till sitt namn och detta hopp hade för andra gången svikit honom.

IV

KANSKE? . . .

Nu stod han åter ensam med sina dystra tankar, oåtkomlig för alla, och mer och mer hängivande sig åt sina bizzarra, mångengång vansinniga infall. Hans sjukdom hade ej fullkomligt vikit ifrån honom och många svåra stunder måste Black och mrs Johns utstå med den rasande lorden.

Sådana tjenare äro lika sällsynta som beundransvärdar; de stadnade fortfarande qvar uti familjen och voro, mera än den olyckliga fadren,

säsom föräldrar för det enda barnet. Med förenade krafter arbetade de på det gemensamma målet att åstadkomma ett närmare förhållande mellan fadren och dottren samt att skänka den sednare den plats som tillkom henne och den hon så orättvist varit beröfvd. Just derigenom hade hon tvungits att lefva uti en krets, föga passande för hennes intelligens och hennes ställning uti lifvet. Nu var dock den rätta tidpunkten för ernäende af detta mål ännu icke inne, ty lord Suffridge beherrskades af en fix, alla andra öfverväldigande idé, som upptog hela hans själ. Han ville nemligen lemna sitt namn åt en son och för att ernå detta mål, måste han ånyo börja se sig om efter en tredje hustru.

Men nu såg det ut som om de gråa dystra murarne på Abbey-Hall skulle hafva hviskat någonting om det sorgliga lifvet derinne, ty då lorden så snart anständigheten tillät honom det, åter började sina frieri-försök, märkte han att han trots sin rang och sin ädla hållning icke hade så lätt att få sin önskan uppfylld. Man började anse honom säsom en riddar Blåskägg och föräldrarne ville ej för hans rikedomar uppoffra sina barns lycka.

Man visste intet bestämdt ondt om honom, men man anade att icke allt stod rätt till. Således fann han sig tvungen att längre bort söka det, som han eftersträfvade, med andra ord en hustru; hvilket verkligen efter en kort tid äfven lyckades honom, ty snart hemförde han sin tredje maka.

Den nya Lady Suffridge liknade i intet afseende sina båda företrädarinnor. Hon var tjugo-fem år gammal, utmärkt skön samt derjemte fullkomligt medveten om hvad denna skönhet förmådde verka, samt i stånd att till sin egen fördel begagna sig af denna förmon. Hon hade gift sig, emedan hon önskade blifva herrskarinna på ett stort slott, samt föra ett lysande lif, och ehuru hennes man förberedt henne på sin smak för stillhet och familjelivets behag, lät hon ingalunda afskräcka sig deraf, utan litade på att allt nog skulle foga sig efter hennes vilja; hon var van att alltid blifva åtlydd och kände sig derföre fullt förvissad om, att förhållandet äfven framdeles skulle förblifva detsamma. Dock kunde hon icke beräkna alla de hinder hon skulle måsta besegra och erfor äfven en obehaglig känsla då

hon första gången beträdde det dystra Abbey-Hall. Men hon hade nog att icke efter en första felslagen förhoppning låta afskräcka sig och för första' gången fick lorden lära känna en makt som liknade hans egen. Det låg ingalunda uti Lady Marys planer att obemärkt låta sin skönhet blekna bort på det ensliga slottet; Abbey-Hall hade många grannar; dessa skulle nu bjudas och deras besök besvaras. De länge obegagnade vagnarne sattes uti brukbart skick, hästarne ersattes med nya, möbleringen restaurerades, dock icke uti de stora salongerna, och de gamla salarne, ty i afseende på dem, var lorden obeveklig, men uti Myladys stora väning. Och för att få vara i fred måste lord Suffridge gifva efter för hennes önskningar. Hans lynne blef derunder allt mera dystert och menniskofiendtligt, och det uti en så hög grad, att hans hustru måste taga alla en värds skyldigheter uppå sig, emedan han sjelf var urstândsatt att uppfylla dem. Emellertid hade Lucy nu blifvit femton år, och således redan kunnat vara ett passande sällskap för styfmodren; men denne hade ej någon tid att egna henne. Emellanåt fick hon

dock deltaga uti några nöjen när det fanns ungdom bland de besökande, och vid dessa tillfällen var Lucy alltid klädd med yttersta omsorg, samt lofvade blifva en skönhet af första ordningen; men snart såg Ladyn med oro den rival hon erhållit uti henne, ty churu ännu nästan ett bärn, slöt sig dock en beundrande krets omkring henne. Hennes förstånd som var utvecklad längt öfver hennes år gaf hennes sätt och samtal en ledighet som fångslade alla som kommo i hennes närhet; och hennes person hade någonting tjusande, så väl för gamla som unga, för män som för qvinor, hvilka alla oemotständligt kände sig dragna till henne.

Att detta dock icke utan undantag gällde för alla, faller af sig sjelf, ty alltid finnes det mödrar och unga flickor som känna sig svartsjuka öfver en sådan framgång, eller som hylla så stränga principer angående unga flickors uppförande och sätt, att de finna anledning till förtal och klander om de på något vis öfverskrida de trånga gränsor, de för dem utstakat. Dock var antalet af hennes beundrare alltid mycket större, än deras som klandrade henne. För lord Suff-

ridge tycktes emellertid en aning hafva uppgått att det hos Lucy fanns någonting som han aldrig drömt om. Snart blef hon dock af modren tvungen att återvända till barnkammaren, under förevändning att sällskapslivet på hennes karakter utöfvade ett menligt inflytande.

Som man ser, hade det inre lifvet på Abbey-Hall antagit en helt annan karakter än förut, och gamla Black och mrs Johns voro alldeles förbluffade öfver den vändning sakerna tagit. Men då de sågo att Lucys intressen kunde bevaras genom den nya regimen, gingo de villigt öfver på Myladys sida. Då Lucy dock snart tvangs att återgå till sitt fordna obemärkta lif, vände de sig deremot med förenade krafter emot Lady Marys bemödanden, hvaraf följden var, att hon på allt vis sökte förmå sin man att aflägsna de besvärliga antiquiteterna från slottet. Men i denna sak, liksom i fråga om de antika rummens omändring, var lorden obeveklig. De båda gamla trotjenarne stannade qvar, men smänin-gom lyckades dock Ladyn i sina bemödanden att inskränka deras makt, för hvilken förlust de dock rikligen ersattes genom den kärlek de hy-

ste för den unga Lucy och den hon i sū fullt
mått återgäldade.

V

EN GRAF OCH TVÅ VAGGOR

De båda gamla började med en viss oro för familjefreden, hvilken hittills underbart nog kunnat bibehållas, varseblifva att lorden småningom började tröttna vid sin hustrus extravaganta infall. Han hade af naturen ett mycket svartsjukt lynne och han kunde ej med likgiltighet åskåda all den svärmande ungdom som nu öfversvämmade hans hus. Dock måste man göra Mary den rättvisan att säga, att ehuru hon visserligen älskade ett bullrande verldslif, munterhet

och rörelse, dock ej var lättsinnig. Hennes kalla hjerta hade ej rum för känslighet, det tyckte blott om att roa sig, utan att offra någonting åt känslornas lif. Tjocka moln sammanskockade sig derunder allt mera öfver det gamla slottet; lord Suffridge dukade åter under för nya anfall af sitt fordna raseri, derunder Mary ej tilläts inträda uti hans rum, lika litet som att emottaga några besök eller att sjelf lemnå huset. Lucy skulle gerna velat värda sin sjuke fader, för hvilken hon numera hyste mindre fruktan, sedan medvetandet om eget vürde vaknat hos henne. Hon iilskade honom icke, det kunde hon ej, men hon ansåg det såsom sin skyldighet att värda sin lidande fader; detta tilläts henne icke och hon såg sig tvungen att underkasta sig sina trogna rádgifvares vilja, hvilka alls ej ville höra talas derom.

En stor glädje väntade emellertid den sjuke lorden, som småningom åter tycktes öfvervinna sin sjukdom; hans hustru skulle måhända skänka honom en arfvinge, och vid detta hopp fäste han nu alla sin själs krafter. Alla moln voro med ens skingrade; Mary fick göra allt hvad hon

behagade utan att minsta hinder lades i vägen för hennes infall. Lorden hade emellertid så införlivat sig med tanken på den blifvande lyckan, att något annat aldrig föll honom in än att det skulle blifva en son som komme att skänkas honom, och skulle någon hafva tviflat derpå, hade han ansett det som en därskap. Ju närmare tiden för den väntade arfvingens ankomst nalkades, desto större tillrustningar gjordes det för hans emottagande. Dyrbara barnkläder förskrefvos från London, likare tillkallades, kyrkan iordningställdes till dopet och blott den väntade lilla lorden saknades ännu för att allt skulle vara fullkomligt.

Lord Suffridge hade gifvit befallning om att man genast skulle underrätta honom om den viktigas stundens annalkande. En natt väcktes han derföre af underrättelsen att Mylady lätit väcka läkaren. Hans glädje kände inga gränsor, ty icke ett ögonblicks tvifvel om en lycklig utgång hade ännu uppstått uti hans själ, och nu stod han bakom dörren till den sjukas rum, lyssnande efter den nyföddes första skrik. Snart uppfängade äfven hans öra det efterlängtade lju-

dét och öppnande försiktigigt dörren, frågade han om gossen var stor och frisk.

Men vid det lika oväntade, som förkrossande svaret att det var en flicka, biffvade hela hans varelse tillsammans och som en vansinnig rusade han under hotande åtbörder fram till sin hustrus säng, hvarvid hon uppgaf ett hjertslitande nödrop. Men de kringstående, som märkte hans raseri, lyckades snart med förenade krafter bortföra honom.

Hade lorden blott kunnat beherrska sin otålighet skulle allt detta kunnat undvikas, ty en stund sednare förkunnade åter ett nytt skrik att en ny verldsborgare sett dagen, och denna gång var det verkeligen en gosse.

Olyckligtvis hade Ladyn blifvit så uppskrämmd af sin makes vilda uppförande att hon blott några dagar öfverlefde de små tvillingarnes födelse, och sålunda förlorade lord Suffridge åter sin tredje hustru.

Hans eget lif sväfvade i stor fara och hans förstånd var så förvirradt, att underrättelsen om den så efterlängtade sonens födelse af honom icke kunde fattas. Detta var nu den andra hu-

strun som han genom utbrottet af sitt vilda lynne hade fört i grafven, samt den andra Lady Suffridge som begrofs i den stolta familjegrafven, utan att han hade en aning om hennes död.

Lordens svåra sjukdom varade i flera månaders tid och då han småningom återvaknade till medvetande, var det blott med yttersta försigtighet som dessa händelser fingo meddelas honom.

Lucy önskade att vara den som åtog sig det svåra kallet att meddela honom såväl den glada som den sorgliga underrättelsen; hennes gamla vänner, som trodde att detta var en af Gud anvisad väg, för att närrma fadrens och dottrens hjertan till hvarandra, gingo in härpå. Lucy fick således vårdha den tillfrisknande, som först med motvilja, sedan likgiltigt emottog hennes hjelp. Icke en enda gång frågade han efter sin hustru eller sitt barn, hvilket bevisade att minnet af det sista sorgliga uppträdet återvändt, att han antingen blygdes öfver sitt uppförande, eller att han ännu kände sig förbittrad emot henne för sitt svikna hopp.

Lucys älskvärda, men bestiumda väsende bör-

jade småningom att utöfva ett underbart inflytande på den sjuke; man kunde nästan säga att hon beherrskade honom, så att han ofta mot sin vilja kände sig tvungen att lyda henne.

En dag då han var bättre stämd och lugnare än vanligt, beslöt Lucy att börja det lämne hon så länge, på sina vänners inrådan uppskjutit att vidröra, ty för sin egen del kunde hon ej förstå huru det vore möjligt att frukta för meddelandet af en sanning, huru svår och bitter den än kunde vara. Hon egde sjelf alltför stor själsstyrka för att kunna fatta moralisk svaghet, men han var likväl hennes fader och hon ville ej tillåta sig att dömma honom.

Lorden låg på en soffa med hufvudet tillbaka lutadt mot en mjuk dyna, hvilken Lucy just samma afton hade skänkt honom; för denna omtanke hade han visat sig tacksam och med mindre striäng röst än vanligt sagt något som gjorde henne stor glädje.

Han yttrade nemligen att det påminnte honom om hennes moder, som dock varit en engel. Lucy hade just återkommit från sina rum, af hvilka hon lätit inreda ett bredvid sitt eget för sina små syskon,

De lågo båda bredvid hvarandra uti sina små vackra vaggor, som voro invändigt stoppade för att hindra barnen från att stöta sig. De voro begge ovanligt vackra, churu något klena och späda. Sedan deras moders död hade Lucy ersatt hennes plats och innerligt fästat sig vid de små värlösa syskonusen. Det låg eljest icke uti Lucys natur att gerna sysselsätta sig med de ständiga omsorger deras späda barndom påkallade; men hon tyckte att deras inträde uti livet varit så sorgligt att hennes goda hjerta manade henne att hängifva sig åt dem.

Nu knäböjde hon vid deras vaggor och upplyftade sitt hjerta till Gud för att hos Honom bönpalla om mod och styrka att kunna meddela sin fader allt, utan att förorsaka en för stark sinnesrörelse, ty Black hade förberedt henne på de svåra följer en sådan kunde medföra vid lordens sjukliga lynne.

När Lucy, stärkt af denna bön, inträdde uti fadrens rum, ställde sig mr Black och mrs Johns bakom dörren till detsamma, färdiga att ila till hennes bistånd.

Lorden märkte ej sin dotters närvaro, emedan

han satt försunken uti sina dystra tankar. Lucy såg det, men ville väcka hans uppmärksamhet, hon ville att han skulle se på henne.

Ända hittills hade hon ej vågat visa sig i sorgdrjigt, men nu hade hon med afsigt påtagit en hvit cachemirs klädning, garnerad med svarta band. Hennes rika hår nedföll i långa, gratiosa lockar på hennes välformade hals, och en lätt svart slöja fulländade en toalett som genom denna underliga sammanställning af färger ej kunde undgå att väcka förväning hos den sjuke. Plötsligt ljöd hennes klara stämma, lik en stilla susning. Det var en ballad; någon gång förut hade hon sjungit för sin fader då hans sinnesstämning var mer än vanligt dyster, och alltid hade hennes röst då lugnat hans oro. När hon nu började, öppnade han till hälften sina ögon, men slöt dem genast åter och någonting liknande ett leende aftecknade sig på hans läppar. Sången var följande:

Uti det gamla slottet, som sköljs af Temseens våg,
Den stolte Graham sitter, så dyster i sin båg:
Han tänker beunskade tankar, hans lif är tungt och grått
Och gråta kan han icke, men succa, succa blott.

Och under suckar talar han dessa sorgsna ord:
 En graf bland grafvar går jag allena här på jord,
 Af God är jag förekjuten, af manskor likaså,
 Ej finns ett enda hjerta, som hörs för Graham så.

Jag aldrig någon likaså, förutom en . . . en man;
 Och honom ha de dödat — så dyr mig var dock han,
 Så fager som en stjerna, som korpens svart hans hår,
 Hans ögon som demanter, hans njäl som sol och vär.

Och denne, som de dödat, min ende son han var,
 Af himlen lindligt unnad för bärer natt och dag
 En ensam pilgrim sitter jag nu i lifrets qväll
 Och suckar därför som vinden i mörka skogens tjäll.

Vid de sista orden greps lord Suffridge af en väldsam skälfning och hans kind blef hvit som snö.

— Nog Lucy, nog! hvarföre sjunger du denna hemiska sång? Vill du göra mig ännu mera sorgen än jag är? Lucy, jag vill ej höra denna visa — du måste återtaga hvad du sjungit.

— Det kan jag ej, min far, men jag kan göra det som är bättre, ty jag kan fortsätta och då skall du nog sjelf finna huru vacker den är.

— Lucy, du vet ej hvad du säger, jag vill ej höra mera! skall jag ej kunna få mitt eget barn till lydnad? du *måste* lyda!

— Min far, du vet huru gerna jag eljest gör det, men denna gång är det mig omöjligt och du måste höra mig till slut. Balladen är ej lång; lyssna nu blott, fader. Och utan att invänta svar, fortfor hon:

När så lord Graham talat och sinkt sitt hufvud ned,
Från himlen steg en välnad och fram mot honom skred:
O, Graham! så hon sade, hur djerfta du klaga sät?
Blott den, som kärlek gifver, kan kärlek återfå.

Men Gud, ohuru rättvis, är äfven full af nåd,
Han sett ditt hjertas längtan och vändt sitt stränga råd,
Din son du aldrig åtsköt förrän han rycktes bän,
Men nu har Gud dig prövat, och . . . Edward lefver än!

Vid dessa ord lord Graham, högt ropte och sprang upp:
O välnad, om du glökar mig med ett svekfult hopp,
Min själ jag mörkret säljer, men talar sandning du,
Så har du mina skatter och min tillbedjan nu.

O, stolte lord! så tatte den, som en engel var,
Guds nåd med guld ej löses. EJ Jag dig glökat har.
Du skräder här din maka, som plågad grymt af dig,
Fann friid, då Gud barnhertig mig lyfte upp till sig.

Men då min blick såg neder från himlens ljusa sal,
Begräbt Jag dina synder och dina surgers tal.
Ditt liv, på kärlek blottadt, var som en sollös höst,
Och jag bad Gud dig pröva och sedan skänka tröst.

Nu är din son du åter, men minst han är från Gud;
Böj knä, och låt ditt hjerta få luft i bönenas ljud.
Gud tacka, icke henne, som, sünd af Honom, för
Till dig det glada budskap, som nu dig lycklig gör.

Och lorden, som hon lofvat, sin son nu återsär
Som på en valplate lemnats med ett och tjugu ske —
Han kommer och han sluter så varmt i faderns famn,
Och under kärlekstårar de prisa Herrans namn.

Under de sista verserna hade lord Suffridge långsamt lyftat sitt hufvud från den dyna mot hvilken det hvilade, hans ögon stirrade i rymden, händerna voro hårdt sammanpressade och han tycktes lida förfärligt.

— Fader, sade Lucy, hvad gär åt dig? tyckte du ej om min sång? var den ej vacker, och hade ej lord Graham stor anledning att tacka Gud som återskänkte honom den son han trodde sig hafva förlorat? Min far, du har sagt mig att du önskade dig en son; om Gud nu skulle skänka dig en sådan, hvad skulle du då säga?

— Barn, jag hoppas ej mera derpå, ty huru många år har jag ej önskat och hoppats förgäves; men nu tror jag ingenting mer. Men hvar-

före vidröra ett ämne, som du vet att är mig så smärtsamt? hvarföre?

Vid dessa ord föllo hans ögon på dottern och han fäste sig genast vid hennes klädsel och sade tvärt:

— Hvad är det för en drägt du iklädt dig? den skulle blixtre anstå Lady Marys salong än mitt sjukrum.

Det var första gången sedan de sista tilldragelserna som han nämnde sin hustrus namn.

— Åh, det är länge sedan jag för den skull behöft kläda mig! sade Lucy suckande.

— Du tyckes beklaga dig öfver att ej hafva fått vara tillräckligt ute i år? men det har alldeles varit i sin ordning och dessutom *min* vilja.

— O nej, min fader, så menade jag icke, jag ville säga någonting helt annat dermed.

— Hvad ville du då säga? tala ut, du vet att jag ej kan lida väntan, sade lorden något otäligt.

— Är din styfmoder sjuk? eller har någonting ovanligt inträffat?

— Ja, min fader, hvad jag med dessa ord me-

nade är mycket sorgligt, men ändå tänker jag på en sak som skänker mig stor glädje . . .

— Hvad vill det säga? hvad menar du? är min hustru . . . sjuk? frågade han något biffvande.

— Hon har varit sjuk, mycket sjuk, min far, men nu är hon det ej mera . . .

— Är hon . . . lorden uttalade med synbar svårighet det sista ordet . . . död?

Till svar härpå tog Lucy hans hand, kysste den ömt och gjorde med hufvudet ett jakande tecken.

Lorden grep med begge händerna om sitt hufvud och mumlade halfhögt:

— Den tredje! således intet hopp för mig! Nåja, det ges personer som äro födda under en olycklig stjerna.

Lyckligtvis förblef dessa ords betydelse dunkel för Lucy; hon tyckte att han nu blott behöfde tröst och sade derföre:

— Fader, tala icke så! du borde hellre falla ned på dina knän och tacka Gud för den stora lycka Han skänker dig uti din smärta och hvilken du ej ens känner eller kan ana.

— Lucy, Lucy, hvad menar du? du ser så hem-

lighetsfull ut... hvad är det? hvilken lycka kan ännu finnas till för mig?

— Den efterlängtade sonen, svarade Lucy lugnt.

Nu reste sig lord Suffridge upp, såg stirrande på sin dotter och tycktes tvifla på hennes förstånd. Hon såg det och tillade:

— Min fader, vill du följa mig, så skall jag visa dig något som kommer ditt hjerta att klappa af glädje?

— Lucy, Lucy, du gäckas med mig! var allt hvad den sjuke tid efter annan förmådde frambringa.

Men Lucy var ej den som ville lemma ett half-gjordt verk ofulländadt; hon svarade intet på fadrens utrop, utan förmådde honom blott att stiga upp och följa henne. Snart såg man den unga flickan, med den bestämda klara blicken och det milda ansigtet, stödjande sin fader gå genom den stora salen, der Anders, som följt samtalets gång, med en ljustake i handen lyste vägen för dem. Lord Suffridge gjorde ej längre något motstånd, tvärtom tycktes han påskynda sina steg, ty en nervös öfverspänning förlänade honom krafter.

Slutligen kommo de till den dörr, som ledde till Lucy's våning; ett barnskri hördes. Lord Suffridge betraktade sin dotter med en vild frågande blick.

— Kom min fader, sade hon, betraktande med sina milda leende ögon den gamles bäfvande ansigte. Lord Graham! kasta dig på knä emellan din dotters och din sons vagga!

Nu följde ett uppträde på hvars möjlighet mängen kan komma att tvifla, ty lugna, sjelfbeherrskande naturer kunna ej fatta uttrycken af vilda passionerade lynn, som ej kunna lägga band på sig, eller sätta en damm för sina öfversvallande känslor. Han öppnade dörren på glänt, lade sitt öra till, och, med återhällen andedrägt, med händerna sammanpressade emot hjertat för att tysta dess slag, med ögonen stirrande utan mäl, stod han der och lyssnade. Några ögonblick förgingo sálunda. Lucy och Anders vexlade oroliga blickar; den gamle tjenaren darrade, ty han mindes en annan gång, då lorden äfvenledes stod bakom en dörr och lyssnade, samt det hemska uppträde som derpå följde. Lucy åter betraktadefadren med förvåning; hon för-

stod måhända den känsla som beherrskade honom, men ett var henne oklart, obegripligt och det var orsaken till allt detta. Sedan länge visste hon att han önskat sig en son, men att det för honom kunde vara en sådan lifsfråga, det kunde hennes förstånd ej fatta, men hon dömde honom icke. Uti hennes nuvarande känslor för fadren, intog medlidandet ett framstående rum, hon kände för honom liksom ett slags moderlig ömhet. Det är denna känsla som hvarje moraliskt stark mänska måste erfara vid anblicken af svagheten som är oförmögen att beherrska sig. Det är orätt att förakta den svage; ty han är endast vård medlidande; med samma skäl kunde den friske förakta den lidande.

Nu hördes ett starkt skri ifrån rummet innanföre, som snart efterföljdes af ett annat. Då tog Lucy sin faders arm och sade med ett lugnt och bestämdt uttryck: — Kom in, min far, det är tid att ni får se edra tvillingar, de likna så mycket hvarandra att man knappt kan skilja dem åt. Flickan heter Mary och gossen, såsom ni, Robert.

Dessa ord liksom skingrade den berusning uti

hvilken lorden befann sig och följande sin dotter inträdde han uti det rum der de begge vaggorna uppenbarade sig för hans blickar. Skola vi försöka skildra det som nu försiggick derinne? Nej, vi känna oss oförmögna att återgifva det intyck af lycka som framflyter ur ett hjerta, hvars hela lif hittills varit blott kall egoism, fattigdom på allt varmt och godt; denma öfvergång är herrlig, den är ett återsken af den himmelska glädjen. Jag föreställer mig att den liknar den stund då den trötte vandraren i lifvets mörker ser begreppet om evigheten klarna, då hans ögon mattade af sorg, sjukdom, kanske förskräckelse vid dödens annalkande, ser trons stjerna lysa och otrons dimmor blifva allt mera genomskinliga. Hjertat har ibland sådana strålande, ljusfligt gudomliga stunder, då allt är skönt, klart, herrligt, då alla menniskor tyckas vara goda, alla föremål belysta af ett ljusft skimmer. Hvad är det väl som kan framtrolla denna oförlikneliga hänryckning? — Kärleken.

Kärlek! du sköna ord, när du står på den höjd
Gud anvisat dig, när du icke ryckes ned för att
blifva stoft, som de menniskor, hvilka vanhelga

dig! Du är den axel, omkring hvilken jorden
vänder sig; vore du alltigenom af ädel metall,
vore jorden ej mera jord, den vore paradiset;
livet vore ej mera lif, det vore evigheten —
evig sällhet, ja evig, ty döden kunde då ej me-
ra finnas, — döden är ju stoftets arfvedel.

VI

ULFVEN I FÄRAHUSET

Efter denna dag började, om man så kan säga, ett nytt lif på Abbey-Hall. Lucy hade smänin-gom vunnit ett stort herravälde öfver sin fader. Den dystre egoistiske lorden, som hela lifvet igenom ej fordrat annat än lydnad, kände sig nu fångslad af den älskliga engel, hvilken med den moraliska styrka hon egde, ej kunde annat än beherrska den svage mannen, som hela lifvet därat sig med den tron, att hans despotism skulle kunna kufva andras andliga frihet; men dem

emellan fanns ingen kärlek, intet moraliskt band som skulle närmat dem till hvarandra; Lucy trodde sig visst kunna vara sin far nyttig, men hon visste också, att hvilken annan qvinlig hand som helst kunnat ersätta henne. Det var ingen länk som förenade dessa tvenne hjertan. Lorden var oförmögen att uppfatta denna brist, men hos Lucy uppväckte detta en djup ledsnad; denna rôle af fångvaktare var för henne odrägglig. Med en energisk natur, van att betrakta verlden som sitt fosterland, kände hon behof af handling; stillastående var död för henne; lugn beröfvade henne lugnet. Alla naturer äro ej skapade att förstå de fredliga dygder, som åtnöja sig med det inflytande, deras milda handlingssätt kan åstadkomma. Naturen, Skaparens fullkomligaste verk gifver oss ett exempel härpå. Är den lugna bäcken som banar sig en väg i den grönskande ängen och uti hvilken hängen doppar sina grenar, mer eller mindre värd vår beundran än det bruksande vattenfallet som vid det motstånd berget gör, rusar fram och liksom hotande kastar sitt skum emot höjden, för att sedan fortsätta sin bana tills dess ett nytt föremål uppväcker dess

raseri? Hvilken blomma är skönare, den anspråkslösa förgät-mig-ej'n, den blyga violen, eller den doftande och fagra rosen, den stolta och högmodiga liljan, den originella och vilda passionsblomman? Allting som är, har orsak att vara; allt som ej är moraliskt dåligt, har ett försvar uti sig sjelf.

Lucy hade intet som kunde bekymra henne; nu hade fadrens motvilja för henne gifvit vika, hennes gamla vänner betraktade henne såsom deras lefnads dyrbaraste perla och kunde ej nog fägnas af hennes åsyn; men nej, här kunde hon icke lefva, hon hade ledsamt. Det var icke de nöjen hon redan en tid under Lady Marys lefnad deltagit uti, som lockade henne; stora verldens nöjen voro i hennes ögon endast de sysslolösas tidsfördrif. Nej! det var menskligheten hon ville tillhöra genom att arbeta med densamma.

En afton då lord Suffridge och Lucy sutto uti hennes rum, som nu var det, der hon bäst trifdes, hördes buller utifrån; de betraktade hvarandra med förvånade blickar. Det var någonting så ovanligt att de knappast kunde tro sina ögon; den lilla fyraåriga Robert, som på sin

käpphåst red genom rummet, stannade tvärt och påstod att det var åskan som gick. Vi böra här i korthet omnämna att hans tvillingssyster redan för tre år sedan afflidit. Men nej, det var ej åska, ty Anders inträdde nu helt andtruten med underrättelse att en gammal fru och en ung herre anländt, hvilka anhöllo om att få se lorden och fröken Lucy. Nästan omedelbart derpå inträdde de besökande och den gamla frun presenterade sig sjelf och sin följeslagare på följande sätt:

— Min bästa kusin Robert, ni känner icke igen mig och derpå undrar jag alldeles icke, och ändå var jag på edert bröllop. Mitt namn är Anna Rush, köttslig kusin till Lucy, er första hustru, och tante till det söta barnet här; och gumman slöt vid dessa ord Lucy i sin famn och tryckte henne innerligt till sitt hjerta. Hvad hon liknar sin mor! det är alldeles underbart!

— Men jag glömmer att presentera min unge vän, baronet Edward Glithingham.

Den unge mannen bugade sig och sedan de vanliga, alltför tråkiga inträdesfraserna voro vex-

lade, finna vi dem alla fyra trefligt sittande omkring en stor brasa.

— Hvarifrån kommer ni, min goda tante? frågade Lucy, sedan hon gifvit sina befallningar om théet.

— Jag? Ja, min lilla vän, det vore en lång historie att berätta! Jag kommer från Amerika, churu icke direkte, emedan jag sednast varit i Sussex, der jag besökt en gammal ungdomsvän, baronet Glithinghams moder; derifrån åtföljde han mig, ty vi skola begge begifva oss till London. På vägen hörde vi att ni voro hemma och beslöto derföre att vika in och helsa på eder.

— Det var mycket vänligt gjordt, svarade Lucy, som ensam talade, ty fadren, som alltid var tyst och sluten, var nu dystrare än vanligt, och höll sina ögon ofrånvänt riktade på den unge mannen, som helt ogeneradt deltog samtalet.

— Min nädiga fröken, sade denne med inställsam artighet, om icke fru Rush lovat taga mig under sina vingars skugga, skulle jag aldrig vågat beträda detta slott.

— Den, som min mors vän införer i vårt hem, kan vara säker på att som en gerna sedd gäst

emottagas, svarade Lucy, och jag är öfvertygad om att min far delar min mening, tillade hon lätt vidrörande den gamle, som fortfarande satt tyst och icke kunde taga sina ögon ifrån den nya gästen.

— Mycket riktigt, svarade han, då han kände dottrens hand på sin arm och hörde de sista orden.

Vi hafva redan tecknat Edwards porträtt uti ett af de föregående kapitlen, och det återstår oss derföre blott att göra fra Rush's bekantskap. Hon hörde till den klass menniskor som icke göra stora anspråk på andras uppmärksamhet, men hvilka äro välkomna hvarhelst de visa sig. Man såg att hon hade varit vacker och ett drag af utomordentlig godhet låg utbreddt öfver hela hennes ansigte och i hennes ögon. Det finnes ett drag öfver munnen som aldrig bedrager och hvad ögonen beträffar, är det svårt att finna en bättre liknelse än den så kända: ögat är själens spegel. Mrs Rush hade varit en god vän till Lucy's mor, hade gift sig med en amerikanare och lefde sedan i hans hemland lycklig och ansedd. Nu var hon enka och hade beslutit att göra en

liten resa till sitt fädernesland. Vi hafva intet vidare att säga om hennes person.

De nägra dagar hon ämnat tillbringa på Abbey-Hall voro tillräckliga att närlägga henne och Lucy till hvarandra och den sednare ville ej höra talas om, att hon skulle fullfölja sin plan att så snart lemna slottet. Sälunda förflöto några veckor och den gamla tanten och den unga baronetens talade ännu icke om någon afresa. Lord Suffridge hade äfven småningom vant sig vid sina nya gäster, och då han såg huru lycklig Lucy var att få behålla fru Rush, förenade han sina böner med hennes.

Dessa nägra veckor hade, utan att några vigtiga händelser inträffat, likväl medfört förändring i många förhållanden. Den unge Edward tycktes ha blifvit så intagen uti Lucy, att han vid hvarje lämpligt tillfälle sökte öfvertala fru Rush att förlänga vistelsen på slottet.

Det har redan blifvit sagt att han hade ett intagande utseende och att man lätt kunde misstaga sig på hans inre värde, och ändock kände Lucy en instinktlik motvilja för honom. Hon arbetade visserligen emot dessa känslor, som hon

ansåg vara högst oriktiga att hysa mot en person om hvilken hon ej visste något ondt, men hon kunde dock ej öfvervinna dem. Hennes fader, som de första dagarna synts dystrare och svårmodigare än förut och alltjemint följt Edward med sina förfärade blickar, hade smänningom vänjt sig vid hans åsyn och visade sig nu vänligare emot honom än man kunnat vänta.

Lucy, som på allt vis inom dessa gamla murar sökte sprida trefnad för sina gäster, hade nu en jemn sysselsättning, hvilken långt ifrån att vara den hon önskade, likväl utgjorde en näring för hennes tankar. Hon hade ofta långa samtal med sin tante, hvilken förstod hennes längtan och sträfvanden, och gerna ville utfinna en plan för att rycka henne bort ifrån detta ensliga dystra lif. Edward Glithinghams känslor voro ej en hemlighet för den goda frun, som redan drömde om att på detta sätt få se sin önskan uppfylld. Det händer ofta att gamla fruar, som blott minnas de stunder af glädje de upplefvat då de älskade och drömde om lycka, icke anse sig bättre kunna bevisa sin kärlek till en ung flicka, än genom att söka förena henne med en

ung man, som de tycka borde passa för henne. Men Lucy var alltför fri och sjelfständig uti sina åsigheter för att andras mening lätt skulle kunnat utöfva något inflytande på henne; dessutom fanns det någonting uti Edwards sätt som föreföll henne dunkelt, och denna skugga som alltjemt omgaf hans person, var tillräcklig att sätta Lucy på sin vakt.

Lucy fick en dag genomgå en af dessa små pröfningar dem en qvinna som icke är sentimental, ogerna fördrager, — nemligen en kärleksförklaring af en man den hon icke bryr sig om, som hon tvertom hyser motvilja för.

I närheten af slottet fanns en brunn, en qvarlefva från äldre tider. Denna brunn var högst egendomlig; den var byggd öfver en källa, hvars djup var omätligt, ehuru vattnet som forssade uti den var så kristallklart, att bottnet syntes liksom vore det helt nära ytan. Brunnen, byggd i form af ett kapell, var invändigt af marmor; några pelare, likaledes af marmor, bildade en halfcirkel och panelningarna deremellan voro målade uti den gamla tidens anda: knäböjande gubbar, qvinnor och barn, lama, blinda och sjuka

vittnade om att detta vatten fordomdags ansetts för heligt. Marmorbänkar löpte längs väggarna och Lucy hade valt detta ställe till sin ülsklings-plats, då värmen derute var för stor. Det var isynnerhet ett visst slag af böcker hon tyckte om att läsa på detta ställe. Gamla klassiska arbeten, tyckte hon, stodo i fullkomlig harmoni med detta antika tempel.

En morgen, då hon helt tidigt med Eneiden i handen gått ut, iklädd en lätt hvit musslins drägt och med en liten rund hatt på hufvudet, hörde hon steg på afstånd och igenkände snart, att de voro Edwards. Hon påskyndade sin gång för att ej uppnås af honom och trädde in uti detta helsans tempel, som hon helt hedniskt benämnde "Minerva-salongen", emedan hon påstod att hon alltid var förfuftigast då hon vistades der. Hon hade knappt hunnit taga plats på en bänk och öppna sin bok, innan dörren gick upp och Edward inträdde. Detta föreföll henne något besynnerligt och hon yttrade ganska bestämdt:

— Jag tror, herr baronet, att våra tankar hafva sammanträffat, ty vi tyekas båda två hafva sökt ensligheten uti detta Minervas tempel.

— Om förlätselse, min fröken, men jag var långt ifrån att söka ensamhet; jag sökte efter tillfälle att obehindradt få tala med eder, och har nu valt denna plats dertill.

— Herr baron, kan jag vara er till någon tjänst, så säg, och är det någonting förfuistigt, så är det visst här jag bäst känner mig inspirerad.

Edward närmade sig Lucy med några bestämda och häftiga steg, satte handen på hjertat och sade:

— Fröken Lucy, ni talar om inspiration, ni talar om Minerva! Nej, var hellre en stund denna källas fordna gudinna och gör det underverket att hela ett blödande hjerta, att hugsvala en menniska som ej vill något annat i lifvet än...

— Att få dricka friskt vatten?... Det kan jag gifva eder, ty jag bär alltid en bágare med mig, inföll Lucy skümtande.

— Skratta ej, min fröken! Jag är olycklig, ty jag vet ej om ni kommer att förlåta min djerfhet. Lucy, jag ülskar er; om ni försmår min kärlek, är jag en förlorad menniska!

— Herr baronet, svarade Lucy med mycken

köld, ni har illa valt stället och stunden. I Minervas tempel, med Virgilius i handen är jag bra litet disponentad för ett blad ur en hvardagsroman. Jag trodde ni ville bedja mig om något råd och jag skulle efter bista förmåga sökt tjena er, men då ni kommit fram med en kärleksförklaring, vill jag göra er den tjensten att söka glömma den.

— Lucy, Lucy! Jag dödar mig, om ni talar på detta sätt! Ser ni då ej huru gräsligt olycklig jag är?

— Herr baronet, för det första ber jag er kalla mig Lady Suffridge, för det andra vet ni redan att jag häller Eneiden i handen och just nu läser om Trojas belägring; jag befinner mig således i alltför höga regioner för att tro på sjelfmord efter en sådan olycka. Herr baronet, låtom oss tala förnuft! Ni känner mig sedan tre veckor och ni talar om att döda er för min skull. Nej, jag kan ej tro er vara så bedröfjad, ty er olycka har ej kunnat så hastigt antaga dessa proportioner. Hyad ert yttrande om att döda er angår, vill jag hoppas att jag missförstått er.

— Hvarföre så, min fröken? Ni missförstod

mig alldes icke. Tror ni mig sakna mod att göra det? frågade Edward stolt.

— Ni kallar det mod, att döda sig, men jag kallar det feghet.

— Feghet! Nej, icke vid min ålder; ty då binder oss livet med så starka trädar, att det fordras mod för att afslita dem.

— Den, som ej förmår lida eller beherrska sig, är feg. Jag vill ej att ni tager detta uttryck såsom riktadt blott mot eder, ty det kunde synas förolämpande; jag har dessutom tänkt detsamma förr än i dag och vill ni blott begrunda hvad jag sagt, kommer ni utan tvifvel att tänka som jag.

Edward stod som slagen af åskan; han kände sig generad, och insåg att han förlorat terräng, samt att det vore svårt att återvinna densamma, men han återtog:

— Fröken Suffridge, ni är en stark, en hjeltemodig qvinna, derföre kan ni ej förstå svagheten. Kanske ni icke heller någonsin har lidit och icke kan fatta hjertats fordringar, då det funnit föremålet för sin längtan.

— Ni har kanske rätt, herr baronet. Jag har

aldrig älskat något annat än Gud, min moders minne, och friheten; ej heller har jag någon lust att öka antalet af föremålen för min kärlek. Dock är jag hvarken oerfaren eller öfvermodig nog att tro mig säker att ej förlora mitt hjertas frihet; men ännu är jag herre öfver det, och måste bedja er, herr baronet, att icke bygga några förhoppningar på dess svaghet.

— Kunna då ej min dyrkan, mina böner beveka detta hjerta?

— Dyrkan! böner! Kan väl hjertat vinnas af dylikt? Nej, de kunna uppväcka medömkän, men icke kärlek. Jag tänker mig att den rätta kärleken lugnt och värdigt bemäktigar sig vårt hjerta, steg för steg intagande det rike, den kommer att ega. Det hjerta, som omedelbart läter vinna sig, är liksom ett svagt hufvud under champaagnens inflytande.

— Ni är grym, fröken! Ni nekar mig icke allenast er kärlek, utan äfven tron på upprightheten utaf min.

— Jag har icke betviflat er upprighthet; nej, men jag tror att edra künslor skola försvinna såsom ett rus. Men hvartill tjener det att tala

vidare härom? Ni har olyckligtvis egnat mig er kärlek, jag besvarar den ej, låtom oss icke derföre blifva ovänner. Ett så nytt sår kan snart helna. Jag ber er, tänk ej annorlunda på mig än som på en vän.

— Jag, ej mera älska er! nej, det är omöjligt! Låt mig hoppas, låt mig uppoffra hela mitt lif för er, låt mig i tysthet tillbedja er, och till belöning derför begär jag blott er aktning och emellanåt ett vänligt ord!

— Nog, min herre! Ord bevisa ingenting. Jag upprepar ännu engång att jag tror på uppriktigheten af edra känslor, men betviflar deras varaktighet; åtminstone vill jag hoppas det. Men nu måste vi hem, ty frukosttiden är snart inne. Men då hon märkte hans förtviflade utseende tillade hon mildare: Ännu ett ord till sist. Förtviflan kan väcka medlidande, men modet väcker aktning; en sann stolthet vill ej veta af den förra känslan, utan sträfvar att uppväcka den andra. Bjud mig nu er arm, herr baronet! Och Lucy reste sig upp för att gå.

Sålunda promenerade de upp till slottet, Edward med ett dystert ansigte, som illa öfverens-

stämde med det lifliga samtal Lucy inledt för att förskingra det obehag uppträdet i templet framkallat. Då de inträdde i slottet, kysste Edward Lucy's hand och sade suckande:

— Huru stora förändringar kunna ej några minuter åstadkomma! för en half timme sedan gick jag full af hopp ut från denna dörr, nu återkommer jag med brustet hjerta!

Lucy stannade, och blickande honom öppet och bestämdt i ögat yttrade hon:

— Herr baronet, vill ni som en vän qvarstanna hos oss, så vidrör icke detta ämne; endast så kan jag glömma det obehagliga uti vårt nuvarande förhållande.

— Jag lyder! svarade Edward, men då Lucy före honom gick in, var det med en hotfull blick han följde henne.

Då Lucy inträdde i förstugan, märkte hon med förundran, att betjeningen ej var der som vanligt, ty det rådde alltid en sträng etikett på slottet. Hon hörde hastiga steg i trapporna och kände liksom en jernhand klämma hennes bröst; hon anade att någonting hänt, ilade uppför trap-

porna och var i nästa ögonblick inne uti salen, der fru Rush mötte henne med en förfärad mine.

— Hvad har hänt? frågade Lucy häftigt.

— Lilla Robert har illa skadat sig med en knif och man har skickat efter läkaren.

— Hvar finnes han?

— I sin faders rum.

VII

NEMESIS DIVINA

Utan att svara, ilade Lucy till det anvista rummet, der hon fann gossen liggande på en soffa, badande uti sitt blod. Lord Suffridge stod der bredvid, stum, blek, orörlig, med blicken fästad på såret; mrs Johns sökte att hämma blodet, men utan att lyckas. Hastigt, utan att yttra ett ord, och med ett beundransvärdt lugn, närmade sig Lucy barnet, såg på såret och förenande sina ansträngningar med mrs Johns', bemödade hon sig att få blodet att stanna. Kniven hade träf-

fat i sidan och barnet låg blekt och kraftlöst, utan att kunna öppna ögonen. Slutligen anlände läkaren och lyckades förbinda det blodkäril som blifvit afskuret. Då fattade Lucy sin faders arm, och förde honom, utan att yttra ett ord, till ett annat rum, der hon förmådde honom att sätta sig ner i en hvilstol. Den gamle lydde som en automat, sade ej ett ord utan stirrade endast framför sig. Plötsligt grep han med begge händerna om sitt hufvud och utropade med en dof, nästan graflik röst:

— Blod! blod! på samma ställe, med samma knif! ... Åh Lucy! det är ohyggligt... Hämden hämden! ... Guds straff...!

— Min far, lugna er, sade Lucy, som förskräcktes öfver fadrens ord och de hemska blickar han riktade mot rummet der barnet låg. Lugna er, kanske blir det ingenting!

— Ingenting, upprepade lorden, ingenting? nej, han dör, jag vet det, ty det var på samma sätt, med samma knif! — Det är Guds straff, — af-grundsandars lek! Ha ha ha! Det är hämden — ja, du vet det icke, men det är hämden.

I detsamma inträdde Black och kallade Lucy

till läkaren samt lofvade att under tiden stanna inne hos lorden.

— Han yrar, Anders, sade Lucy oroligt.

— Ja, ja, fröken, nog känner jag till detta, det är ej så farligt, gå ni bara!

Lucy gick, och då hon kom till rummet der barnet låg, gick doktorn emot henne, tog hennes hand och sade med en sorgsen blick:

— Jag tror det är min skyldighet att säga er sanningen. Gud är allsmäktig; men här kan jag intet göra; medicin verkar icke, bloduttömningen har varit för stark och jag befearar att blott få stunder återstå innan dödens engel bortför detta barn.

Lucy närmade sig den lilla Robert, knäböjde vid hans sida och började halfhögt bedja: Min Gud, han skall hafva det bäst hos dig; jag vågar ej bedja dig låta honom lefva, men trösta dem som blifva qvar, lät oskuldens välsignelse sänka sig ned öfver detta hus!

Vid dessa ord inträdde fru Rush och Edward, och böjde knä vid barnets bådd; då öppnade den döende ögonen och hviskade nästan ohörbart:

— Gode Gud, tag mig till dig! Farväl, älskade syster... goda pappa... jag somnar i Jesu famn...

Läkaren, som höll fingret på barnets puls, lyssnade ännu en stund och vände sig sedan till de kringstående med dessa ord:

— Kroppen är blott stoft, själen är odödlig; lycklig den som dör utan fruktan, utan att hafva känt otrons giftiga stygn!

Lucy närmade sig det döda barnet, tryckte en lång kyss på den redan kallnade pannan, tog den ännu mjuka kroppen i sina armar och sade slutande den till sitt hjerta: „Låt om oss föra honom härifrån, ty min far bör ej skrämmas. Nu är det han som bar behof af vår omsorg; denne behöfver den ej mer“.

Och nu tågade den lilla processionen genom den stora salen, prydd med gamla familjeporträtter, uppför den praktfulla marmortrappan med förgyllt ledstång, och steg in uti det rum, der för fem år sedan detta samma barn, som nu var ett liflöst stoft, hade sett dagen och uppfyllt sin faders hjerta med omättlig glädje. Lucy tryckte honom ännu engång uti sin famn, och det grep

henne underbart att känna sitt hjerta slå emot ett annat, hvilket för några timmar sedan klappat fullt af lif och nu — ja, nu hade tystnat; endast skrinet fanns qvar → juvelen hade obefläckad nått det högsta målet.

När liket blifvit lagt på sin bädd och iklädt den sista skrudens, önskade Lucy gå in till sin fader, men gamle Black och fru Johns ville på inga vilkor låta henne slippa in. Lucy lydde ej gerna, men det var henne omöjligt att emotstå sina gamla vänners bestämda och tillika bedjande enträgenhet.

Lord Suffridge var i full yrsel och de afbrutna ord och meningar han framstammade kommo blodet att stelna i de gamlas ådror. Han befann sig i samma tillstånd som förr, och af det han sade, förstodo hans väktare att han önskade få veta namnet på Edvards mor. Emellanåt tviflade de på huruvida hans ord voro yrsel eller ej, emedan det fanns ett visst sammanhang uti hyad han yttrade, men de ville dock helst tro att de endast voro fantasier af en svag hjerna, hvilken rubbats af ett allt för våldsamt slag.

I den stora salen satt emellertid Lucy med sin

tant och Edvard. Hon var mycket blek, men hade ej ett ögonblick förlorat sin fattning; hon var lugn, men blicken var, om man så kan säga, djupare än vanligt; rösten hade förlorat något af sin klang och hennes gestalt var stelare än annars. Allt hade tilldragit sig så hastigt, att tankeknappast förmådde uppfatta händelserna i deras helhet.

— Det är förskräckligt, utbrast slutligen fru Rush.

— Ja, svarade Lucy, men säg mig huru allt detta tilldrog sig.

— Det hände ju nästan midt för våra ögon! Då jag kommit ned, gick jag som vanligt före frukosten fram och tillbaka i rummet. När Lord Suffridge sedan kom in, satte vi oss båda framför dörren till balkongen, och sköterskan hemtade in barnet, som var friskt och muntert; då tillsade Lorden flickan att lemma gossen hos oss. Lilla Robert lekte mycket snällt och vi började tala om ett och annat; småningom leddes vårt samtal på baronetens, och jag berättade att han hette Glithingham efter sin onkel, som dog barnlös och lmnade sitt namn och sin förmögenhet åt

den närmaste slägtingen. Han frågade mig just er mors namn, sir Edvard, då vi med ens hörde ett buller och ett häftigt skrik från Lordens rum. Vi skyndade dit och funno lilla Robert utsträckt på golfvet. Dörren hade stått öppen; han hade gått in och bland Lordens vapen tagit en knif, på hvilken han sedan måste hafva fallit, ty han hade ett djupt sår i sidan. Hans fader upplyftade honom genast, drog kniven ur såret och lade honom på den soffa der han sedan dog. Blodet strömmade ur det öppna såret, jag ropade på hjelp.... resten känner ni sjelf. Jag ämnade visst om ett par dagar resa bort, men nu, min kära Lucy, kan jag ej lemma dig på detta sätt och jag hoppas att du ej heller har någonting emot, att sir Edvard stannar qvar; vid tillfället som detta, kan det vara ganska bra att hafva ett manligt bistånd, och jag vet, att han ingenting högre önskar än att kunna vara dig till någon tjenst. Icke sannt, herr baron?

— Om fröken icke försmår den ringa nytta jag kan göra, skulle jag skatta mig lycklig att kunna visa min tillgifvenhet.

— Jag tackar er, svarade Lucy lugnt. Ni gör

oss ett nöje genom att stanna, tillade hon med ett tonfall och en blick liksom för att påminna honom om vilkoren derför.

Lord Suffridges sjukdom, hvilken i början antagit samma hotande karakter som någon gång förut, upphörde efter de första väldsamma paroxysmerna. Han emottog underrättelsen om sonens död med ett utbrott af tårar, som lättade hans hjerta. De gamla tjinarne förklarade denna oväntade vändning uti hans tillstånd såsom en följd af Lucy's välgörande inflytelse. Han var dock uti ett svaghetstillstånd som hindrade honom att följa sorgetäget, hvilket till grafven ledsagade den engång så varmt efterlängtade, nu döda sonen.

En vecka hade sälunda förslutit sedan den tragiska händelsen, då Lord Suffridge en dag tillkallade Black:

— Hör, min vän, började han, jag begär en tjänst af dig! Sök att af sir Glithinghams eller fru Rushs betjening få reda på det namn baronetens hade, innan han antog sin onkels titel, och säg det sedan åt mig då jag är ensam; försök att snabbt och utan att väcka uppseende ombezörja denna sak.

Black aflägsnade sig, och nu satt Lorden orörlig, väntande på svaret och likväl båfvande för detsamma. Ty churu han ej kunde låta bli att stirra mot dörren, darrade han hvarje gång han hörde någon rörelse eller något steg derutanför. Nu inträdde gamle Black.

— Vet du det? frågade Lorden. Svara! men säg icke namnet!

— Ja, jag vet.

— Af hvem?

— Af fru Rushs tjenare.

— Hör mig, Black, säg mig icke namnet, utan tag ett papper, skrif det derpå, och gif det sedan åt mig!

Black lydde, under det han emellanåt betraktade Lorden, liksom om han befarat att förståndet änyo flytt sin kos. Efter att hafva skrifvit, lemnade han pappret åt Lorden, som, utan att se derpå, gömde det uti sin hand.

— Gå ut nu, Black; lemlna mig. Gå, säger jag. Jag vill vara ensam. Gå, skynda dig!

Nu blef Lorden ensam; när tjenarens steg ej mera hördes, säg han på sin venstra hand, som härdt sammanknuten omslöt pappret, hvilket tyck-

tes väcka en så stor förskräckelse och nyfikenhet hos honom. Han betraktade länge sin hand utan att göra en rörelse för att öppna den.

— Hvad innehåller du? sade han slutligen. Har jag anat rätt? Denna likhet! denna röst! — det kan också vara en villa, huru många fullkomligt fremmände personer likna ej hvarandra? Men om det ändock vore så? Jag skall se... nej, jag har ej mod dertill.

Och nu börjades en pantomim, som varit nästan löjlig, om ej det dystra ansigtet, dessa bleka drag, och denna förskräckta blick hade gjort den hemsk. Han ville öppna handen och så snart pappret syntes, sammanknöt han den åter hastigt och sätter bort. Slutligen, då denna strid hade räckt nog länge, tillslöt han ögonen, och ställande pappret så, att det genast skulle träffa hans blick, sätter han hastigt upp.

— Starling.... Starling, framstammade han kraftlöst. Det var således sannt! det var han!

Han tillslöt åter ögonen och satt länge på detta sätt; plötsligt steg han upp och gick häftigt flera hvarf omkring rummet.

— Edvard Starling... Jane Starling! nu hämnens J på mig!

Han fortsatte sin vandring och stannade framför en stor spegel; länge stod han så, betraktande sig sjelf; derpå utbrast han, liksom talande till sin egen bild:

— Robert Suffridge, vet du att du i ditt hus har Edvard och Jane Starlings son? Nå, du bleknar icke? nej. Dina kinder äro dertill förut redan alltför bleka. Han fortfor med allt större häftighet: — Robert Suffridge, Lord Suffridge af Abbey-hall, begriper du då icke att hans son, att deras son är här och älskar din dotter? Känner du ej blod på dina händer? Har du ej mer något samvete? Är du icke mera en människa? Är du en sten? Känner du ingen ångest? Kan ditt hjerta ännu klappa? Har du glömt allt, — den hemskta natten, den dystra skogen? — — En man gick ensam längs allén... natten var mörk... du följde honom..... han hade röfvat din lycka, du skulle hämnas, du skulle genomborra hans hjerta. Minnes du det? Du framtog knifven ur din barm, der du hade den gömd. Du kastade dig öfver honom, du stötte till... blodet spru-

tade mot ditt ansigte... då ryste du; men natten var mörk... plötsligt trädde månen fram ifrån ett moln och blickade på dig ifrån himlen, liksom ett stort öga... Du började springa och då du upphann din boning, trädde du in der liksom en tjuf, för att ej blodet måtte ses på ditt ansigte och dina händer. Hvad vann du, Lord Suffridge?... Intet!... Men då den dödes minne förföljde dig, lyckades du bringa ditt samvete till tystnad; och nu ser du på dig sjelf, på mördaren, och du ryser icke? O Suffridge! Suffridge! du fruktar då icke något? Om han med ens komme och sade till dig: „gif mig ditt blod, ty du har tagit mitt?“

Allt eftersom Lorden talade, blef hans blick mer och mer förfärad; han såg sig förstulet omkring åt alla sidor.

Det är för mörkt här! Jag vill ha ljus! Och nu började han med feberaktig skyndsamhet uppstånda ljus i kronan samt i rummets alla hörn och vrår. Han ringde; Black fick hemta mera ljus och nu blefvo båda hans rum upplysta. Då satte han sig ned vid sitt skrifbord, stödde sin kind mot handen och började småningom lugnas. Hans

anlete klarnade efterhand och sedan han nära en timmas tid suttit orörlig, såg han med ens upp och yttrade med triumferande blick:

— Ja, han är en bra karl, han älskar Lucy, hon skall blifva hans hustru; sålunda skall mitt barn försona mitt brott!

Sedan denna dag, tycktes Lord Suffridge bli allt lugnare och gladare; han var mycket vänlig emot alla, och visade en särdeles välvilja för den unga sir Edvard. Men om aftnarne, sedan sällskapet skingrat sig, återföll han i sitt svårmad; då skulle allt vara ljus, och låg ett hörn af rummet i skugga, så skulle det belysas. Hans näster voro oroliga, och det var vanligen först emot morgonen han fick sömn. Han förskref sig ifrån London en Newfoundlands-hund, hvilken snart lärde sig att följa sin herre och vaka vid hans fötter. Det trogna djuret liksom förstod den dyra pligten att bevakta sin herres lugn, ty den tycktes snart hafva lärt sig att fatta Lordens oroliga sinne.

VIII

TVÅ ELEMENTER I STRID MED HVARANDRA

Nu afreste fru Rush med Edvard till London. Hon lofvade återkomma på ett kort besök innan hon skulle anträda återfärden; och Edvard invägds af Lorden på det enträgnaste att göra det samma. Vare det sagdt utan att gälla som en beskyllning emot Lucy, att hon efter fru Rushs afresa begynte känna ensamhetens tyngd. Vi vilja ej härmed säga att hon hade ledsamt; en sådan känsla erfara endast de, hvilka icke inom

sig sjelfva finna näring för utvecklingen af sina gäfvor. Endast lüttja, fåfänga, brist på kunskaper och bildning kunna framkalla denna känsla. Nej, det hade hon icke, men hon hade mera tid än förr att tänka och hon började derföre längta efter den verld, hon aldrig hade sett, men hvilken hon föreställde sig oändligt stor, mäktig och fri. Hon skapade i inbillningen en verld efter sina egna krafter och hon trodde den verklig vara sådan, som hon önskade att finna den. Här till kommer att hon förlorat den kära sysselsättning, hvarvid hon blifvit van, nemligen Roberts uppföstran. Sol-skenet var borta och Lorden hade dessutom mycket förändrat sig. Stundtals kunde han vara glad, pratsam, tillochmed skämtande och en annan stund åter dystrare än förut. Flere gånger hade han med Lucy begynnt tala om baronet Glibtingham, men alltid hos henne funnit en stor motvilja för detta ämne. Lucy förstod så väl att leda samtalet in på andra ämnen, att hennes far, hvars karakter öfvergått till en blandning, af stark vilja och slafviskhet, alltjemt förlorade samtalets träd och icke vågade börja en öppen strid med sin dotter, men han tröstade

sig med, att hans vilja ändock slutligen skulle blifva den segrande. Fru Rush hade yttrat sin önskan att få se Lucy hos sig i New-York, till hvilket förslag Lorden ingenting svarat, men Lucy närde i tyshet hoppet att få se denna dröm förverkligad. Ofta, då hon om aftnarne återvändt till sitt rum, började hon i tankarne lefva sig inuti andra sferer, andra förhållanden. Hon gick hela timmar af och an i rummet; hennes själ fick vingar, hennes tanke liksom genomträngde rymden; der, i det okända fjerran, lefde andra menniskor, der fanns någonting stort att uträffa. I hennes inbillning var hela luften uppfylld af politiska, vetenskapliga, af litterära och stora idéer, de korsade hvarandra, de stridde med hvarann, de omfamnade hvarann.

Der är mitt hem, tänkte hon, der finnes för mig det förlofvade landet. Till hvad skulle väl forntiden, historien, skalderna, de stora männen hafva tjänat, om icke till att vidga kretsen för intelligen-sen, att bilda en verld, till hvilken tanken skall sträfva? — Jag vet på hvad min fader syftar — han vill gifta mig med Glithingham. Nej, nej, tusen gånger nej! Jag är icke född för att till-

bringa mitt lif i den stora verldens trånga kretsar. Det finnes menniskor, hvilkas själar sakna vingar; det finnes andra olyckliga, hvilka genom uppfostran och ogynnsamma förhållanden fått sina vingar afklippta, må de trifvas inom den hvardagliga prosans sfer, må de tala om qvinnans pligt att inskränka användandet af sina gäfvor till den husliga trefnaden. Jag högaktar dem; men skall väl deras dygd falla som en förbannelse öfver dem, hvilka uppfatta lifvet annorlunda, och hvilkas hjertan förmå sträcka sin kärlek längre utåt? — Det är möjligt att Glithingham är en bra karl, men hurudan han än annars må vara, så är han dock smäsinnt och detta är ett fel som är ohjelpligt.

En dag sutto Lorden och hans dotter tillsammans i trädgården; det var en vacker eftermiddag, solen belyste parken och alléerna med varma, glödande färger; den fina sanden på gångarna tycktes liksom uppländad med mångfärgade ädla stenar. En näktergal i den stora eken sände genom luften en hög, vibrerande ton. En annan svarade på långt håll, och nu börjades i herrliga drillar en ljuft klingande konsert; det fortfor

så en stund, och menniskan teg för att låta naturens halleluja uppstiga till skaparens lof. En snöhvit ros, som nyss blifvit vattnad, tycktes lyssna till naturens melodi; och en droppe vatten, hvilken hängde vid kanten af ett blad, var liksom rädd att falla för att icke störa andakten. Med ens brast förtrollningen; steg hördes närläma sig... Posten hade medfört ett bref till Lorden och ett till Lucy, båda ifrån fru Rush. Hon skref vidt och bredt om sin vistelse i London, det näje hoppet att få återse Abbey-hall skänkte henne, och framställde slutligen sin önskan att få föra Lucy med sig till Amerika. I sitt bref till Lucy behandlade hon samma ämne, men på ett annat sätt. Hon försökte att ingifva Lucy mod att utverka sin faders tillstånd dertill; alldeles som om det varit mod som fattades henne.

Hade Lucy med sitt lifliga lynne ej haft ett så godt hjerta eller byst en mindre kärlek för allt, som tog det i anspråk, så hade hon gått till sitt mål utan att se sig om, utan att ett ögonblick tveka, men nu utgjorde tanken på den sorg hennes handlingssätt möjligen kunde framkalla, den tygel, hvilken qvarhöll henne på sin post. Tvif-

velaktigt är det huru länge denna tygel skulle kunna hålla emot alla de künslor som stredo inom henne. Hon kände sjelf, att sedan hon engång uttaga det första steget, skulle hon tillhöra sin egen fria natur.

— Lucy, mitt barn, började Lorden, du vet nog huru kär du är för mitt hjerta och huru jag nu inser det onaturliga uti den künsla jag förut hyste för dig. Den dag jag lärde mig förstå dig, blef du allt för mig, du är det ännu mer nu, då jag ser skiljsmessan nalkas, ty vid din ålder tillhör det ju qvinnan att lemnna sitt förra hem för att bilda ett annat. Jag vill gå rakt till målet: baron Glithingham älskar dig, jag kan ej önska mig en hättre son och jag hoppas, (han lade en särdeles tonvigt på dessa ord) att min dotter ej har någonting att invända emot sin faders vilja.

Lucy hade åhört fadrens ord utan att en muskel rört sig i hennes ansigte. Hennes klara blick var fästad på honom, man såg att hon blott afvaktade slutet, ty hennes svar var färdigt.

— Min far, jag vill icke uppehålla mig vid det som ni först yttrade; erkänslan kläder sig illa i

ord; och hvad det öfriga angår, så har jag blott ett svar att gifva derpå: Jag älskar icke sir Glithingham; jag kan icke blifva hans hustru.

— Se så, der har vi åter den sekelgamla visan: icke älska! liksom vore detta en nödvändighet! Kärleken tillhör blott det inre lifvet och giftermålet är en konventionel, en social fråga. Lagen vet ej af kärleken, och äktenskapet är en laglig institution!

Dessa ord hade Lord Suffridge yttrat, liksom hade han framkastat den mest vanliga satts. En allt större och större förvåning stod att läsas uti Lucy's ögon; nu steg hon upp, ställde sig med korslagda armar framför honom, med ett till hälften allvarligt, till hälften skämtsamt utseende.

— Vill ni sätta mina principer på prof, min fader? eller har jag missförstått er? Jag inser icke nödvändigheten för mig att blifva gift; jag känner ännu ingen man, för hvilken jag ville uppförra min frihet; hvad åter angår den åtskillnad ni gör emellan giftermål och kärlek, så vet jag, att en sådan finnes, men för min del är jag ingen anhängare af den skola, som vill göra dem båda oberoende af hvarandra. Låtom oss icke

mera tala om sir Glithingham; hans hustru blir jag aldrig.

Dessa ord verkade liksom en gnista, kastad uti den torra skogen. Lorden steg upp, hans ögon flammade; han fattade häftigt Lucy's arm och gick emot slottet med hastiga, bestämda steg; det var som om han haft mycket skyndsamt att komma till sitt rum. När han inträdde och reglat dörren, först då såg han upp till Lucy, hvilken följt honom lugnt och utan att hans uppförande det ringaste förskräckt henne. Det finnes karakterer, hvilka liksom finna sin rätta närring i striden.

— Lucy, utbrast Lord Suffridge, du vet icke hvad du sagt! Du måste återtaga dina ord, ty jag *vill*, att du blir hans hustru, och du känner mig nog, för att veta hvad det betyder, när jag säger: jag *vill*!

— Min far, ni kan icke vilja se mig olycklig?

— Mitt barn, du bedärar dig sjelf, du drömmar. Tror du då att lyckan finnes på jorden? Nej, den har aldrig funnits annat än i böcker. Jag vill ditt väl, jag vill sörja för din framtid, jag vill gifva dig en god make, och du... du

vägar säga, att jag vill din olycka! Lucy, gif noge akt på mina ord: du måste, du skall blifva hans hustru.

— Min far, är då sir Edvard just den ende, hvilken ni skulle önska se mig förenad med?

— Ja! det finnes ingen annan... tala ej derom! Du vet icke hvad du säger, du förstår icke huru däraktig du är. Lucy, efter några dagar kommer han hit och då ger jag honom mitt löfte.

— Ni får icke göra det, ty jag samtycker icke till denna förening och kommer aldrig att göra det.

Lorden åhörde dessa ord med ett slags båfvan; han hade Anat det, men blef först nu förvissad om, att han hade att göra med en vilja, lika stark som hans egen. Han gick af och an i rummet, tryckte hårdt sitt hufvud mellan sina båda händer, liksom om han velat qvarhålla sitt förstånd, färdigt att öfvergifva honom. Med ens stannade han framför sin dotter, som helt lugn satt uti ett soffhörn och lekte med sina lockar.

— Lucy, sade han, du är hård; du är grym! Vill du döda din fader?

Hon såg upp med föryänning.

— Min far, jag förstår ej huru det så kan uppröra er, att jag vägrar att blifva sir Glithingham's hustru?

— Du förstår icke, — nej, du får icke förstå, du får icke veta det! nej, aldrig! Men jag ber dig! Se, din fader ber dig på sina knän derom.

Och han kastade sig ned för henne, kysste med vildhet hennes händer, och omfamnade hennes knän, liksom en älskare i afskedsstunden utgjuter hela sitt hjertas ömhett i ett utbrott af omättlig kärlek. Lucy slet sig lös och, ställande sig på afstånd ifrån sin fader, sade hon:

— Min far, ni är sjuk! — Jag skall tillkalla Black. Ni behöfver sükert hvila.

— Hvila? sjuk? — nej, men jag blir galen, om du motsätter dig min vilja. Fordrar du något offer af mig? säg! Vill du först på ett år resa till Amerika med din tante? Res, jag ger dig mitt samtycke! Du vill här inrätta en skola? jag ger dig penningar dertill! Jag öfverlemnar dig ditt mödernearf; du får använda det som du vill, men säg ja, säg, att du vill försöka att försona dig med denna tanke! Lucy, säg ja, jag ber! jag är icke sjuk, icke galen, som det kunde tyckas; jag är

blott olycklig! Om du visste Lucy, huru grymt det är att bönsfulla om en sak, hvilken man har rätt att fordra! men du är mig så kär, jag kan icke besfalla dig... men nej, dåra dig icke med något hopp!... Om du icke viker för mina böner, så skall jag tvinga dig, var förvissad derom! Barn äro skyldiga sina föräldrar lydnad.

Han gick häftigt fram till sitt skrifbord och framdrog derur en bundt papper och fortfor: här är din förmögenhet!

— Min far, det ser nästan ut som om ni ville köpa mitt samtycke.

— Nej, Lucy, jag hade redan förut ämnat göra det; jag är rik nog, du får använda det huru du vill och dessutom behöfver du det till din resa. Gå nu, Lucy, gå, jag ber dig, — jag skall sedan tala med dig — nu, kan jag det icke. Lucy, jag vill icke att du skall se, det jag ser i detta rum! Gå, gå, säger jag! Han fattade henne i axeln och födde henne till dörren, hvilken han öppnade och reglade efter henne.

Så snart Lucy kommit ut, gaf hon befallning om att man skulle sadla hennes ridhäst, och en qvarth timme derpå satt hon på det ädla djuret,

hennes vän, hennes följeslagare på alla hennes utflygter.

Det hör i England till qvinnans uppfostran att hon skall lära sig rida; det är för henne icke blott ett näje, det är ett behof.

Den, som rätt uppfattar den tanke som kan ligga uti denna ädla konst, kan ibland paminna sig en promenad till häst, såsom man minnes en viktigare tilldragelse uti lifvet. Då ryttare och häst känna hvarann, då djuret hör till de intelligenta, kan en sådan ridt likna skaldens dikt. Upprörda tankar lugnas, vilda känslor gifva sig luft i den berusande farten. Betrakta det ädla djuret, som känner sin betydenhet, då sadeln hvilar på dess rygg, som biter sitt betsel — ett tecken på dess underdäninghet för verldens konung — menniskan! Han står; han väntar; nu kommer ryttaren, hoppar upp i sadeln och fattar tyglarne. Den ädla gångaren vet nu huru den skall bete sig, han slår taktmésigt, jemt och bestämdt, sina hofvar i marken, han håller det vackra hufvudet ädelt upplyftadt, han spetsar sina öron, hans ögon blicka lugnt omkring sig; han står der i hela sin ädla naturs fullhet. Men seenen förändras. Det är icke nu den

stolte mannen som nalkas gångaren, utan en qvinna. Hon ordnar den långa kjorteln, jemkar handskarne, häller behagfullt i ridspöet, medan tyglarnes ändar vackert nedfalla från handen; en lätt rörelse på hufvudet... och hästen har förstått: nu kröker sig halsen till en båge, fötterna vidröra knappast marken, en kokett rörelse med kroppen; den hoppar på ett ställe, den lätsar vara olydig, ostyrig, för att gifva sin herskarinna näjet att få honom tam, oeh nu börjar den vackraste lek: koketta infall, kloka miner; och se huru den blickar omkring sig, huru den emellanåt vänder sina ögon, liksom för att fråga om allt är som det skall vara. Men nu blir det annat af! En lätt gestalt hvilar på dess rygg, tyglarne ha fattats med bestämdhet, ryttarinnan klappar djurets hals hon ger det ett tecken att flyga af, ty hon är otälig; hon vill bort... då upplyfter hästen sitt hufvud, inandas väldsamt luften, ögonen färgas i rött, fötterna kastas högt upp, den far af, den klyfver vinden. Mahnen skiljer sig ifrån halsen; en darrning genomilar alla dess muskler och nu genomfar han rymden, han vill ej vidröra marken, han synes ha vingar; han har icke blott

förstätt sin ryttarinnas önskan, han delar den. Han vill ej veta af andra menniskor, blott en vill han föra bort, bort! Farten blir allt starkare, han hinner knappast se hvartåt det bär; han skälfver, han blir utom sig; men när slutligen den mjuka handen återhäller tyglarne, hejdar det ädla djuret sitt lopp; det kan lika litet stanna tvärt, som ryttarinnan med ens kan få sina upprörda känslor att lugnas.

Lucys ridhäst, Fancy, var en snöhyvit gångare af lidlaste blod. Från födseln hvita hästar äro en sällsynthet, men detta är icke den enda orsak hvarföre de äro eftersökta, ty de hafva dessutom någonting aldeles egendomligt. Deras hår skifftar i silfver, och det röda hullet, de blåa ådrorna skina igenom. Fancy var en klok, eldig häst; den kände Lucy på rösten, den var trogen som en hund, och förstod att böja sin natur efter sin sköna herrskarinnas. I dag, då Lucy lätt hoppade på dess rygg, efter den vänliga smekningen på den mjuka halsen, och gaf den vanliga signalen utan att ha tid att jemka sin drägt, blef Fancy nöjd. Den behöfde icke återhälla sin lust att springa; nu gällde det att ila framåt. Några

ögonblick — och den hade kommit förbi jerngrinden och fördjupade sig Lucy nu i skogen lemmande vägen åt sidan. Hon var särdeles upprörd, hennes små händer omfattade krampaktigt ridspöet; hon bar hufvudet högt och andades tungt.

— Fancy, Fancy! utbrast hon med ens; spring, så långt du kan! För mig bort, — frihet, det är hvad jag behöfver. Förstår du, Fancy? jag vill vara fri!

Småningom blef farten mindre, hon tänkte, hennes hjerta blef lugnare.

— Stackars du, sade hon slutligen, du är ej heller fri! Ingen fullkomlig frihet finnes till! Jo men, den finnes dock! — Hvarföre är du tam? Icke derföre, att du är rädd för menniskan, utan derföre, att du känner en kraft öfver dig, och du böjer dig för medvetandet af din moraliska svaghet. Icke heller vill jag böja mig för någon annan än för Gud, och uppooffrar jag någonsin min frihet i lifvet, så blir det endast i medvetandet om en annans moraliska öfverlägsenhet. Hyad felas min fader? hvarföre vill han gifta mig just med Glithingham? Derunder ligger någon hem-

lighet och denna måste jag få veta, — men huru? I alla fall är det bäst att lugna honom.

Lucy red länge utan att följa någon banad väg, utan att veta hvor hon befann sig. Aftonen var herrlig, skogen var liksom inhöljd i poesi och hemlighet. Med ens stannade hon tvärt; för hennes ögon låg den mest förtjusande tafla. En stor ek stod ensam i midten af en grön plan, hvilken liksom bildade en sal uti skogen; en sten lutade emot dess stam och emellan dem rann en klar källa. Hon hoppade ned ifrån hästen, kastade tyglarne på dess nacke och lät den gå fri. Fancy var van vid det och höll sig alltid i närheten, till dess han återkallades. Lucy exalterade tillstånd var nu förbi; i stället var hon nu stimd till vemod. Den vaekra tafla, hon med ens såg, stod i harmoni med hennes tankar; hon närmade sig küllan, släckte sin törst i den och kastade sig ned på den gröna mattan. Hon lade hatten bredvid sig, lutade sitt hufvud emot handen och skädade framför sig. Plötsligt kände hon en rörelse i sin närhet; jag säger kände, ty det händer ofta att man ingenting hör, men instinkten säger, att man ej är ensam. Hon blickade omkring sig och

blef helt förvånad att på en trädstam ett stycke derifrån varsa en jäigare, som höll en stor vindthund vid halsbandet.

IX

EN ENGELSK OCH EN SVENSK FANCY

Jägaren steg upp och gick emot det ställe der Lucy satt, ty vid hans åsyn hade hon upprest sig ifrån sin liggande ställning. Han gjorde en artig bugning.

— Förlät om jag skrämt er, och om jag visat mig mindre grannlaga, då jag ej förut tillkännagaf min närvaro.

— Er ursäkt är öfverflödig, min herre, ty för det första iir jag icke lätt skrämd och för det andra höra naturens salar alla till. Hvilken för-

tjusande vacker hund, sade Lucy, i det hon smekte hunden, som nalkats henne och lagt sitt hufvud på hennes knän. Hans namn?

— Fancy.

— Åh? liksom min häst!

— Jag vet mig aldrig hafva sett ett så vackert djur, återtog jägaren; den tyckes vara mycket pälitlig, då ni icke behöfver fastbinda den.

— Nej, den känner mig så väl och har ej något emot att bära sin herrskarimma; derföre håller den sig alltid i min närhet. Men på ert uttal, min herre, hör jag att ni ej är engelsman, ehrnu ni med stor ledighet talar vårt språk . . .

— Ni har ej misstagit er; äfven jag är nordbo, men ifrån ett annat land, vida mindre frikostigt på naturskönhet än detta. Jag är svensk och nyss hit anländ fråن Finland, der min mors släcktingar lefva.

— Är det möjligt? sade Lucy, hvars ögon lyste af nyfikenhet. Ni är ifrån höga norden! ni kommer ifrån Finland? Hvad det vore roligt att få höra något om dessa länder. Jag ville gerna hvila ut en stund i denna sommarvärme, och jag ser att Fancy ej heller har någonting emot det,

— Jag skall med största nöje tillfredsställa er nyfikenhet i detta afseende — och nu satte han sig på stenen och lade bössan bredvid sig. — Den är ej laddad, det är ingen fara, sade han.

Lucy började hjertligt skratta.

— Äro qvinnorna i Sverige och Finland rädda för bössor? Jag för min del tycker att i de flesta fall faran ligger i inbillningen. Allt och ingenting är farligt.

— Om oekså icke alla qvinnor hos oss äro lika modiga, så var öfvertygad om, att det bland dem finnes sådana, som ej bysa någon fruktan, hvarken för den materiella eller den moraliska faran.

— Det var ingen anmärkning, det var blott en fråga. Jag känner nästan intet om Finland och medger att jag vore högst intresserad att få några upplysningar om ert fosterland. Men af hvilken anledning befinner ni er här; är det första gången ni besöker England?

— Nej, jag har flere gånger under min studietid varit i detta land, och har af detsamma bibehållit ett så angenämt minne, att jag, så ofta jag blott kan, återkommer hit.

— Min herre, jag måste för er förklara det som mähända förefaller er besynnerligt i mina frågor, liksom det sätt, hvarpå jag betraktat er; men jag måste tillstå min okunnighet, mina förvända idéer: jag är helt förvånad att se, att ni liknar mina landsmän, ty jag har alltid föreställt mig Finland som en ödemark.

— Det förundrar mig icke det ringaste, ty ni är icke den första som gjort denna anmärkning ock likväl är det besynnerligt huru mycket Finland om icke liknar, så åtminstone sträfvar till att likna England, ty i grunden af de båda nationernas karakter råder en stor likstämning. En mångd omständigheter äro olika, såväl till följd af olika klimat och natur, som till följd af sociala och politiska förhållanden. Får jag vara djerf nog att göra er en fråga, ty vi Finnar ålska öppenhet: är ni lady Suffridge?

— Ja, det är jag; huru kan ni veta det?

— Deri ligger ingenting besynnerligt; jag vistas hos en god vän, egaren till Sidney-hall, hvilken talat om er.

— Jag ville gerna ställa samma fråga till er?

— Baron Oskar Lejonstjerna.

Nu steg Lucy upp, räckte honom sin hand och sade: — Jag måste bege mig hem, men i min faders namn ber jag er anse Abbey-halls skogar, som gränsa härintill, såsom stående till ert förfogande; de äro särdeles rika på villebräd. Om ni ville göra oss nöjet att berätta oss något om ert land, så är ni välkommen hos oss ... Fancy! Fancy! ropade hon.

Hunden, som igenkände sitt namn, hoppade upp och satte sina båda framtassar på hennes axlar. Den unga mannen var helt förlägen deröver, men Lucy sade skrattande:

— Det finnes ingenting så förledande som instinkten; den blef alls icke förvånad öfver att jag kallade den; djuren känna så väl när man har sympathi för dem. — Emellertid hade hästen ställt sig bredvid henne och utan att emottagna baronens hand, hoppade hon lätt upp i sadeln... En vänlig helsning, en återupprepad inbjudning och Fancy försvann med den älskvärda ryttarinnan, i det den stolt uppbar sitt vackra hufvud.

Baron Oskar Lejonstjerna var en man af ungefär trettio års ålder. Han hade en stätlig hållning, svart hår, stora intelligenta ögon, ett huf-

vud som enligt Lavaters lära vittnade om kunskaper och själsstyrka. Han hade ett vackert, manligt ansigte, regelbundna drag och en öppen god blick; hans händer hade något som tvang en att se på dem. — Händerna inverka i allmänhet mycket på det första intryck en människa utövar; deras form, det sätt hvarpå de begagna och hålla i en sak, ange alltid vissa karaktersdrag. Huru mycket säger icke ofta en handtryckning? huru gifver icke handen, om också icke en vacker hand, helhet åt det föremål den häller uti. Ser jag en alldelens okänd person, så ger jag akt på hans ögon, panna och hand; då har jag med detsamma inhemtat de förnämsta dragen af hans karakter.

Då Oskar blef ensam, satte han sig ned under eken, och snart såg man honom försunken i djupa tankar. Solens sista strålar kastade redan sitt afskedsskimmer på trädtopparne, då han såg på sitt ur och hastigt reste sig upp:

— Fancy! dålig jagt, men en skön afton! icke sammt? Nu må vi skynda hem. Hvar sak har sin tid, och nu är det icke värdt att drömma.

Sednare på aftonen satt Oskar Lejonstjerna en-

sam på sitt rum. Hans tankar kunde öfversättas ungefär så här: — Den äkta engelska typen, ett Keepsake-ansigte, engladrag; fin, spenslig, en syltid och på samma gång så rusk, djerf och fullkomligt fri ifrån qvinnans vanliga blyghet, men icke utan den vackra qvinnans omedvetna koketteri. Jag tycker om dessa karakterer; jag känner många, hvilka vid ett dylikt tillfälle, vid åsynen af en främmande karl, skulle funnit sig högst förlägna öfver att ha blifvit öfverraskade hvilande i gräset, hvilka skulle rodnat, framstammat några otydliga ord och skyndat sig bort. Hon ser icke romantisk ut, men hon tycktes vara högst intresserad af denna oväntade händelse, att tillfälligtvis träffa på en menniska, kommen så långt ifrån. Vore jag en drömmare, kunde jag i min inbillning teckna henne som ett ideal; vore jag dessutom yngre, kunde jag tillochmed hafva trott mig deruti se försynens finger. Våra begge följeslagares lika namn, vår förtjusning öfver samma ställe, allt detta kunde bli en god början till en roman. Ja, jag måste dock erkänna, att det kanske är lyckligt för mig att hafva tagit farväl af alla kärleksdrömmar.

Några dagar derefter gjorde Oskar Lejonstjerna sitt första besök på Abbey-hall. Det rädde åter frid på slottet; Lucy hade lyckats lugna sin fader utan att vidröra den ömtäliga frågan: den gamle var uti sitt inre öfvertygad om att Lucy skulle gifva vika för hans vilja. Hon hade förberedt fadren på den unga svenskens besök och han blef emottagen med ett hjertligt välkommen. Abbey-halls dysterhet förhöjde ännu mera Lucys älskvärdhet och den, som såg henne i dessa dystra, antika salar bredvid den gamle, nästan spöklige Lorden, kunde ej låta bli att erfara ett uppfriskande, nästan exalteradt intryck.

Tre veckor hade förgått, fru Rush var åter der med den unge Glithingham, hvilken hon nu tycktes behandla med mycket större försigtighet, ju nära nog med motvilja. Efter ett samtal som en dag egde rum mellan Lorden och Edvard, började den sednare med Lucy antaga ett mera ogeneradt sätt, som från hennes sida möttes med en tillbakavisande artighet. En dag, då han efter frukosten, i allas närvaro, yttrat något rörande deras gemensamma framtid, hade hon lemnat rummet med dessa ord: — Herr Baron, jag önskar att tala med er i

dag; efter en timme kan ni finna mig på balkongen härutansför.

Det vore onödigt att återgifva detta samtal uti dess helhet; de sista orden kunna vara tillfyllest:

— Herr Baron, sade Lucy, lemnande det sätt hon hade antagit. Ni vet mina känslor, de har hvä icke förändrat sig sedan ni första gången meddelet mig edra. Ni påstår att, då min fader samtyckt till edra planer, ni har rätt att anse mig såsom er trolofvade. Jag upprepar hvad jag sagt er: ert handlingsätt är mer än oridderligt; ensamt det kan ingifva mig afsky för er. Min far är sjuk, och derföre vill jag ej framkalla några häftiga sinnesrörelser genom en öppen vägran; men tvingar ni mig dertill, så måste jag våga detta ... Er hustru blir jag aldrig, baron Gillingham, det har ni mitt ord uppå.

— Mylady, svarade Edvard hvars läppar darrade af harm, ni är alltför klok för att tro att jag som älskar er, så lätt kommer att afstå ifrån hoppet att ega er. Chanceerna för mig tyckas vara goda, fastän ni ej vill uppfylla er fars och min önskan. Äfven jag har en jernvilja, en oböjlig karakter och låter mig tämjas af ingen. Denne

främling ni emottagit i ert hus synes ha förvridit hufvudet på er, men jag ämnar icke låta denna inkräktare tillegna sig min eröfring.

— Herr baron, jag anser mig icke skyldig någon förklaring öfver mina känslor. Tyd som ni vill min afsky för er; det är mig fullkomligt likgiltigt, men jag tror, att ni kommer sanningen närmare, om ni söker dess orsak endast i er egen person.

Dagen före detta samtal hade Oskar Lejonstjerna gjort ett afskedsbesök på slottet. Han hade ofta varit der under de sista tiderna och nu var det med en känsla af smärta han såg sig tvungen att lemna bakom sig i glömska de känslor han, den likgiltige mannen, som han sjelf kallade sig, hade kännt sig bemäktigad af. Lorden hade en afton då de voro ensamma berättat honom, att Lucy var nästan förlofvad och då först blef det kanske honom klart hvad han ännu ej för sig sjelf velat erkänna, att åter ett blad i hans hjerta vissnat. Han kände det med saknad, med smärta, ty han hade just börjat en skön dröm och nu var den förbi; det var tid att resa. Oskar hade uti sina ädror finskt blod, uti sitt hufvud finskt förnuft. Jag

tror mig rätt hafva uppfattat den finska karakteren i fråga om kärlek, då jag antager att först förnuftet och sedan hjertat talar, om det förra gifvit sitt bifall. Det är visserligen den rena, goda principen och det är en hyllning jag egnar finnarne, då jag säger det. Det är en lycklig gäfva som äfven många andra nationer borde äga. Lucy's afsked ifrån Oskar gjorde på honom ett ännu smärtssammare intryck. Hon hade alltid som en god vän emottagit honom, såsom en person, för hvilken akningen och intresset visar sig i hvarje ord. Nu var hon kall och återhållsam och den stund han befann sig uti deras familjekrets, var hon mest hela tiden upptagen af att med sin fader diskutera om de reparationer hon ansåg vara nödiga för att, som hon sade, göra parken mindre hemsk.

Då han steg upp och tackade Lord Suffridge och Lucy för deras vänskapliga emottagande, yttrade Lucy, knappast seende på honom:

— Tack för de augenärliga geografiska och historiska lektioner jag fått af er! När ni återkommer till England, hoppas jag ni ej glömmer bort detta ställe. Likna edra landsmän er, så måste de vara mycket intressanta!

Ännu några artiga afskedsord och Oskar lemnde Abbey-ball; då jerndörren slöts bakom honom, erfor han som en beklämning i hjertat; han tryckte det med handen: — Lappri! sade han; hon älskar denne man; jag hoppas hon blir lycklig, hon förtjenar det väl. En engel är hon och en vacker engel dessutom. Se sá, Oskar, kom ihåg din moders lund! var stark, var icke en narr!

Edvard Glithingham var på det högsta missnöjd med Lucys resa till Amerika; Lord Suffridge tycktes ej heller vara utan farhägor, men han lugnade sig sjelf med tanken att, då han nu gaf efter hennes önskan, skulle hon utan tvifvel gifva efter för hans, och han beslöt att tillsvidare ej mera tala om en sak, som han redan betraktade såsom afgjord. Lucy var strålande af glädje öfver att få resa till Amerika, detta förlofvade land för alla frihetsälskare, detta eldorado för alla drömmare om storhet.

Fru Johns och Black, hvilka greto, då de voro ensamma, jublade ändock öfver att få se sin älskling slippa ut ur dessa trånga murar. Vi hafva annars på länge ingenting sagt om dem; de voro lika ömma

tillsammans som förut, lika krökta af ålder, och Lucy tycktes nu som alltid höra dem litet till. Hon hade också för dem bibehållit sin förra vördnad och kärlek; de voro för henne icke tjenare utan goda rådgifvare och vänner; och de kände äfven den svåra ställning, hvaruti hon befann sig till sir Glithingham. — Med Guds hjelp skall allt gå väl, brukade Black säga, om vi lefva tills Mylady återkommer. Och då blandade Lucy sina tårar med deras, ty blott med dem gret hon; det hände sällan, men det hände ändock.

Ändtligent blef allt färdigt och afskedsdagen var inne. Lord Suffridge var som ett barn, han höll Lucy vid kjolfallen; då hon kysst och redan tagit afsked af honom, började han åter afskedsomfamningarna. Detta gjorde hennes hjerta ondt och hon tänkte flera gånger uppförra sin glädje och stanna hemma, men då ville han åter att hon skulle resa. Allting har ett slut och det är mängen gång en stor lycka. Lucy tog plats i vagnen bredvid fru Rush, innu några hjertliga kyssar åt fadren och de gamla vänerna som höllo hvarandras händer, emedan de annars ej skulle haft mod att se henne resa — och det bar af.

X

ULFVEN I ETT ANNAT FÅRAHUS

Efter Lucy's afresa, hade Edvard uppooffrat några dagar åt Lord Suffridge, och sedan återvände han till sin moder. Lady Starling var då femtio år; hon hade ett ståtligt utseende och man såg att hon hade varit utomordentligt schön. Men sorgen hade lemnat sin prägel på dessa bleka kinder, i dessa stora genomträngande ögon. Hon delade sin tid emellan de fattiga, som anlitade hennes hjelp, samt husliga sysselsättningar och läsning af andliga böcker. Till ställskap hade hon en ung

flicka, med hvars uppfostran hon hade sysselsatt sig och som nu var sjutton år.

Ett mera englalikt ansigte än Alice's kan man svärligen se; hon var mindre skön än vacker, mindre vacker än förtjusande. I hela hennes väsende lästes liksom ett poem af godhet, renhet och milda känslor. Ett litet hufvud omstråladt af blonda lockar, en god, klar blick, en smidig gestalt — ja, hon var obeskriflig.

De sutto båda två i ett litet trefligt och varmt rum. En oljelampa spred kring dem sitt milda sken. Alice läste och hennes milda röst klingade som en sång. Med ens stannade hon tvärt och båda två sågo åt dörren till. Ett buller hördes utifrån och Alice sprang ut för att se hvad det var.

De båda qvinnorna hade vid första ljud gissat rätt. Det var Edvard som anlände.

Den som gifvit akt på Alice hade kunnat märka en liflig rodnad öfverhölja hennes ansigte. Förrän hon åter inträdde i rummet, för att gifva förklaring öfver det de hade hört, stannade hon bakom dörren; man såg att hon kämpade med en stark simnesrörelse; men nu inträdde hon och sade med en omärklig darrning i rösten:

— Det är baron Glithingham, Mylady.

— Ändtlig! sade Lady Starling, då Edvard inträdde uti rummet, kysste modrens hand och helsade Alice med en öm blick, som genomträngde flickans hjerta.

— Huru mår ni här, min mor, och ni Alice? frågade han. Bra, ser jag. Jag har längtat att återkomma. Fru Rush bad om sin helsning; hon har rest till Amerika.

Ungefär en half timmes tid egnades nu åt de ömma frågor och svar, hvilka hvarandra tillgifna personer efter en tids skilsmessa längta att utbyta.

— Gå in i ditt rum, Alice, mitt barn, sade nu Lady Starling med ett småleende; jag önskar tala med min son. Den unga flickan steg, liksom om hon afvaktat dessa ord, hastigt upp och lemnade moder och son ensamme.

— Edvard, berätta mig hvad som är å färde, sade modern, med en rynkning i pannan. Anna Rush har vidrört en sak som jag väntar att få veta af dig. Är det sannt, att du friar till Lord Suffridges dotter?

— Ja, min mor, det är ungefär sanningen eller

rättare sagdt: jag tror att det är de som fria till mig. Men den unga Lucy är verkligen rätt söt.

— Det är mycket underligt! det vore verkligen en ödets skickelse! Har den gamle Lorden någonsin talat om mig?

— Jag tror väl. Känner ni honom?

— Åh, sedan forna tider då vi ännu båda varo unga. Han gjorde mig två gånger anbud om sin hand; första gången då jag redan älskade din fader, och andra gången sedan jag blifvit enka.

— Hvarföre gifte ni er icke med honom?

— Emedan jag ej kunde fördraga honom; han var en vild, egenkär menniska. Det fanns i hela hans väsende något som kom mig att rysa, då jag såg honom, isynnerhet den sista gången då jag, för att undkomma honom, fann mig tvungen att fly med dig, utan att för någon våga uppgifva min nya vistelseort. Hurudan är han nu?

— En gammal, sjuklig, spöklig gubbe. Han kan nu blott fördragas för sin dotters och sina rikedomars skuld.

— Älskar dig Lucy?

— Förmodligen, eljest skulle jag väl ej vara så förföljd af familjens gunst. Jag är icke nog

rik att för den skull vara eftersökt. Men, min mor, tala ej med någon om mina planer, ej ens med Alice, jag ber er derom.

— Efter du så vill, skall jag ej göra det, churu Alice skulle vara högst intresserad deraf; men det är din hemlighet.

Mera blef icke yttradt om denna sak.

Dagen derpå satt Alice med en bok i handen uti en bercceau i trädgården; men hennes ögon riktades alltjemt åt alléen till, der hon plötsligt varsnade något som förmodligen var mycket vigtigt, ty hon darrade synbarligen och ett uttryck af lycka öfverhöljde hela hennes ansigte. Några sekunder förgingo sälunda, steg närmade sig och Edvard inträdde uti bereceauen.

— Jag längtade att säga dig huru kär du är för mig, sade den inträdande; — derföre bad jag dig om ett samtal här.

— O Edvard, Edvard, hvad jag är lycklig; ni har då icke glömt mig, ni alskar mig ännu. Jag var så ängslig under er fränvaro; dystra drömmar, hemska aningar förföljde mig. Förlåt mig, Edvard, ty jag ser i edra ögon att jag för er är lika kär.

— Min dyra Alice, huru har du ens ett ögonblick kunnat misstänka mig för trolöshet? Jag, som lefver blott genom din kärlek, din ömhet, du, min älskade!

— Edvard, jag vill nu tala med er om en sak som är mycket viktig. Jag kan ej längre för den goda Lady Starling förtiga vår ömsesidiga kärlek; jag tycker mig derigenom begå en synd och hade jag icke gifvit mitt löfte, skulle mina känslor många gånger ha förrävt mig. Säg, hvarföre denna hemlighetsfullhet? Skall man bafva för att utsäga något, hvari intet ondt ligger?

— Alice, hör mig! du känner mig tillräckligt för att veta, att vore jag icke af nödvändigheten tvungen att dölja mina känslor, hade jag länge sedan tagit dig till min maka, och begärt min moders välsignelse. Jag lider lika mycket som du af denna svåra ställning, men jag måste underkasta mig denna pröfning. Alice, har du då så litet förtroende till din vän, att du ej kan underkasta dig att följa hans råd, utan att alltid befara någonting? Tror du på min kärlek?

— Ja, Edvard, jag gör det, när jag ser er.

— Hvarföre då frukta?

— Jag fruktar icke, jag tycker blott att det är illa af mig att icke åt Mylady, som varit som en mor för mig, meddela det som rör mig så nära.

— Hvad ondt ligger deruti? Ditt hjerta hör dig till, Alice, och du behöfver ej redogöra för dess inre lif för någon annan än för mig.

— Är du säker, Edvard, att detta är rätt?

— Alice, min lilla, dyra vän, då du har så litet förtroende för mig, törs jag knappast säga hvad jag har att meddela dig.

— Nej, säg ut, Edvard; jag tror på dig; du är så ädel, du är så god, att jag litar på dig som på... ja, som på Gud sjelf.

— Tack, dyra Alice! hör på mig och haf mod. Jag kommer att stanna här en liten tid, och sedan är jag tvungen att företaga en längre resa. Du får icke oroa dig; jag ber dig vara lugn och trygg. Vid min återkomst skall jag genast bevisa dig min tacksamhet genom att göra dig till min maka.

— Fastän hvarje dag, då du är borta, är ett sekel för mig, skall jag tåligt invänta dig, men mitt hjerta, det följer med dig.

— Min älskling! sade Edvard och slöt den

smärta flickan i sin fann, tryckande en lång passionerad kyss på hennes vackra läppar. Alice, du är en engel, tro på mig och allt skall nog bli bra.

Alice hade för första gången känd sig maktlös att slita sig ur hans armar; hon var så lycklig, det löd en så herrlig sång af innerlig hänryckning i hennes själ. Lefva och dö i hans armar, var allt hvad hon önskade i denna stund.

Det var han som slet sig lös ur hennes armar, och skyndade in i sitt rum.

— Förbannadt dumt! utbrast han, nu gäller det att skickligt styra sin båt; jag måste få henne härifrån, ty annars kunde hon blanda bort mina kort. Fördömda flicka! som på fullt allvar älskar mig och tror på mina löften att gifta mig med henne! Liksom om baron Edvard Glithingham skulle gifta sig med en fattig flicka, en miss Brown! Det är alltför lätt att narra flickan, det lönar knappast mödan. Lucy Suffridge är också alldeles övertygad om att jag är pinkär i henne. Jaha, fortfor han med ett hemskt skratt; visst är jag kär uti ditt vackra slott! Tag på dig dina stora minner, dina bestämda karl-faconer, men Lady Suffridge-Glithingham blir du ändock, om icke på

fredlig väg, så ... jag vet nog hvad jag menar!

Han satte sig ned och skref följande bref:

Min Charles!

Nu är stunden inne då jag måste slätta din tillgifvenhet på prof. Jag befinner mig uti en—n så svår belägenhet. Jag måste meddela dig hvad som hänt.

Min mor har hos sig en ung flicka, Alice Brown, dotter till en slätinge, som emot familjens samtycke gifte sig och som nu befinner sig uti knappa omständigheter. Flickan är mycket söt och jag tillstår att jag varit litet kär i henne, fast än du väl kan förstå, att jag aldrig ämnat gifta mig med henne. Men nu är olyckan den, att hon förälskat sig i mig och påstår att jag lovat taga henne till hustru. Nu är jag dock så godt som förlovdad med Lady Lucy Suffridge och anar på förhand de mest rörande scener och förebrårelser öfver min trolöshet. Du känner min mor, hon tar naturligtvis flickans parti och då börja åter de ändlösa förmaningar, med hvilka min mor öfvermättat mig sedan min barndom.

Jag måste få Alice bort härifrån och det är på

dig jag räknar för att rädda mig ur den svåra ställningen. Lucy Sufbridge har på ett år rest till Amerika och innan hennes återkomst måste allt detta vara undanstökdadt. Flickan har en böjlig karaktär och tror allt hvad jag säger; detta förenklar saken betydligt.

Lefde vi i fordna tider, vore ingenting lättare än att göra en enlevering, vidare skulle icke behöfvas. Men nu måste du, såsom mera van vid alla slags äventyr, gifva mig ett godt råd.

Kan jag på ett års tid få henne bort härifrån, så hinner jag gifta mig. Sedan är saken klar. Jag kommer att vistas någon tid hos min mor och hoppas att snart få svar af dig.

Din vän

Edvard Glithingham.

XI

HVAD SOM KAN HÄNDA NÄR MAN SVIMNAR

Den 1:sta Februari var nu inne; vintern var kall och det yrde alldeles oerhördt.

Uti det trefliga förmaket, sutto Lady Starling, Edvard Glithingham och den unga Alice. Den sistnämnde var särdeles glad denna dag. Sedan en längre tid, hade hon blifvit lugnare till sinnet, ty Edvard hade lofvat att snart underrätta modern om deras ömsesidiga böjelse.

Samma dag på morgonen hade Edvard sagt åt Alice, att han om aftonen ville tala med henne

om någonting mycket viktigt, och bad henne komma ned uti en liten sluten veranda som låg i jemnhöjd med trädgården; det var Alices ålsklingsställe; om sommaren var der svalt, och om vintern höll den sig särdeles varm.

Alice afvaktade med otålighet tioslaget, då Lady Starling plägade gå till sängs.

Sedan några dagar hade Edvard varit så utomordentligt god och öm emot henne, dessutom hyste hon för honom ett så obegränsadt förtroende, att hon ej förstod att det kunde ligga något orätt uti att bevilja honom hemliga möten. Hon ansåg honom såsom sitt lifs herre, och af hvem kunde hon väl vänta mera akning än af den, hvars hustru hon en dag skulle blifva.

Edvard hade hela aftonen följt henne med sina blickar, hvilka liksom magnetiserade henne.

Baronetin var, såsom man sett, en usling, och som sådan beherrskades han af de vildaste passioner. Alices oskuld och rena hjerta hade utgjort hennes bästa vapen emot honom. Hon kände intet af en storartad sjelfbeherrskning; instinkten, en barnslig tro på Gud och en upphöjd ande, det var allt hvad hon egde till försvar för sin oskuld;

men hittills hade detta varit nog, för att emotstå Edwards inflytande.

Kanske var det också allt detta som gjorde, att på samma gång han uppooffrade henne för sin egennytta, beherrskades han af ett vildt raseri vid tanken på att förlora henne.

Klockan hade slagit tio och Lady Starling lemnde rummet åtföljd af Alice, hvilken, då hon skulle taga godnatt af den goda frun, kände en underlig sinnesrörelse bemäktiga sig henne. Hvarföre? Det förstod hon ej, och det kan blott den fatta, som emot alla förmuftets lagar fått erfara aningars makt.

Alice gick in uti sitt rum, men då hon skulle lempa det, vände hon om, tog en liten bibel som låg vid hennes säng, och satte den uti sin ficka. Hon sade intet, hennes tankar hade vid denna handling ingen bestämd form; men då hon tog den, tryckte hon den hårt till sitt hjerta liksom om hon känt det för svagt och haft behof af dess beskydd.

Efter en stund ilnde hon ned för den mörka trappan; hennes hjerta klappade, hon stannade flera gånger och var nära att vända om. Hvarföre erfor hon just denna afton alla dessa känslor?

Kanske hade Edvards blick genomträngt hennes väsende med en underlig känsla? Kanske var det hennes goda engel, som ville beskydda henne emot det som skulle ske?

Hvem vet, om icke samvetets röst fätt makt öfver henne, om hon icke hade återvänt — såvida hon ej med ens hört steg i sin närhet och känt sig omfattad af två starka armar. En brinnande kyss tystade det utrop som ville gå öfver hennes läppar; hon kände ett hjerta klappa emot sitt och då var hon icke mera rädd, hon erfor blott en outsäglig känsla af sällhet.

— Alice, Alice, hvad du är skön, hvad du är förtjusande! jag kunde icke återhålla min längtan efter dig, derföre kom jag. Alice, kom först upp i mitt rum; kom, jag ber dig.

Edvard hviskade alla dessa ord uti Alices öra; han tog henne som ett barn uti sina armar; han var liksom ursinnig.

— Nej, Edvard, nej, sade Alice svagt. Jag vill icke att du skall kyssa mig, ty det är synd; icke förrän vi äro gifta. Det är redan andra gången jag begär denna synd. Edvard, jag är rädd för dig . . . Edvard, släpp mig . . . Ed-

vard Dessa ord dogo på hennes läppar och nu låg hon afsvinnad i sin älskares armar.

Han ilade med vild fart ned för trapporna, stannade först framför sin egen dörr, öppnade den sakta, och lade den sanslösa flickan på en soffa.

Hade någon dålig känsla bemäktigat sig hans själ, måste den vika för den englalika bild, som nu hvilade framför honom.

I samma ögonblick, knackade man på dörren och på tillsägelsen att stiga in, inträdde en karl hvars ansigte var fullkomligt undangömdt af en stor och en hög kappkrage.

— Nils, sade Edvard, fort! tag hennel ödet har hjälpt oss; hon är afsvinnad. Här är kappa, shavlar — fort, fort, vi ha icke en stund att förlora!

I ett nu var Alice insvept uti en stor skinnkappa och mannen, som försiktigtt fattat uti henne, skyndade ut.

Edvard, som lyssnade helt darrande, hörde rullandet af ett åkdon; då sjönk han ned på samma soffa der Alice för en stund sedan legat, och brast ut i en konvulsivisk gråt.

I allmänhet äro de mest moraliskt dåliga mäniskor vid vissa tillfällen lättast underkastade sinnesrörelser. Menniskan är född med synd och utan den goda instinkten som visserligen finnes hos några, fordras det sjelfbeherrskning för att kunna följa en väg, som så ofta afviker från den naturliga böjelsen. Den, som icke öfvar sin karaktärsstyrka för det goda, är sina ingifvelsers slaf. — Sinnesrörelse är ofta blott en fattigdom på styrka; ohejdade utbrott af densamma äro alltid en brist på sjelfbeherrskning.

Edvard befann sig nu uti ett verkligt eländigt tillstånd; han var olycklig. Ja, denne samme man, som lugnt hade utfört sina djefyuliska planer, var nu olycklig, ty han kände med ens det som hvarje mennisca åtminstone någongång i sitt lif måste erfara — en inre röst, som vaknar och anklagar en sjelf.

Man kan lätt förstå den villervalla som Alices försynnande förorsakade. Edvard spelade sin rôle förträffligt; han låtsade ej veta af något och var tillochmed den första att föreslå efterspaningar, hvilka naturligtvis förblefvo utan resultat.

Emellertid hade Alice anländt till ett ställe i

skogen undangömdt för allas ögon. Det stackars barnet var uti ett förfärligt tillstånd. Resan, som varade inemot ett dygn, var nära att taga livet af henne. Sittande bredvid sin följeslagare, som var stum vid alla hennes frågor, trodde hon sig ibland vara ett rof för någon elak dröm och väntade den stund då den skulle upphöra.

Det var nästan medvetslös hon ankom. Mannen, hvilken Edvard kallat Nils, lyftade henne ur åkdonet och nästan bar henne in, ty hon kunde knappt stå på sina fötter.

Rummet, i hvilket hon nu fördes, var ett litet uselt kyffe. Hon kastnade sig på en säng och gaf luft åt sina snyfningar, dem hon hittills sökt qväfva. Alice var en af dessa svaga naturer som ej kunna gå emot strömmen, hvilka ej ens försöka det, ty de känna sina krafter vara för ringa dertill.

En stund hade förgått, då en gammal gumma inträdde och med sträf stämma frågade, om hon ej ville komma in och dela deras måltid.

Alice hade icke ätit på hela dygnet, men nekade dock äfven nu att göra det. Hon betraktade den gamla gummian med fasa och utbrast:

— Säg mig, hvarför ha de fört mig hit? hvem

har gjort det? hvarföre är jag här? hvad vilja de mig?

— Tyst barn, fråga ej mig. Jag vet det ej, men sannolikt har ni gjort någonting mycket illa och är derföre här.

— Illa? hvad för illa har jag gjort? och hennes tårar strömmade åter.

Några dagar förgingo på detta slutt. Alicees öfverspända sinnesstämning började lägga sig, och innerligt tackade hon Gud för det hon medtagit sin bibel, som nu var henne så kär oeh gaf henne så mycket tröst.

Gumman, som var den enda med hvilken hon egentligen kom i beröring, kunde icke förklara mera än hvad hon först hade sagt. Utom henne fanns uti den fattiga stugan blott en enda person, en fjortonårs flicka, till hvilken Alice kände sig dragen; men gumman hade förbjudit dem att tala med hvarandra; hon sade, att den unga missen skulle lära henne sina konster. Alice, som hade på sitt samvete blott en enda sak, och äfven detta tvifvelaktigt: att hafva älskat Edvard med så mycket förtroende, förstod icke hvad allt detta ville säga. Det är kanske för mycket sagdt,

att samvetet förebrådde henne hennes kärlek till Edvard, men hon hade så mycket tänkt på gummans första ord, att hon blott kunde upptäcka ett begånget fel, och hvilket annat kunde väl detta vara, än att hon underkastat sig hans vilja?

Hennes fängelse var en hård pröfning för henne, isynnerhet derföre, att hon ej visste hvad som skulle inträffa sedan, eller huru länge det skulle komma att räcka. Småningom uppstod liksom ett hemligt förstånd emellan den unga Martha och den olyckliga Alice, och en dag lofvade denne åtaga sig framskafflandet af ett bref, adresseradt till fru Starling, hvilket gumman nekat att afsända. Vi kunna straxt säga, att detta bref, som visserligen ankom till sin adressort, dock aldrig föll i Lady Starlings händer. Det hade blott till följd,* att Alice blef bevakad med ännu större stränghet än förr; men ändock lefde hon i hoppet, att någon räddning för henne skulle finnas. Hon trodde alltid, att då Lady Starling skulle få hennes bref, Edvard skulle ila till hennes räddning. Icke en stund hade hennes hjerta anklagat honom att hafva haft sin hand med i detta dåd.

Hennes tro på honom var orubblig, och det var en lycka, ty hon hörde till dem, för hvilka jngen olycka kan finnas då de älska, och för hvilka döden är tusendefaldt lättare än förlusten af tron på den, hvilken de gifvit sitt hjerta.

Kort efter dessa tilldragelser for Edvard till Abbey-Hall, der vi redan sågo honom uppträda i egenskap af fästman.

Han insåg visst det vådliga uti hela detta företag och så som alla uslingar, kände han sig feg vid tanken på dess möjliga följer. Han underlät icke uti sina samtal med den gamle Lorden, att ingifva honom mod att påskynda hans förening med Lucy; en sak som ock ej var någon svårighet att få Lorden att lofva.

VII

NEW-YORK OCH PARIS

Vi skola i korthet redogöra för Lueys resa till Amerika och hennes vistelse i New-York. Berusningen var fullständig, allt hvad hon säg öfvergick hennes drömmar. Med hennes karakter var det icke underligt, att hon i de amerikanska kretsarne blef synnerligen väl emottagen. Om hon liknade qvinnorna der, så hade hon ännu något, hvari hon öfverträffade dem; hon hade kommit till samma slutsatser som de, men icke genom yttre omständigheter eller genom andras infly-

telser, utan genom en långsam inverkan af studier och läsning. Hon var mera qvinlig, me-
ra artistisk; allt, som var skönt och sann, fann
ögonblickligen ett genljud inom henne. I detta
sköna land, som med så stora steg kommit till
full insight af det rätta, insög hon de praktiska
idéerna om den individuella friheten. Hittills ha-
de dessa funnits inom henne blott såsom princi-
per, men nu kände hon, huru hennes vingar växte
och voro färdiga att breda sig ut till flygt. Fru
Rush omgaf henne med kärlek och med all den
trefnad den sanna ömheten kan uttänka. Lucy
s trefliga salong, hvilken vi redan känna genom
det bref vi meddelat från en af hennes beundrare,
såg ett utvaldt sällskap samla sig omkring den
älskvärda värdinnan. För att begagna ett en-
gelskt uttryck, var det en verklig steeplechase,
som egde rum för att bli emottagen i detta lilla
trefnadens tempel. Lucy kände sig i sin rätta
sfer och den utveckling som engång hade börjats
inom henne i lady Marys salong, fick nu blom-
ma ut i hela sin prakt. Men huru än ett sådant
liv behagade henne, var hennes intelligens alltför
kraftig, för att icke behöfva någon mäktigare föda.

Hon knstade sig begärligt öfver allt som kunde öka hennes kunskaper. Mr R., en af New-Yorks framstående målare, beledsagade henne i tafvelgallerierna och i målares och skulptörers atelierer, och han kunde icke nog förundra sig öfver den fina smak, med hvilken hon bedömde konstnärernas skapelser i deras stora, liksom i deras mindre detaljer. Mr Wight var lycklig att kunna föra henne upp till de mera intressanta förhandlingarne uti lagstiftande kammaren, och Lucy njöt med berusning af detta politiska och intellektuella lif, som omgaf henne. Flere gånger då hon var ensam, började hon skratta åt sina egna underliga tankar. Hon glömde sig sjelf, sin personlighet, alla de förhållanden, som binda mänskan lik en träl vid konventionella lagar; hon valde sig ett yrke, hon såg sig i sin inbillning verksam deri, men i ett nu var hägringen borta och — hon var åter en qvinna. Men den dröm, hvari hon med den största förtjusning invaggade sig, var den, att med några likasinnade vänner börja ett upplysningens korståg uti det gamla Europa, så inrotadt uti sina gamla seder, sina gamla idéer, att det barnsligt upprepar frihetens

skri, utan att förstå det, och ändock betraktar Columbias ädla folk som ett öfverdådigt barn. Hvad dessa drömmar voro sköna! De hade blixten kraft, som genomtränger rymden — hvarföre skulle de ej vara annat än drömmar! Mängen kan tycka, att uti allt detta låg en hög grad af Don-Quixoterie, men låt vara! förtjenar Cervantes verkligen de lagrar en efterverld skänkt honom, ty hvad gjorde han? Han förlöjligade en stor, en upphöjd, mäktig känsla, ridderligheten, en känsla, som, o ve! af honom blifvit till grunden afmejad. De nuvarande generationerna anse det slafviskt att vara ridderlig, men de ha icke besinnat, att det är vida mera slafviskt att icke våga vara ridderlig. Vi tro oss icke kunna lyckas att beröfva Cervantes hans lagrar för att förflytta dem på Don Qvixotes hufvud och vilja blott säga, att så länge människan blir tvungen att böja sitt hufvud under godtyckliga despotiska lagar, så länge hon icke vågar handla efter sitt samvete, utan att derföre blifva utpekad, kan icke ens den transatlantiska kabeln förena den gamla verlden med den nya.

Lucy var en af dessa förtärande intelligenser,

som kunna omfatta allt, intressera sig för allt, ingå i de mest praktiska detaljer och ändock genomsvinga verlden i inbillningens drömmar...!

Den tid, hon ämnat stanna i Amerika, förgick med blixten snabbhet; hon lemnade detta land med förnyade krafter. Då hon rest från Abbey-Hall, var hon ett tidigt utveckladt barn, nu egde hon en sannt qvinlig tillförsigt.

Om mina läsare ännu erinra sig de scener, som försiggingo på ångbåten Arabia och samtalet emellan Lucy och hennes amerikanska kammarjungfru Mary, så`kunna de uppfatta hennes framtids planer. Vi hafva någonstädes sagt, att så snart Lucy tagit de första steget på frihetens väg, en kamp komme att uppstå emellan henne och hennes fria ande, hennes fria idéer; tvifvel underkastadt vore hvem som komme att segra. Nu var för Lucy tanken att återkomma till Abbey-Hall mer än svår, den var omöjlig; hon kände sig oförmögen att åter inträda inom den krets af kedjor, hvilken hon engång hade brutit. Hennes faders vilja att gifta bort henne, hvilket hon tillskref hans sinnessvaghet, afskräckte henne ifrån hemmet. Hon var ej rädd för strid, men hon

bäfylade tillbaka för tanken, att denna strid måste utkämpas emot hennes fader, och isynnerhet emot en, hvilken var så moraliskt svag. Att uppoffra hela sin framtid för en idé, som hon ansåg sakna förnuftiga skäl och lefva med en menniska, som hon ej kunde fördraga — nej, det var dock ännu omöjligare än allt annat.

XIII

EN ÅTERFUNNEN VÄN

Nu befann hon sig sedan någon tid i Paris och der njöt hon af allt, som denna stad har att erbjuda. Paris är riktigt intressant, tycka vi, endast för dem, som vilja lära sig något och när förhållandena gynna tillfredsställandet af denna smak. Kommer man dit utan att kunna intränga i alla detaljer af detta samhälle, som är så mångfaldigt sammansatt, kan man ej vara fullkomligt tillfredsställd. Det blir då som med hvarje sak till hvars djup man ej tränger.

Allting här i verlden kan bli intressant då man är i ständ att tillegna sig en djupare kännedom deraf. Ingen lära är torr, blott man intresserar sig för den. Och huru uppkommer intresset? jo, genom kännedom om den grund, på hvilken denna lära stöder sig. Huru många säga t. ex. icke, att matematik, astronomi, mineralogi, språkkunskap etc. äro torra ämnen för förståndet, men de hafva orätt. Hvarje menniska vill uti det, hvarmed hon sysselsätter sig, inlägga någonting utaf sig sjelf, och sker detta icke genom upptäckter och afhandlingar hvilket är ett privilegium för de högre begåfvade, så sker det genom omdömen, eller åtminstone genom det arbete tanken haft att utföra, för att kunna anse den förvärfvade kunskapen såsom sin egen.

Huru kan man då i våra dagar begära, att qvinnan skall kunna stå på den ståndpunkt, man vill se henne intaga, för att anse henne vara förmögen att uppfatta mera vidsträckta och svåra kunskaper? Theorien felar genom brist på helhet, praktiken har samma brist och huru kan man då förvärfva sig en omfattande öfversigt af det?

Lucy hade lyckan att kunna göra hvad henne behagade, se allt som intresserade henne och lära sig allt som hon hade lust att veta. Vi hafva redan antydt att hon ville vara nyttig, att hon ville arbeta för mänskligheten, såsom hon i sitt sköna oförstånd, full af tro på det goda, yttrade sig. Men hvad ville hon uträffa? till hvad ämnade hon använda sina krafter? „Till allt det goda“, det var det svar hon skulle hafva gifvit på dessa frågor.

Ett sådant svar kan förefalla barnsligt, men är det likväl ej; att det endast var drömmar, det förtjenar vårt medlidande hellre än någon annan känsla. Den starka viljan, energien, önskan att verka och vara nyttig, till hvad skulle den tjenna, om man ej hade ett mål, någonting bestämt att uträffa? Men hvari låg då felet, ty det måste hafva funnits ett något, som hindrade uppfyllelsen af det hela? Alla materialier funnos i rikt mätt, men det, som saknades, var — en uppfostran i harmoni med de skatter denna karakter bar inom sig. Kunskaper funnos äfven, ty hon hade läst mycket, kände flera språk, hade gjort sig förtrogen med många läror och idéer, hvilka skänkt

stadga åt hennes tankar och förstånd. Om detta icke var nog för att fullända hennes karakter — hvad var då mera egnadt deraf? Hvad? En planmessig riktning i hennes uppfostran, en större ordning och reda i hennes kunskaper och ett mera praktiskt omdöme om de sociala förhållandena.

Huru många krafter ha icke gått förlorade genom detta fel, under det martyrerna deraf sjelfva äro oskyldiga? Martyrer? Ja, detta ord vidhälla vi, trots mängen kanske kommer att finna det öfverdrifvet. Är det då ej ett martyrskap att, när man kommit till den ålder då man kunde blifva nyttig, finna att det är omöjligt, att hela ens lif är förfeladt? Man ser andra arbeta och göra sig nyttiga, man sträfvar sjelf till samma mål, men till hvad man än söker använda sina krafter, kännes fångens tunga kedja fasthälla en vid den pelare, ifrån hvilken man ej kan aflägsna sig mer än vissa, afmätta steg — pelaren det är sambällets anspråk på qvinnan — kedjan, den uppfostran detta samma sambälle bestämt för henne.

Det jag nu sagt hade Lucy ännu ej kommit till insight af, hon hade blott en aning derom; erfarenheten skulle komma att gifva hennes illu-

sioner hårda slag. Men hon var nu ännu lycklig, hon njöt af lifvet, hon drömde; ja — låtom oss icke missunna henne denna lycka. Huru berrligt är det ej ibland att lefva ofvanom den kalla verkligheten. Ofta är en stund af lycka, vore den också blott fostrad af inbillningen, en skatt, hvilken under hela ens lefnad förvaras i hjertats djup.

Åt hvilket håll vände Lucy väl först sina tankar? Till den sköna konsten, för hvilken hvarje högsinnad människa uti någon vrå af sin varelse eger en större eller mindre ömhet.

Lucy erfor ett slags feberaktigt behof att göra sig bekant med allt det märkvärdiga, som hon visste Paris hade att erbjuda. Hon hängaf sig äfven här med tjusning åt allt det stora och det snillrika, som fann ett så villigt återljud uti hennes själ. Hon gjorde sig bekant med Frankrikes litterära förhållanden och kände sig nu vara uti den krets hon alltid drömt sig; hon hade liksom aflagt alla gamla tankar, alla gamla fördomsfulla idéer, hon njöt af lifvet i dess fullhet.

Visst återvände hennes tankar emellanåt till Abbey-Hall, der hon såg sin gamle fader förgäf-

ves väntande henne. En inre dämpad röst lät stundom höra sig, men hon tillskref densamma en gammal vana och genom uppfostran framkallade fördomar, ty när hon rådfrågade sitt samvete, fann hon alltid något giltigt skäl till försvar för sitt handlingsätt.

En dag, då Lucy företagit sig att bestiga Vendôme-kolonnen, blef hon öfverraskad af att der på platformen igenkänna sin gamla bekantskap, baron Lejonstjerna. Hon helsade honom helt ogenradt, men märkte tillika den illa dolda sinnesrörelse hennes oväntade åsyn hos honom framkallade. Efter att hafta vexlat några frågor angående vistelsen i Paris, åtskildes de.

— Herr baron, sade Lucy, jag bad er sednast att icke glömma bort oss på Abbey-Hall; nu upprepar jag min bjudning, men det är nu i Paris jag måste taga emot er, och hon lemnade honom sin adress.

— Är det lady Glithingham jag bör fråga efter?

— Huru? har detta rykte äfven nått edra öron? Nej, herr baron, det är ännu samma Lucy Sufbridge, hvilken nu efter många äfventyr befinner sig ensam i Paris, liksom ni första gången såg

henne ensam under den stora eken. — Hon log härvid något skälmskt emot honom och försvann med lätta steg, innan Oskar Lejonstjerna hann hemta sig från sin förvåning.

Denne glömde emellertid allt som omgaf honom och gick med fasta steg till sitt hem. Det var först då han kom till det hus han bebodde, som han afkastade det yttre lugn han hittills pålagt sig. I ett nu var han uti sitt rum, der han häftigt kastade sig i en soffa.

— Detta fattades! sade han till sig sjelf. Jag hade just börjat blifva förmuftig, då den ljufva och på samma gång plågsamma bilden åter lifsllevande står för mina ögon! Det kan man kalla en ödets skickelse. Hvad betydde väl hennes ord, ty hennes fader talade om hennes förlofning, såsom om någonting fullkomligt afgjordt? — Hade han kanske gissat mina känslor? — Ville han aflägsna mig? — och af hvad skäl? — Nej, allt detta förefaller otroligt. — Sak samma — — Hon skrattade åt min fråga, och det bevisar att hon är fri... Se så, gamle narr, har du kämpat så mycket och dock ej hunnit längre... Det är visst intet lysande bevis på en utomordentlig själsstyrka.

hos dig, min käre Oskar. Studerandet af gamla manuskripter synes hafva föryngrat ditt hjerta. — Men för tusan! jag må väl ej glömma min middag för det... Men hvarföre befinner hon sig då här ensam?

Nu satte sig Oskar åter, ehuru han redan fattat sin hatt, lade armarna i kors och försjönk änyo i djupa tankar. Flere gånger framtog han sin klocka ur vestfickan, öppnade mekaniskt locket, såg medvetslöst på den och lade den tillbaka. Efter en stund steg han upp, närmade sig kaminen, jemkade ljusstakarne, flyttade några böcker på sitt skrifbord, vid hvilket han derefter nedsatte sig och började skrifva. Middagen tycktes derunder blifva glömd, ty ännu flera timmar sedanare finna vi honom i samma ställning.

Dagen derpå stannade Oskar Lejonstjerna utanför Lucys dörr. Det var icke utan en stark hjertklappning han inträdde i den trefliga salongen, der hon emot tog honom. Ehuru hon blott en kort tid hade bebott den, hade hon dock hunnit meddela någonting af sin egen karakter åt alla dess föremål. Uti en vas på bordet stod en artistiskt sammansatt bukett af rosor och liljor; en

vacker lithografi af Müllers André Chénier stod på ett staffli och då han inträdde, höll Lucy just på att ställa den i den förmånligaste dagern. Hon helsade honom såsom en gammal vän och en stund derpå voro de inbegripna i ett lifligt samtal. Efter hyad mina läsare redan känna om Lucy's karakter, kunna de lätt förstå, att hon ej kände sig det ringaste generad af det ovanliga i sin ställning.

Oskar Lejonstjerna erfor, så frisinnad han än var, en oförklarlig känsla som sade honom att den belägenhet, i hvilken Lucy nu befann sig, icke var rätt passande för en så ung, så förtjusande qvinna. Kanske var det den fara, hvari hans hjerta befann sig, som gjorde att deras röler ombyttes; det var han som kände sig blyg, hon åter var fullkomligt fri ifrån allt tvång. Männens bedömmande af den bildade qvinnan är ofta nog skeft, kanske till en del derför, att deras umgänge ej inskränker sig till dessa. Oskar var icke en exalterad menniska, ej heller hade han förlorat sitt hjertas friskhet; han var en allvarlig rättänkande man. Sedan sin barndom hade han lärt att beherrska sig sjelf och kanske hade det

legat ett visst öfvermod i den lugna blick, hvaremed han betraktat sin framtid. Han hade trott sig hålla sitt hjerta i sin hand och ej velat gifva det åt någon annan än den han dömt värdig att blifva hans lefnads följeslagarinna, och nu hade det blifvit taget innan han hunnit fråga sig sjelf om denna var den rätta. Kanske var det emedan hans hjerta talat, förrän det föll honom in att rädfråga sitt förstånd. Kärleken, denna underbara konstnär, hvilken målar de vackraste tavlor utan att det finnes en enda skugga i dem, hade i hans ögon ställt Lucy på en piedestal, der han betraktade henne med vördnadfull beundran. Han älskade ej blott, han dyrkade, men såsom alla grundliga män, var han medveten om, att han frivilligt ställt henne på denna höjd.

Några veckor hade nu förflutit och Oskar, som hade många vänner och bekanta i Paris, afslagtsnade från Lucy olägenheterna af hennes ensamma ställning, utan att hon sjelf märkte det.

Oskar var ädel i alla sina principer, fast uti sina föresatser och dessutom i hög grad förbehållsam uti allt som rörde kärlek; han hade aldrig ens med det afslagnaste ord häntydt på

den känsla han närdé för Lucy. Ju mer han var i tillfälle att lära känna henne, desto mer hade den luftiga bild som under ett års tid föreväfvat honom, öfvergått till en verklighet. Hos Lucy fanns en poesi som fullkomligt omedvetet omgaf henne, och hvilken egentligen blott var ett uttryck af hennes älskliga väsende, af ett så okonstladt sätt att vara, att drömmerier alldelens icke kommo i fråga. Den kärlek, en närmare bekantskap med henne ingaf, var lika litet idealisk som den var materiel; det var en intellektuel kärlek, blandad med poesi. Hon var så snillrik och ändock så förtjusande, att man knappt visste hvad man hellre ville: se på henne eller höra hennes ord, men man föredrog dock alltid det sednare. Med ett ord, Oskar började känna sig sjelf, sina idéer, sina tankar så införlivade med henne, att han var idel öra och öga när han befann sig i hennes närhet, och idel beundran när han tänkte på henne.

Men hvad skola vi säga om Lucy? Var då hennes hjerta så väl bepansradt mot kärlekens angrepp, att Oskars upphöjda karakter ej kunde få det att klappa? Var hon då så fri från all

qvinlig svaghet, att den vördnadsvilla beundran hon läste i hans blick ej gjorde det minsta intyck på henne? Nej! Lucy var stark, men hon var blott menniska; hon var en ovanlig qvinna, det vill säga: den manliga riktningen i hennes karakter hade icke utplånat den entusiastiska beundran för det ädla och det goda, hvilken ofta efter att hafva varit blott en allmän känsla slutar med att hämföra sig till en enda personlighet. Aldrig hade hon ännu till sig sjelf ställt den frågan: „älskar jag honom?“ och svärlijgen hade hon kunnat besvara den om någon annan framställt den för henne. Kanske hade hon dock sagt: — Då man gör sig reda för att en sträng vibrerar inom en vid åskådandet af ett konstens mästerverk, är väl detta kärlek? Då man förtröstansfullt höjer sin blick till det som man känner stå öfver sig, är detta kärlek? Det intresse man hyser att kunna uppfatta en annans idéer, lyckan att hafva funnit det ideal förverkligadt som man drömt sig, är allt detta kärlek? — då älskar jag.

XIV

EN SVENSK JULAFTON I PARIS

Oskar vistades i Paris för att på stället studera de återstående minnena af den tid, då franska revolutionen uppträdde som den första påskyndande stöten Europa erhöll på en väg, som det sedan denna tid fortfarande följer och hvars mål är frihet. Han höll sedan några år på med författandet af ett arbete, hvars syfte var att med historiska fakta bevisa verldens framåtskridande emot lösningen af det stora problemet: erkännandet af den individuella friheten. Vi sade redan

att han ej var någon drömmare, han var en djup tänkare; hans naturliga gäfvor, hans sträfvan efter det goda inom möjlighetens gräns, jemte en grundlig uppfostran, hade utstakat den bana, längs hvilken hans lif skulle skrida fram.

Lucy hade vid sin ankomst till Paris afsändt ett bref till sin fader, i hvilket hon öppet och logiskt utvecklade sin karakter och sina idéers riktning. Brefvet var ömt, och i varma uttryck framställde hon huru hennes inre var upproriskt, såväl emot att återvända till Abbey-Hall, som emot giftermålet med baronet. På detta bref väntade hon nu ett svar och begynnte redan bli-va orolig öfver att hon icke fått det. Hon hade nu vistats några månader i den hänförande staden och hade, tack vare Oskar Lejonstjerna, gjort några högst angenäma bekantskaper. Mycket ofta samlade sig ett litet intressant sällskap, bestående af svenskar, engelsmän, och några finnar än hos den ena, än åter hos den andra af de familjer, hvilka utgjorde en föreningspunkt för den lilla intelligenta nordiska verld, som bildat sig inom detta stora Babylon.

Det var den 24 December och Lucy var af en

af dessa familjer inbjuden att bivista en af dessa för hjertat så kära familjefester, hvilkas medelpunkt utgöres af den beprydda julgranen. Lucy's ungdomliga sinne, så emottagligt för allt godt och rent, hade vid första anblicken af den förenande kraft som låg uti denna sed, blifvit gripen af en sinnesrörelse, hvilken hon icke ansträngde sig att dölja. Alla varo högtidligt stämda, en del pämintes genom den om hemmet, fosterlandet, frånvarande vänner; och de, för hvilka den ej hadde samma betydelse, erforo dock en känsla af värmé, som spred sina strålar omkring dem. Den trefliga julgubben, öfverströdd med puder för att paminna om hemlandets snö, utdelade åt de närvarande några mer eller mindre anspråkglösa gävor. Ingen hade blifvit glömd och Lucy blef helt öfverraskad att med ens se sitt namn på en lång, temmeligen stor lada. Hennes hand darrade af nysikenhet och intresse, då hon afklippte snöret, borttog omslaget och öppnade locket på ladan. I densamma lågo de finaste lithografier af hennes älsklingstaflor. Ladan stod på golvet då hon öppnade den, och det var på knä framför den, som hon satte dess innehåll i dagen.

Nu upplyfte hon sitt vackra hufvud och hennes ögon ilade spejande omkring till alla de församlade. Då de föllo på Oskar, hvilken vi måste tillstå, att hennes tankar genast utmärkt som gifvaren och hvilken stod till halften dold af grannen, derifrån han oroligt betraktade henne, blixtrade hennes ögon till och stigande hastigt upp, gick hon fram till honom. — Tack! sade hon. — Det var allt. Men þuru mycken mening inlade i eke röstens upprörda klang i detta ord! Hon återvände derpå till lädan, upptog försiktigts dess innehäll och, bärande det varsamt till ett bord, invid hvilket Oskar ännu stod orörlig, öfverlycklig försänkt i betraktande, vände hon sig med ett själfullt leende till honom och sade:

— Herr baron, kom, låtom oss tillsammans genomgå dessa vackra bilder! Allt vackert vinne r ännu mera på att betraktas af tvenne dess beundrare!

Under hela återstoden af aftonen var Lucy ännu mera förtrollande än vanligt. Hela hennes väsende hade fått en tillökning af tjusningskraft. Hon var så qvinlig, så vemodig, så omotständligt älskvärd, att hennes blotta åsyn bidrog att ännu

mera förhöja hela sällskapets stämning. Oskar var icke mera hvad man kallar kär, han var hänförd. Det föreföll honom som hade hans själ genljudat af en herrlig, öfverjordisk sång.

Alla de församlade beslöto att sluta aftonen med en liten promenad längs bulevarderna, hvilka denna tid erbjuda en så egendomlig anblick. Längs trottoirerna stå små trädtalet, der hvarjehanda goda saker försäljas, och de, hvilka kanske omkring sig församla de flesta köparne, äro „*les marchands de gaufres*“ ^{*)}). Då man närmar sig dessa sistnämnda butiker, får man för några sous en stor förträffligt tillredd voffla, beströdd med fint socker, och ständigt möter man välklädda personer, enhvar med en sådan i handen, i hvilken de helt förnöjda bita. Men denna afton skulle också haft ett slut; man följde Lucy till hennes hem och då Oskar bar upp julgäfvan i hennes rum, räckte hon honom handen och sade:

— Herr baron, tillät mig ännu engång att uttrycka den djupaste tacksamhet för den tanke ni fäst vid denna gäfva. Den blir mig mycket kär,

*) Voffelförsäljare.

och ett vackert minne ifrån Paris och af vår bekantskap.

Då hon räckte honom sin hand, den han vördnadsfullt tryckte till sina läppar, höll Lucy i den andra ett bref, hvilket Mary vid hennes inträde i salongen lemnat henne. Detta ögonblick stod sedan ofta klart för dem, då de paminnte sig huru Lucy då i den ena handen höll framtidens förhoppningar och i den andra den kalla verkligheten. Hvem har ej haft sådana erfarenheter i lifvet? Ja, det händer ibland, att ödet liksom utväljer just de lyckligaste stunder i vårt lif för att åter rycka oss ned till det som utgör lifvets öfvervägande beständsdel — olyckan.

Då hon blef ensam, vände hon sig långsamt bort ifrån dörren, genom hvilken Oskar just nu försunnit och vandrade flere hvarf i rummet med handen tryckt emot pannan. Derpå stannade hon framför några blommor och efter att en stund hafva betraktat dem, utbrast hon liksom med en klagan i sin röst:

— Denna ros har också engång, full af styrka, hållit sig rak på sin stam, men alltefter som den öppnade sin kalk, lutade den sitt hufvud ned

mot jorden. Är icke jag nära nog i samma belägenhet? Jag höjde stolt mina tankar emot verldssalltets obegränsade regioner; jag trodde mig kunna inslä en ny väg, på hvilken så mången strundat och nu, har jag icke dag för dag känt min sjelfständighet förminskas under det jag upptagit andra idéer, hvilkas tjusningskraft jag förut ej ens anat? Kan jag då ej strida mer? Har jag tappat bort mig sjelf? Nej, o nej! det kan ej, det får ej vara så! Jag har aldrig ännu känt kärlekens förvillande kraft, jag vet ej om det är just denna känsla jag erfar, jag vet blott, att jag gerna ville likna honom!

Då ljudet af dessa sista ord nådde hennes öra, verkade de liksom en brytning i den vemodiga stämning, hvari hon befann sig, och ställande blommorna, dem hon ännu höll uti sin hand, tillbaka på bordet, tillade hon med lifligare röst:

— Jag tror nästan jag höll på att bli svärmisk! Gud bevare mig från sådant! Oskar Lejonstjerna är blott en god allvarlig vän, hvilken Försynen ställt i min väg för att hjälpa mig att reda mina något förvirrade tankar om lifvet och att bringa

en helsosam klarhet i mina alltför mållösa sträfvanden.

I det hon yttrade de sista orden antydde ett uttrycksfullt ansigtsspel, att hon hade glömt det bref hon höll i handen, och nu öppnade hon det. Lucy's sinnesstämning måste ha varit särdeles öfverraskande för henne sjelf, då hon så kunnat förbise en så viktig händelse som emottagandet af det så länge väntade brefvet. Det inträffar ibland med de mest lugna personer, att en ovilntad känsla som med ens tar öfverhand hos dem, tvingar dem att begifva sig ut på spanningar efter sig sjelfva. Och vid denna plågsamma tankeansträngning är allt annat, som är fremmande för det egentliga målet, ett *non est*.

Då Lucy, som nu återkommit till verkligheten, kastade sina blickar på brefvet, greps hon af en häftig sinnesrörelse. Handstilen var Anders Black's och brefvet var undertecknad af honom och Jenny. Hon läste:

„Högt älskade och vördade Lady Lucy!

Abbey-Hall ser ut som en graf, sedan dess engel flugit sin kos. Vi förstå nog huru svårt det

är för er, fröken Luey, att återvända till dessa murar, men gamle Anders och Jenny bedja dock deras älsklings-barn att ej glömma bort en gammal olycklig far, som ej har någon annan än sin dotter, för att trösta honom. Lord Suffridge blef vid ankomsten af ert bref alldeles utom sig; han talade om att skicka efter er, att hindra er att fly, och slutligen insjuknade han, sannolikt överväldigad af sina egna plågsamma tankar. Han yrar alltemellanåt och då ropar han på er och säger att hans själs salighet beror på er. Hvad vi kunnat få reda på, är att han är förskräckligt plågad af en tanke, som alltjeint förföljer honom och som ni skall försona. Han fäster en gränslös vigt vid ert samtycke till giftermålet med Sir Glithingham.

Skulle vi ännu få tala till er såsom till det förra älskliga barnet, hvilket våra hjertan höllo så kärt och som hade förtroende till sina gamla vänner, skulle vi säga: — Vi förstå den svåra ställning, hvari ni befinner er, men lord Suffridge är er fader och Gud vill att barnen, sålänge det ej strider emot Hans bud, skola lyda sina föräldrar. Om ni icke kan blifva Sir Glithinghams

hustru, hvilket vi rätt väl kunna fatta, så visa åtminstone er fader, att det är en stark öfvertygelse, som hindrar er från att uppoffa er sjelf, och att ni i allt annat vill visa honom barnslig tillgifvenhet. Låt ert hjerta tala och strid ej emot dess röst! — Så skulle vi hafva sagt då, fröken Lucy, och nu hoppas vi, Mylady, att ni ej miss tycker värt fria språk, utan kommer hit.

Edra gamla orubbliga vänner och trotjenare

Anders Black — Jenny Johns.

Abbey-Hall den 19 December 186 . ."

Då Mary en stund sedan inträdde i salongen, förskräcktes hon vid åsynen af Lucy's uppörda sinnesstämning, det var liksom hade den unga starka flickan blifvit krossad; hon gret utan tårar och det var blott dofva snyftningar som frambröto ur hennes bröst, hvilka gäfvo tillkänna hennes sinnesrörelse. I ena handen höll hon ännu brefvet, med den andra tryckte hon sitt hjerta, liksom hon velat återhålla dess vilda slag.

— Hvad har hänt? frågade Mary ned förfäran, ty hon hade aldrig sett sin matmor så uppskakad. Dessa ord återkallade Lucy till medve-

tande af sig sjelf; med ett mildt leende räckte hon handen åt Mary, liksom hade hon känd behof af ett mensekligt beskydd emot sig sjelf.

— Nu vet jag hvad det vill säga, att lida, sade hon, nu förstår jag hvad ordet „olycka“ betyder.

Hon nekade att uppfylla Marys bön att lägga sig och sedan hon skickat denna till hvila, kämpade hon ännu länge en strid med sig sjelf. Med ens gick hon till sitt skrifbord, framtog ett kort med Oskar Lejonstjernas porträtt, betraktade det länge och fattande ett raskt beslut, skref hon följande rader:

„Herr baron! Jag befinner mig i en belägenhet då ett godt råd är ovärderligt. Vill ni vara „den, som gifver mig det?“

Lady Suffridge“.

Sedan Lucy förseglat denna biljett, kände hon sig mycket lugnare och gick nu att söka hvila efter att först hafva väckt Mary och tillsagt henne att på morgonen afsända brefvet.

XV

EN AFHANDLING OM SKYLDIGHETER

Då Lucy vaknade, kände hon sig en stund orolig, icke för att hon inom sig skulle ogillat sin handling, utan derföre, att hon ej visste huru Lejonstjerna skulle betrakta den. Hon satte sig i sin salong och sökte återvinna jemnvigten i själen; hon hade fullkomligt lyckats häri, då Lejonstjerna inträdde, mycket blek och orolig. Med hastiga steg gick han genom rummet och när hon räckte honom handen till helsing, kunde han knappt uti denna lugna, värdiga qvinna igenkänna

den vemodiga och hjertliga varelse han dagen förut hade sett.

— Herr baron, har ni föryänats öfver mitt bref, så kom ihåg, att det icke ligger i mitt lynne att trampa den vanliga sträten. Ni har flere ganger försäkrat mig om er vänskap och nu frågar jag er öppet, vill ni gifva mig ett godt råd? Vill ni vara mitt samvete? Jag vet ej huru ni bedömt mig — kanske mycket strängt och jag erkänner, att ni haft orsak dertill. Ni känner ej de förhållanden i hvilka jag befinner mig, allt hvad ni vet, är att den dag, då jag för er redo gjorde om min uppfattning om fribeten och ni frågade till hvilket mäl jag sträfvade, jag ej förmådde svara er annat, än: till frihet! Det var af er jag hörde de första ord om skyldighet, ni sade, att hvarje människa har ett mäl, till hvilket hon bör sträfva och att vår lycka mycket beror deraf, om vi valt den rätta vägen, och att det är genom uppfyllandet af våra pligter som vi säkrast kunna nå densamma.

— Lady Suffridge, då jag försäkrade er om min tillgifvenhet, var det i hopp att ni någon gång skulle taga den i anspråk och sätta mig i

tillfälle att bevisa dess djup. Jag har ej bedömt er illa, det vete Gud! och eburu det i edra idéer funnits ett och annat som jag ej kunnat uppfatta, har jag alltid ansett felet ligga hos mig sjelf. Det är visst sannt, att jag ibland undrat huru ni kunnat blifva så stark, huru ni kunnat uppnå en så hög grad af sjelfbeherrskning, då ni blott hade en dunkel aning om de sträfvanden ni ville egna ert lif åt. Men ni sade mig engång: qvinnans uppfostran är grundad på framtiden, hon uppfostras ej så att hon skulle kunna följa en viss riktning, hon måste afvakta, att den ställning hon slutligen kommer att intaga i lifvet, skall utstaka banan för henne. Ni sade, att en underlig ödets skickelse hade kommit er att förfela ert lif, emedan ni lärt för mycket för att ej syfta högt, för litet åter för att lätt kunna finna ett mål för ert lif! Sedan jag hört denna förklaring, blef er karakter tydlig för mig. Lucy Suffridge, jag högaktar, beundrar och värderar er för mycket för att någonsin kunna bedömma er ofördelaktigt.

— Ni skulle ha rätt att gifva mig förebråelser herr baron, ty jag vet sjelf huru barnslig jag är;

men tro för all del icke att det är lust till arbete som saknas mig; ni vet, att jag gjort flere försök i olika riktningar, men det som omger mig är ännu så nytt, så fullt af intresse för mig, att jag icke kunnat lugna mig tillräckligt för att följa edra förmaningar och välja mig en bestämd verkningskrets. Dessutom har jag knappast haft någon ungdom och jag vill njuta af lifvet innan jag allvarligt och oåterkalleligt beträder den väg, hvars svårigheter jag ännu hvarken förmår att i hela deras vidd uppfatta eller har lust att bekämpa. Ni känner icke, ni, som är en man, hvad det vill säga att hela sin ungdom igenom ha törstat, utan att dock få en droppe från den efterlängtade källan. Den dag, då man ändligen närmar sina läppar dertill, liknar man en person, som efter en längvarig sjukdom ser ett bord dignande af öfverflöd. I ett liknande fall befinner jag mig nu. Men låt mig nu begära ert råd.

— Var försäkrad om, att jag skall råda er så godt jag kan.

— Tack, herr baron! Då jag vänder mig till er, så sker det emedan jag känner mig oförmögen att sjelf och ensam lösa de gätor, som fram-

ställa sig för mig. Det händer mig kanske för första gången att jag nödgas anlita en annans omdöme. Jag har varit öfvermodig och jag straffas nu derför, ty jag känner mig ur ständ att sjelf se klart i det som rör mig.

Lucy, som hade tagit plats i ett soffhörn, sattade nu uti en blyerzpenna och i ett nu var den afbruten. Det var icke en känsla af häftighet, som ledt henne dertill, det var blott ett slags ytring af en vanmäktig kraft. Det var liksom hade hon genom denna rörelse aflägsnat resten af den tvekan hon ännu hyste; eller måhända ville hon genom detta utbrott dämpa den alltför starka röst, som talade i hennes inre. Under samtalets gång hände det ibland, att hennes ögon under långa stunder irrade utan ett bestämdt mål, men undvikande att möta Oskars; en annan gång åter var hennes klara blick lugnt fästad på hans då hon talade, liksom sökte hon i den kraft och mod. Det ges personer, hvilkas uttryck och gester lätt kunna återgifvas; det finnes åter andra, lifliga naturer, hvilkas tankar ständigt återspeglas i deras anleten; ögonens vexlande skiftning, hufvudets rörelser, läpparnes uttryckfulla krök-

ning, händernas lisliga språk, allt detta är för beskrifvaren nästan omöjligt att återge, han måste lita på läsarens förmåga att föreställa sig den talande, hvars själfulla pantomim förstärker ordens mening. Lucy var en af dessa. Sedan hon hunnit aflägga det allvarsamma utseende hon hade i början af sitt samtal med Oskar, blef hon åter lik sig sjelf, naturlig, okonstlad, ströende omkring sig pikanta och förtjusande infall.

— Låt mig veta hvarom fråga är, yttrade Oskar, måhända kunna vi med förenade krafter förmå dessa förvirrade tankar att komma till klarhet.

— Nej, vänta, vänta! Ni skall få veta allt! Men först måste jag få göra er några frågor. Säg mig, hvilken betydelse fäster ni vid ordet skyldighet? Huru vidsträckt är den mening ni ger detta ord? frågade Lucy.

Oskar syntes en stund betänka sig.

— Det är en ganska svår fråga, min fröken, och jag vet ej om jag blir i stånd att besvara den i dess helhet. Hvad skyldighet är? Jo, det är denna oundvikliga raka linie, hvilken antingen till följd af vårt eget beslut eller genom omständigheterna ställer sig som en gräns för vår

handlingsfrihet. Ordet har, genom ett ofta oriktigt begagnande, blifvit missförstådt. Man kan tänka sig skyldigheter som bjuda oss att göra något och andra, som bjuda oss att underläta något. Dessutom ha vi skyldigheter emot naturens lagar och emot oss sjelfva.

— Ja, jag förstår det, sade Lucy, men huru skall man igenkänna sina skyldigheter, det är det svåra? Nu, till exempel måste jag handla. En röst manar mig att återvända till min fader, emedan han behöfver mig, emedan han är min fader. En annan hviskar åter till mig: — Du är menniska, satt på jorden för att begagna de gävor du fritt, så obetydliga de än må vara; du får ej förspilla ditt lif i overksamhet, du får icke onyttigt begrafva den kraft som bor inom dig. Då du kan vara nyttig åt flere, bör du föredraga det, framför att vara nyttig åt en. Säg, herr baron, förstår ni detta?

— Ja, men skall jag vara uppriktig, så måste jag säga, att jag anser detta räsonnemang vara falskt. Naturens lagar kunna ej omintetgöras, det finnes en moral, som ej heller kan försvinna. Det, som är, måste föredragas framför det, som

kan blifva. Den skyldighet, som är utstakad för er af naturen, får ej förbises för den ni ännu drömmar om att skapa er. Dessutom — hvilka skyldigheter har ni väl här? På hvilket verk arbetar ni?

— Jag kan ej svara annat än det jag sagt förrut: jag måste blifva förtrogen med mensklighetens lif och idéer för att engång blifva nyttig för mina medmenniskor.

— Min fröken, ni tyckes engång gilla de inkast jag gjorde, till följd af ett nästan dyligt samtal.

— Ja, ni påstod att den, som antingen har flere mål för sig eller ett dunkelt, sällan kan vara säker på att ej råka in på en omväg, hvilken han ej tagit med i beräkningen.

— Jag medger, sade Oskar, att det fanns en tid, då jag ansåg qvinnan icke äga rättighet att välja en väg utom den familje-krets, hvilken nästan alltid omger henne. Jag såg i henne endast dottern, makan eller modern. Jag ansåg henne ej behöfva andra grundsatser än dem, hvilka erfordras för att fylla dessa kall. Jag förbisåg den viktiga frågan, att det utan harmoni ej finnes nä-

gon helhet, att brist på utveckling hos den tänkande människan ofta kan förorsaka oförmåga att strängt följa vissa gifna principer. Sedan dess har jag härt mig förstå, att det första vilket för att qvinnan skall kunna handla rätt, är det, att hon har fasta öfvertygelser, och öfvertygelsen är ett verk af tankens harmoniska utveckling.

— Herr baron, jag måste säga er hvad det är som förer mig till alla dessa frågor. Jag har aldrig för er omnämnt, att, då jag återkom från Amerika, jag i stället för att återvända till min fader, direkte kom hit. Jag kunde ej längre lefva inom de murar, som ej blott höllo min person fängslad, utan äfven alla mina själsförmögheter. Det var en långsam död och jag ville ej frivilligt uppoffra mig, utan att derigenom gagna någon människa. Förstår ni det?

— Allt för väl, min fröken; ty jag anade mycket af allt detta då jag besökte er på Abbey-Hall. Men då uppstod en tanke inom mig, en tanke som jag nu vill kläda i ord. Fanns der i ert grannskap icke en enda människa, som skulle behöft er? fanns der ingen olycklig, ingen sjuk, intet fader- eller moderlös barn, ingen af sina

föräldrar vanvårdad varelse, som behöfde er för att blifva tröstad, hjelpt, eller undervisad? Säg, hade ni ej kunnat lifva ert döda lif genom att sprida något af dess innehåll öfver dem? Jag säger icke, att ni, om ni ägt full frihet att välja, kunnat tillfredsställa er själs och er intelligens behof uteslutande med detta. Nej! Ni har ett alltför lifligt, modigt och vidsträckt sträfvande för att fot för fot, nej linie för linie följa en väg, hvilken visserligen tar i anspråk ett hjerta, så varmt som ert, men som äfven fordrar mera lugn, mera tålmod, ja mera ihärdighet. Men denna verksamhet hade dock varit åtminstone något. Förlåt, fröken Lucy, jag är kanske för uppriktig, men ni ville ju höra en vän, och en sådans skyldighet är att vara sann. Dessutom beundrar jag er för mycket — och vid dessa ord blef hans röst osäker — för att jag skulle behöfva frukta att öppet uttala mig om edra handlingar och edra tankar.

— Beundran, upprepade Lucy, liksom hade hon talat för sig sjelf, denna känsla vore jag aldrig vård att ingifva, vänskap, tillgifvenhet kanske; något annat — nej, dertill är jag alltför långt

ifrån fullkomlighet. — Jag är dömd att alltid vara en orolig själ, som vill flyga högre än vingarne bär!

— Lady Suffridge, sade nu Oskar och fattade hennes hand, den hon ej sökte draga tillbaka, tala ej så! När man på sin lott fått så mycket som ni, så får man ej se lifvet från en så dyster sida. Fröken Lucy, äfven jag har varit en orolig själ, jag har aldrig trott mig kunna finna den, som kunde väcka min beundran, röra de strängar, hvilka legat liksom afsommade i mitt bröst, men nu säger jag: — ni är en qvinna, hvars like jag aldrig sett!

Under hela det sista yttrandet hade Lucy följt Oskar med ögonen; hon var som förstenad, hon återhöll sin andedrägt, hon insöp med ett slags hänförelse hvarje enda af hans ord och blickar. Vid hans sista ord steg hon häftigt upp från soffan, sprang till sitt skrifbord och fattade det bref hon dagen förut emottagit och räckte det åt honom.

— Läs, jag ber er och säg mig sedan hvad jag bör göra! och nu gick hon bort till fönstret, tryckte hårdt sitt ansigte emot rutan, gick derpå

i sitt inre rum, för att osedd bekämpa sin häftiga sinnesrörelse samt återvände derefter med lugna steg till Oskar.

XVI

EN SVÅR SKYLDIGHET

Men hvad förehade Oskar undertiden Lucy
stred mot sina upprörda känslor? Färgen på
hans kinder hade flera gånger öfvergått ifrån en
hög rödnad till dödlig blekhet. Sedan han läst
brefvet, stödde han sin armbåge emot bordshör-
net, lutade sitt vackra hufvud deremot och till-
slöt sina ögon. Man säg, genom den mask han
hade pålagt sig, en förfärlig kamp i hans inre.
Då han hörde Lucy s steg närrna sig, bafvade
han till, men han återvann snart makt öfver sig

sjelf, steg upp och återlemnade brefvet med ett allvarligt uttryck och stela anletsdrag. Han såg ut som om han blifvit förvandlad till en bild af sten.

En längre tystnad rådde och man såg att båda ville tala, utan att orden kommo öfver deras läppar. Det gifves sådana stunder i lifvet då man med ens ville skapa nya uttryck, ty de vanliga synas alltför betydelselösa för situationen; språket förefaller fremmande och oegentligt. Slutligen afbröt dock Oskar denna tystnad.

— Jag har läst brefvet och är af samma mening som förut. Ni måste återvända till er sjuke fader.

— Och gifta mig med Glithingham! utbrast Lucy med en förrädisk liflighet. Blifva hustru åt en man, som jag ej kan högakta, ej ens fördraga, en man, som älskar blott min förmögenhet, som endast eftersträfvar lyckan att blifva lord till Abbey-Hall? Är det möjligt? Nej, nej, aldrig!

— I den saken kan jag ej råda er, sade Oskar med ansträngning. Att döma af brefvets innehåll, synes som om er fader hade vigtiga skäl

att önska denna förening. Kanske ni lättare kan besluta er, sedan ni inhemtat dessa. Det är allt hyad en uppriktig vän kan säga er.

Nu steg Oskar upp och fattade sin hatt; han skyndade att lemna detta rum, i hvilket han kände sig qväfvas. Han kunde ej längre beherrska sig och närmande sig Lucy, fattade han hennes hand, kysste den och sade utan släppa den:

— Jag önskar er mod att handla rätt, jag ville göra mycket för att kunna rädda er ur denne svåra belägenhet; men det står utom min förmåga. En sak blott anhåller jag om, ifall det icke synes er för djerft, lofva mig vid minnet af den vänskap ni bevisat mig att underrätta mig om ert giftermål kommer att ega rum, eller låt mig veta om sakerna tagit en annan vändning!

— Jag lofvar er det; jag lemnar i morgon Paris. Farväl! tack för allt! Helsa våra gemensamma vänner ifrån mig; jag har ej mod att taga afsked af dem.

— O, nu — om det vore möjligt, skulle jag högakta er ännu mera än förut! och huru kall jag än må synas, så kommer dock mitt hjerta att följa er.

Utan att afvakta ett svar, gick Oskar till dörren, bugade sig ännu engång och lemnade henne.

Då han var borta, stod Lucy ännu en lång stund med ögonen fästade på dörren; hon hörde honom pälägga sina öfverplagg, öppna den yttre dörren och — nu var han borta. På länge kunde hon ej förmå sig, att göra en rörelse; det var liksom hade hon velat förbli vid detta intryck, och aldrig göra ett steg mera i lifvet.

Slutligen brast hon ut i gråt, men dessa tårar voro välgörande, sådana som hon bra sällan hade fällt. Det finnes tårar, hvilka komma direkte från ett hjerta som känner sig så vekt, så krossadt, att det ej kan utgjuta sig på annat sätt. Men hon stod orörlig, hon gjorde intet för att hindra detta utbrott af sina känslor, och först sedan denna paroxysm af känslighet lugnat sig, vände hon sig bort ifrån dörren och gick till soffan.

— Mary! ropade hon; och när denna inträdde, sade hon: — om någon kommer, tar jag ej emot. Dessutom — packa in våra saker och begär våra räkningar, ty vi resa i morgon till England. Hvarför står du liksom slagen af åskan? Ja,

Mary, min far kallar mig och jag måste till honom. Säg ingenting, min vän, förtag mig icke mitt mod! Jag ber dig göra hvad du kan för att allt må vara färdigt i god tid! Lita icke på mig, Mary, — jag är trött, jag mår ej väl.

Och det var sant; hon var så litet van vid starka sinnesrörelser, att hon var alldeles uppskakad. Flere timmar förgingo och Lucy hade icke lemnat sitt rum; hon hade icke lagt hand vid inpackningen, om vi undantaga hennes kära lithografier; dem fick ingen annan röra; och det var icke utan en stark sinnesrörelse hon vidrörde hvarochen af dessa kära minnen. Men vi skola ej forska efter hvad som föregick inom hennes själ. Det är bättre att lemlna henne i den ensamhet hon söker. Vi kunde eljest mähända få se henne, den starka själen, krossad under sorvens, under kärlekens makt. Strider emellan hjertat och viljan äro ofta förfärliga strider! Hvem kan väl påstå, så stark han än må vara, att viljan aldrig fått gifva vika? Och det var då icke alltid derföre, att det var omöjligt för den att segra, utan derföre, att motståndaren var så kraftlös, så blödande, så pinad, att en längre fortsatt

strid skulle varit ett mord, sedan den besegrade hjelten sjelf hellre ville lida än längre fortfara att kämpa?

Kan väl det högre väsende, som skapat mänskan med hennes svagheter och ofullkomligheter, och som kastat henne i denna stora verld, så full af frestelser, fälla domen öfver ett hjerta som älskat för mycket? Må orättvisa gerningar varda fördömda; må den syndiga kärleken, som ej vet att upprätthålla mänskans värdighet, tusenfaldt varda fördömd, men rör ej vid den sanna kärleken, den är helig, den är stor! Tvenne hjertan, som genom denna trollmakt lefva i kärlek för hvarandra; ett hjerta, som i den stora mänskligheten slutligen funnit sin vän, sin like, den, för hvilken det vill lefva och dö, — o, rör ej vid en sådan kärlek med förtal eller med dom! Gud kunde det ej, huru skulle då mänskan göra det? Må hafvet åtskilja dem, må alla lagens och samhällets fordringar kasta sten på denna kärlek, den förblir ändock stor, den förblir ändock helig! De, hvilka ej vilja tro på den rena kärleken, veta ej hvad detta ord betyder. Att veta det man är allt för den, som är allt för en,

att veta, att då blickarna mötas, är tanken förenad; att veta, det den enas tårar, sorger, glädje och sällhet finna ett återljud uti den andras hjerta, att en handtryckning, ett ord, som för alla andra är ofattligt, blott är klart för två, är icke det ljuft, skönt, herrligt? Hafva cheruberna ett annat sätt att tolka sina känslor för hvarandra? Skulle englarne ha något emot det? O nej, det tror jag icke — icke ens Gud!

Jag undrar öfver, att menniskorna aldrig hittat på ett annat ord än kärlek, för att skilja den vanliga jordiska kärleken ifrån den upphöjda, som visserligen är sällsynt, men hvilken dock finnes.

Jag ville ej gifva detta vanliga namn åt de känslor, hvilka den qvinna hyser, hvilken under åratal troget bevarar minnet af en älskare, en make, fjerran skiljd från henne; åt den, som under långa år ombildar sin karakter och försöker omskapa sig för att blifva värd det hjerta hon önskar ega; åt den, hvilken utaf hela sin själ älskar en, hvilken ej besvarar denna ömhet; eller slutligen åt den, som uti sitt hjerta bär hängkomsten af en kärlek, hvilken hon genom tvång blif-

vit nödsakad att vara otrogen. Det är ej mera en jordisk kärlek, som så kan hängifva sig. Det är gudomlighetsgnistan inom menniskan. Döm derföre ej den rena kärleken!

XVII

EN LITEN TALANDE KORG

Men återvändom till Lucy, som utan tvifvel blir oss tacksam för det vi ej varit vittnen till hennes strider. Det måste vara en den förfärligaste känsla att erfara sin egen svaghet, då man förtröstat på sin styrka.

Andra dagen var Lucy i ordning för afresan och tog plats uti en waggon. Hon hoppades ännu engång återse Oskar, men nu återstod endast några minuter och hon förlorade detta hopp. Med ens kom en liten gosse till vagnsdörren och lemnde henne en liten förtjusande blomsterkorg.

— En herre bad mig lempa detta åt Lady Suffridge, sade han.

— Huru visste du, att jag var den personen?

— Han stod bakom glasdörren och visade mig er.

— Finns han der ännu?

— Nej, han gick bort sedan han förvissat sig om, att jag ej skulle misstaga mig.

Lucy gaf honom ett guldstycke, som gossen helt fornöjd emot tog.

— Lika mycket fick jag just af herrn, sade han. Stor tack! min gamla blinda mor blir nog lycklig deröfver; och sedan så köper jag mig några cigarrer... och med dessa ord sprang han sin väg.

Lucy hade äfven utan denna ledning kunnat gissa hvem det var som sändt henne detta afsked. Blommorna lägo i korgen i en viss artistisk ordning, som var alldeles olik det vanliga sättet att lägga dem tillsammans; dessutom voro de på ett egendomligt sätt valda och en del voro sällsynta för denna årstid. En aning sade henne, att det ej var utan afsikt de blifvit sålunda sammanförda.

Men en hvissling hördes och täget satte sig i rörelse. Lucy kastade en lång, innerlig blick åt

den stad, som inneslöt hennes käraste vän. Hon tyckte, att hennes hjerta stannade qvar, ty sorgen gjorde henne nu fullkomligt oförmögen att känna något. Men snart började hennes ögon åter forska efter betydelsen af denna korg. I midten fanns en stor ros, och rosen är ju symbolen af vänskap, tillgivvenhet; bredvid den lågo uti en liten knippa några nejlikor, hvilka betyda trohet; en hortensia, hoppet, hvilade fornöjd uti ett hörn, stödjande sig emot en balsamin, hvilket vill säga: var lycklig! I den andra sidan af korgen lågo om hvarandra några grenar cactus, beundran, tillsammans med vintergrön, som talar om en lycklig, förfluten tid.

— Han försäkrar mig ännu engång om sin trogna vänskap; han hoppas, att jag blir lycklig! Om han ej hade sagt det i går, skulle jag ej våga tänka på den beundran, hvilken några af dessa blommor tala om, liksom för att påminna mig om en lycklig tid, som nu — ack! är förfluten.

XVIII

HON HAR LOFVAT

Uti den allt lika upplysta sängkammaren på Abbey-Hall, finna vi lord Suffridge hvilande på sin säng; bredvid honom sitta Lucy och Edvard Glithingham. Några ord äro nödvändiga för att förklara orsaken, hvarföre vi just på denna dag återtaga berättelsens träd. Sex mänader hafva förflutit sedan Lucy åter trädde in i sitt dystra fängelse. Det var med ett beklämdt hjerta hon emotsäg sin framtid, men då hon greps af alltför upproriska känslor, behöfde hon endast i minnet

återgå till det sista samtal hon haft med Oskar, för att åter känna sig lugnare.

Hon fann vid hemkomsten sin fader sjuk, men han blef snart något återställd. Man märkte likväl, att han småningom blifvit allt svagare och att sjukdomsanfallen, om också ej så häftiga som förrut, dock oftare återkommo. Sedan den dag, han af orsaker dem vi känna, beslöt att gifta sin dotter med sir Edvard, tycktes han hafva hakat sig fast vid denna tanke och endast uppehålla sina krafter genom hoppet om dess fullbordan. Lucy afresa till kontinenten hade varit ett svårt slag för honom och hennes återkomst en desto större glädje, ty han hade fruktat att ej merå få återse henne. Han förstod rätt väl, att det var motviljan för det giftermål han ville förmå henne till, som skrämt henne bort ifrån hemmet, men att åter öfvergifva denna tanke, det var för honom omöjligt. Han önskade försona sitt brott genom att förena sin enda dotter med sonen till den förr så hatade Starling.

Då lord Suffridge nägra dagar efter Lucy afresa talade med henne om brölloppet, svade hon, att det ännu var en fullkomligt oaf-

gjord sak och att hon kände sig ur stånd att ingå en så afskräckande förening. Lorden blef utom sig och blott för att lugna honom, bad Lucy, att han skulle låta denna fråga ännu några månader hvila, hvartill den gamle samtyckte.

Edvard hade nägra gånger besökt Abbey-Hall och derunder visat mycken otålighet att påskynna sakens gång. Han var orolig öfver Alices bortförande och trodde sig kunna finna ro, först när allt var oåterkalleligen afgjordt.

Samma dag vi återfinna Lucy och Edvard vid lordens säng, var denne äter sämre; hans krafter tycktes vara i aftagande och hans blick var orolig och båfvande. Slutligen fattade han Lucy's hand och började med osäker stämma:

— Mitt barn, du har länge nog lätit mig vänta på ditt svar och du kan ej tro huru mycket du derigenom plågat mig. Nu vill jag hafva det bestämdt. Edvard, Lucy! jag har just afvaktat denna dag för att förena edra händer, och för att gifva er min faderliga välsignelse. Kom, Edvard!

— Nej, nej, nej, min far, det är omöjligt, utbrast Lucy, förskräckt öfver den hastighet, hvar-

med lorden gripit saken an, och hon drog sin hand ur sin faders. — Det är omöjligt! o, min far, jag ber dig, var icke obeveklig! Lyssna till din Lucy's bön! Fader, jag ber, jag bönsfaller, att du måtte afstå från denna tankel! Jag kan ej samtycka, — ack, gör mig icke så gränslöst olycklig!

Under det Lucy talade, hade Lorden satt sig upp i sängen med vildt uppspärrade ögon.

— Du må bedja mig så mycket du vill; jag förblir dock obeveklig. Du skall, du måste gifta dig med Edvard; han älskar dig och jag vill det.

— Herr baron, sade Edvard med inställsam röst, då jag ser den motvilja, fröken Lucy hyser mot mig, vill jag ej tvinga hennes känslor.

— Edvard! också du? Men var ej rädd, det är blott en nyck af Lucy; hon vill nog blifva din hustru; du skall få se att hon samtycker!

— Omöjligt, min fader! Baron Glithingham vet redan sen länge de känslor jag hyser för honom.

— Lucy, återtog fadren med häftighet, nog med detta! När jag säger, att jag vill, anstår

dig blott att lyda. Gifven mig edra händer, att jag må trolofva er med hvarandra.

— Fader, fader! hvarföre önskar du detta så enträget? hvarföre vill du uppföra hela mitt lif! Icke kan du derigenom blifva lyckligare och du kommer säkert en dag att ångra dig!

— Lyckligare! jo, jag blir lycklig och jag skall aldrig ångra det! Hör mig, efter du vill veta allt. Edvard, aflägsna dig på en stund; jag vill tala med Lucy och du skall få se, att hon sedan frivilligt samtycker!

Baronetens aflägsnade sig med en misstrogen blick. Han började nu i sin ordning bäfva. Det, som föregick omkring honom, föreföll honom så besynnerligt, att han begynte befara, att någon olycka kunde dölja sig derunder. Men det var ej längre tid att stadna, saken hade redan gått alltför långt och han hade dessutom inga bestämda skäl för sin oro.

När far och dotter blifvit ensamma, såg lorden förstulet omkring sig, fattade Lucy's hand och bad henne sätta sig på sängkanten nära till honom.

— O, Lucy, det är någonting förfärligt, som du tvingar mig att meddela! Det är rysligt! Så

hör då... det är mycket länge sedan... just dena samma dag... det var också om aftonen... jag... nej, Lucy! det är omöjligt; jag kan ej säga dig det! jag kan det ej! Nej, du bör blott veta, att jag står i en stor skuld till Glithingham! Jag känner på mig, att jag ej skall lefva länge mera... vill du väl, att min själ, för din skull, för din olydnads skull, skall evinnerligt pinas? Du kan försona mig med Gud, du och ingen annan. Denna försoning kan ej köpas genom något annat än genom din förening med Glithingham.

— Ack, min far, är det blott icke ett foster af er upprörda inbillning? Huru kunde min olycka försona er med Gud? Det måste ges ett bättre sätt att godtgöra hvad ni brutit.

— Nej, och tusen gånger nej! Det är dig Försynen utvalt dertill. Om du ej samtycker, gaspar helsevetet emot mig, der jag evigt skall pinas. Vill du det?

— Min far, ni bedrar er! Det är icke jag, utan edra egna känslor, som kunna rädda er. Ängern är det enda, som kan frälsa er ifrån de qval, hvilka nu förfölja er.

— Ha, du vill undandraga dig offret? Lucy,

jag ber, jag besvär dig, mitt barn, skänk mig det lif, som jag först skänkt åt dig! I din mors namn, i namnet af den kärlek du måste hysa för din fader, i namnet af Gud, som jag ej vågar se eller känna innan mitt brott är försonadt, ber jag dig att bönöhöra mig! Hör du, fortfor han derafter hviskande, jag skall döda mig, om du ej samtycker, det svär jag heligt! och han framdrog härvid en knif ur en bordslåda invid sängen. — Det är just denna knif . . . detta stål skall ännu engång dricka blod om du icke lofvar! — Han höjde med detsamma handen liksom för att stöta knifven i sitt hjerta.

Lucy uppgaf ett skri och fattande sin faders hand, kastade hon mordvapnet till rummets andra ända, i det hon utropade:

— Jag lofvar! jag lofvar!

Vid dessa ord sågs lorden en stund återhålla sin andedrägt; derpå sammanknöt han sina händer med krampaktig häftighet och utbröt i ett vansinnigt skratt, under hvilket man blott otydligt hörde orden: — Hon lofvar! hon lofvar!

Detta fasansfulla uppträde varade några sekun-

der. Med ens grep han sin dotters båda händer och höljde dem med tårar och kyssar.

Lucy åter tycktes ej rätt kunna fatta hvad som händt; de sista ord hon yttrat ljödo hemskt i hennes öron; men de voro utsagda och det återstod henne intet annat, än att böja sig under omständigheterna. Hennes faders tacksamhet lemnde hennes hjerta fullkomligt kallt. Hon kände ej annat, än att hon fallit i en mörk afgrund.

Hon slet sig derefter lös ifrån fadrens tacksamhetsyttringar och anhöll om en timmas ostörd ensamhet, innan hon i hans närvaro skulle meddela baron Glithingham sitt samtycke.

XIX

DEN FÖRSTA KYSSEN

Lorden kände sin dotter; han visste, att han kunde vara trygg, sedan hon gifvit sitt löfte.

Luey lemnade sin faders rum med lugna steg; hon var blek och liksom känslolös; med möda kunde hon stiga upp för trappan. Då hon inkom i sin kära gröna kammar, som bevittnat så många hennes tankar och drömmar, och som inneslöt så många minnen för henne, gick hon fram till sin moders säng och nedsjönk der på sina knän. I denna ställning förblef hon en lång

stund; ej ett ljud hördes från hennes läppar och hon liknade, der hon låg knäböjande, en marmorstod på en graf. Slutligen steg hon upp; ett förklarat uttryck hvilade öfver hennes anlete; hon såg upp mot höjden och sade halfhögt:

— Offret står inför dig, Herre Gud! Låt mig alltid vara lika fast besluten, som nu, att glömma mig sjelf!

Hon gick derpå till sitt skrifbord, framtog ur en låda ett hvitt blad samt en penna, och sade:

— Med denna min moders penna, skall jag skicka min sista helsing till honom, den enda menniska, jag efter min mors död har älskat. Det är den sista stunden jag ännu kan tillåta mig att tänka på honom, och nu kan jag sätta honom, att jag förstår hvad pligt är. Det är min sista gärd åt livet, innan jag träder fram till offeraltaret.

Hennes penna ilade nu öfver pappret, hastigt, lätt; hon stannade ej ett ögonblick innan hon tecknat sitt namn under helsingen.

— O, sade hon, må detta vara den sista gången jag nedskrifver det namn, jag ännu bär, men hvilket jag snart skall utbyta emot ett annat af-

skydt. Dock... jag eger ej mera qvar ens rättigheten att uttala mig så. Offret får icke knota. — Nu är jag bruten, nu är min stolthet tillintetgjord. — O, Gud, hvarföre skänkte du menniskan kraft, då det endast var för att bryta den?

Sedan hon ännu engång igenomläst brefvet, förseglade hon det.

— Detta är det sista frin steg jag uttager, sa-
de hon. O, Gud, hvad det är lätt att tala om
uppoftning, men hvad den är svår att fullborda!
— O, Oskar, fortfor hon, i det hon framtog sam-
ma porträtt vi sett henne ega redan i Paris. Os-
kar, låt mig sluta mitt hjerta till ditt, engång,
den första, den sista! Låt mina läppar trycka
din bild, och må hela min kärlek för dig förseg-
las i denna kyss, och må den sedan ej vara an-
nat än ett minne! minnet af en herrlig dröm!

Men Lucy's lugn var nära att svika henne nu, då afskedastunden var inne; hon gömde hastigt undan porträttet och skyndade ut ur rummet. En stund sednare finna vi henne i fru Johns rum, der efter vanligheten äfven den gamle Black be-
fann sig. Han hade sett Lucy komma ut ur lor-
dens rum och af hennes utseende anat en del af

sanningen. Vid Edvard Glithinghams inträde till den gamle lorden, hade denne med glädjestrålande ansigte underrättat honom, att Lucy nu frivilligt gifvit sitt samtycke. Vid denna underrättelse, hade Anders genast lemnat rummet, begifvit sig upp till sig, hastigt skrifvit några rader, dem han genast afsände. Sedan detta var gjordt, besökte han vänninna, åt hvilken han meddelade hvad som händt. De höllo just på att öfverlägga om hvad de borde företaga sig, då Lucy inträdde.

Hennes upprörda utseende satte dem i förtviflan och då Lucy nedkastade sig på soffan bredvid Jane och gömde sitt hufvud i hennes knän, gråtande som ett barn, visste de gamla intet bättre råd, än att blanda sina tårar med hennes.

Vi lemna dem nu för att uppsöka några af de öfriga personer, hvilka läsaren sett framträda såsom fondmålningar på vår tafla.

XX

NÄR HJERTAT BRISTER

Vi lemnade sist Alice i en förtviflad ställning i den lilla stugan i skogen, gråtande och undrande öfver, hvarför man bortfört henne. Vi omnämnde äfven de bref hon lyckats skrifya, eluru utan någon påföld, samt om det förbud gumman gifvit den unga Martha att hafva någon gemenskap med Alice.

Månader hade såhunda förgått, utan att medföra någon förändring i hennes belägenhet. Hon hölls alldeles som en fånge och hade ingen att

samtala med, än den unga bondflickan, med hvilken hon någongång i smyg fick utbyta några ord. Vären stod i hela sin prakt, men Alice fick ej njuta af den annat än vid det öppnade fönstret.

En plan hade dock till en viss grad utvecklat sig inom hennes hufvud, nemligen att förmå Martha att rymma med ett bref till lady Starling.

Den gamla qvinnan ingaf ingen annan känsla än rädska; och Martha var derföre ej svår att öfvertala. Alice bad henne så varmt, och hennes tårar voro så vältaliga, att Martha en vacker dag spårlöst försvann. I början blef gumman orolig, men snart förrädde Alices uttryck, hvilka vittnade om en dämpad glädje, sanningen för henne. Intet stod emellertid att göra; förfölja rymmerskan kunde gumman ej, ty då hade fogeln under tiden kunnat flyga ur buren. Alice räknade emellertid nu dagar och timmar. Hon visste nog, att Marthas färd skulle räcka länge, ty den penningesumma, hennes börs innehöll och hvilken hon gaf flickan, var ganska obetydlig, men hon lofvade henne derjemte en stor ersättning om hon riktigt skulle framkomma.

Vi vilja emellertid förflytta oss några veckor framåt och besöka lady Starling. Hon sitter i en bereeau i den vackra trädgården. En bok ligger uppslagen framför henne, men hennes ögon hvila ej derpå. Hon fäller tårar dem hon dock söker dölja för en annan person, som i en hvilstol sitter bredvid henne. Denna bleka, aftärda gestalt, är ingen annan än den unga Alice, som nyligen återkommit till fru Starling.

Befrielsen från ensamhet och fångenskap, hvilken hon hoppats på såsom den största lycka, blef i sjelfva verket den smärtsammaste stöt för hennes hjerta.

Vi vilja i korthet berätta hvad som försiggått. Martha hade efter en mödosam vandring anländt till *** hall, och utan hinder lyckats framkomma och öfverlempna brefvet i fru Starlings händer, ty baronetin fanns då ej på stället. Då ladyn erfor Alices besynnerliga bortförande, uppstod en dunkel misstanke om rätta förhållandet i hennes inre. Hon älskade sin son, men, huru blind hon än var för honom, hade hon dock ofta bekymrats öfver hans grundsatser och uppförande. Hon befärade äfven straxt, att han ej varit fremmände

för detta dåd, eburu hon var långt ifrån att kunna fatta sanningen i hela dess vidd.

Omedelbart efter denna underrättelse, företog hon en resa, för att återföra den så länge fåfängt eftersökta Alice, och efter några dagar lyckades hon deri, eburu icke utan möda, ty den gamla gumman påstod, att den unga Missen af sina föräldrar blifvit ditsänd för att straffas.

När Alices första glädjentbrott något lugnat sig, begynnte fru Starling taga reda på alla de förhållanden, som kunde upplysa henne om sanningen. Det var till en början icke lätt att förmå Alice att förråda den hemlighet, som var hennes hjerta så kär, men då dess blad efterhand blevvo allt mera läsliga, stelnade den gamla fruns hjerta af sorg och fasa. Sonens låga handlings-sätt framstod i sin fulla dager för den ärliga och rättänkande frun, och hennes sorg var så mycket häftigare, som hon måste erkänna, att hennes eget barn, denne son, hvilken hon med så mycken kärlek uppfostrat, hvilken hon velat rikta med alla skatter ur hennes egen älskande själ, var en föraktlig usling.

Lady Starling var en af dessa rättänkande per-

soner, hvilka aldrig skygga tillbaka för sanningen, huru bitter den än må vara, och hon meddelade Alice den smärtsamma upptäckten, hvilken för detta hjerta skulle blifva sönderslitande — hennes idols trolöshet.

Alice var, såsom man redan kunnat finna, en af dessa finkänsliga naturer, som ombilda sig efter omständigheterna; upprätta, då ett stöd uppriätthäller dem, brutna vid beröring af en fläkt. Hon hade lefvat endast af sin barnsliga kärlek till Edvard, allt annat i hennes lif hade varit en bisak, ett intet, som ej fattat rot inom henne. Under inflytelsen af denna känsla, som frisk, ungdomlig utvecklats i hennes hjerta, hade hon lefvat sjungande som en glad fogel; verlden hade teda sig herrlig och skön för henne. Aldrig hade en misstanke vaknat inom henne, och hela hennes lif berodde på denna tro. Hade hon älskat en dygdig, rättskaffens man, och af honom älskats tillbaka, skulle hon liksom det mjuka vaxet låtit ombilda sig under hans hand, men nu var det annorlunda. Sedan hennes kärlek engång sammanstörtat, måste hon sjelf dragas med i dess fall. Den förändring, den oväntade upptäckten

af Edvards trolöshet verkade på henne, var densamma, som inträffar med den friska, sköna rosen, då dess stam brytes: rosen dör, förvissnar. Det var ieke utan strid hon dunkade under; hon försökte att kämpa, men hennes pulsslag blefvo allt svagare och hennes hjerta stelnade bort.

Fru Starling förskräcktes i början af det förkrossande intryck sanningen gjort på den svaga varelsen, men hon invaggade sig dock i den förhoppning, att Alice, sedan den första smärtan vore förbi, skulle återvinna helsa och krafter. Hon insåg nödvändigheten att handla, att förmå sonen att söka försona sitt brott, och churu hon aldrig förr tänkt sig möjligheten af en förening emellan Edvard och Alice, ville hon nu gerna, att den skulle försiggå, sedan den för honom blifvit en pligt.

Lady Starling kunde ej nu lemnna Alice ensam i ett så förfärligt tillstånd, ty det var smärtsamt att se den unga, till utseendet nästan liflösa flickan, hvars ögon afspeglade grafvens intet, hvars kinder ej vittnade om en gnista lifsvärme, och hvars brutna kropp ej mera kunde lyda den brutna viljan.

Vi återfunno vid början af detta kapitel fru Starling i en berceau, och bredvid henne, halfliggande i en hvilstol, Alice, med ögonen tillslutna. En tung och häftig andedrägt samt då och då en maktlös rörelse med handen voro de enda tecken, som ännu vittnade om, att hon lefde.

Lady Starling kunde vid blotta tanken på allt detta ej återhålla sina tårar; det rädde ett kaos inom henne; hon hade tusen gånger tänkt skrifa till sin son, men ett något, hon visste ej hvad, återhöll henne derifrån. Hon ville hellre se honom, tala till hans goda känslor, väcka dem, som endast slumrade, såsom hon i sin moderliga kärlek ännu hoppades. Med ens hördes rullandet af en vagn, som tycktes köra in på gården.

Fru Starling återhöll sin andedrägt, och en dödlig blekhet betäckte hennes kinder. I det samma slog Alice upp sitt öga och stirrade vildt omkring sig; en hög rodnad öfverhöljde hennes bleka anlete och hon uppgaf ett hjertskärande skri, mera högljutt än man från denna svaga varelse kunnat vänta.

— O, mylady, fräls mig från hans åsyn! Nåd, nåd, mylady! ropade hon, och derpå sjönk hon

äter blek tillbaka uti stolen, efter ett vanmäktigt försök att resa sig upp. Hon låg liflös, med huvudet lutadt åt sidan och med händerna sammanknäppta liksom till böن.

Lady Starling hade vid Alices första ord ilat till henne och hon försökte nu att återkalla henne till lif.

I detsamma framträdde en betjent och anmälde, att miss Brown, Alices moster, hade anländt. Så mycket fru Starling än önskat att se sin son, var det dock en lättnad för henne, då hon hörde, att det ej var han som kommit. Hon lät bedja miss Brown stiga in i salen och sysselsatte sig emellettid med att återkalla Alice till medvetande. Flickan förflyttades derpå in i sitt eget rum, där hon lades på sin bådd och lemnades under tillsyn af en af husets trogna tjenerinnor.

XXI

NÄR HJERTAT HAR BRUSTIT

Fru Starling begaf sig nu till sin gäst, men innan hon inträdde i rummet der denna befann sig, stannade hon ett ögonblick. Hon måste övertänka hvad hon borde säga miss Brown, hvars pratsjuka var henne välbekant. Men huru skulle hon, den brottsliges moder, förklara orsaken till Alicees sjukdom?

Vid hennes inträde, neg miss Brown flere gånger mycket djupt. Hon var sig fullkomligt lik, sådan vi sist sågo henne på Ångbåten, på åter-

färden från Amerika, dit hon rest för att lyfta ett arf. Lady Starling intog sin vanliga plats och bad den gamla missen sätta sig.

— Jag får först så hjertligt gratulera, yttrade denna, ty jag har hört, att herr baronetens fästmö sig en så vacker och rik fästmö. Men huru mår min snälla Alice, som mylady varit så god emot? Har hon varit snäll och lydig, det kära barnet? Gud signe henne!

— Hon är för det närvarande sjuk, svarade lady Starling, med en lätt darrning i rösten.

— Sjuk? Herre Gud, hvad det var ledsamt! Är hon mycket sjuk? har hon gifvit mylady mycket besvär? Och flickan som var så frisk! Ja, det är så med den unghomen, de äro alla sjuka nu för tiden; jag, som trodde, att Alice hade en så stark helsa. Hon var visst ett klent barn, då hennes mor, min salig syster, dog. Hon förstod Guds ord, hon, churu ej så strängt som man borde, men hon dog ändock i frid med Gud och menniskor, och det lilla barnet, ja, det var så klent och skrek så ofta; om nätterna hade jag mången gång ingen ro för det. Men Gud gifve barnet sin nåd, ty hon blef ändå en bra flicka,

så mjuk om hjertat; och så lärde jag henne Guds ord, så att hon genast kunde svara, då jag frågade henne något kapitel eller någon vers ifrån evangelierna eller psalmerna. Men huru mår mylady sjelf? Mylady är alltid så rask, men litet blek bara. Ja, ja, ålderdomen är en besvärlig sak, den kommer utan att man ens tänker derpå. Men lyckligt är det, då man har mera tid här på jorden för att läsa och begrunda evighetens herrliga löften och bilder!

Lady Starling kände af gammalt miss Browns ohejdbara tunga, men eburu hennes pratsamhet under sådana förhållanden som de nuvarande var pinsam för henne, gaf den henne åtminstone tid att öfverväga huru hon borde lägga sina ord vid det svåra meddelande, som förestod henne.

— Miss Brown, sade hon, då en paus, förorsakad af en suck, lemnade henne tillfälle dertill; Alice är mera allvarsamt sjuk än jag i början trodde. Det stackars barnet har en stor sorg, och det smärtar mig djupt.

— En sorg! utbrast miss Brown och slog händerna tillsammans. En sorg, då mylady varit så utomordentligt god emot henne? Hvad skulle kun-

na fattas henne? Ack dessa barn, alltid otacksamma!

— Ni har intet att förebrå henne, miss Brown; hon är ej otacksam, hon är olycklig.

— Olycklig? Huru skulle jag ej förebrå henne det, då mylady endast varit alltför god emot henne! Ja, så är det; vår tids ungdom är så besynnerlig! Det är alldelens som med en ung lady, jag såg på resan, då jag kom från Amerika. Jag var mycket intresserad af henne; hon såg så hygglig ut och tycktes förstå Guds ord; men det var ej den rätta gudsfruktan, det. Jag trodde det först, men den Onde antar också ibland en sådan skepnad. Jag ville emellertid veta mera om henne, ty jag trodde, att hon var en bra flicka, men jag kom till min gamla erfarenhet. Ungdomen är alltid missnöjd nuförtiden. Den unga lady... lady... nej, nu har jag glömt hennes namn igen, men hon kallades alltid lady Lucy... men här står jag och pratar om allt möjligt, och mylady blir säkert otälig...

— Nej, nej! fortsätt, sade Lady Starling, som just börjat bli uppmärksam, ty det föll henne in, att det möjlichen kunde vara fråga om Lucy Suffridge.

— Ja, hvad sade jag nu? Jo, jag talade om den unga lady Lucy, som var förlofvad med en hygglig ung man, en rik lord, sades det; hon rymde från sin far, reste utan vidare till Paris, och blef sedan genom polisen tvungen att komma hem, och nu vill hon ändå ej gifta sig med den unga lorden, som skall vara så vneker, efter hvad man säger. Allt detta har jag hört genom min brorson, som har en fästmö på slottet, hos den unga ladyns fader. Ja, så litet kan man lita på utseendet! — Ack, min Gud, men törs jag fråga när mylady får sin vackra svärdotter hit? Ack, hvad det för ett modershjerta måste känna ljuft! Och sedan när de små pysslingarne komma i huset! — Jag har aldrig velat gifta mig, men min gamla moder sade, att man alltid älskar sina barnabarn mera än sina egnas.

Under hela den sednare delen af detta ordflöde hade lady Starling sett tankfull ut och i stället att svara, frågade hon:

— Hvad heter det ställe, der er brorsons fästmö bor?

— Ack, min Gud! om jag det mindes! Känner mylady den unga ladyn? — Ack, nej! det

är omöjligt! — Det heter... jo, något på Abbey var det... der lär förut ha varit ett kloster.

— Tack, miss Brown, sade lady Starling. Men nu får ni ursäkta, att jag lämnar er, ty jag måste upp och se huru det är med Alice. Ni kan ännu ej få se henne, men kanske sednare. — Med dessa ord gick lady Starling hastigt ur rummet, lämnande miss Brown helt förbluffad öfver hennes plötsliga bortgång.

Då lady Starling gick uppför trappan, möttes hon af Alices vårdarinna, som helt darrande skynndade emot henne och ropade:

— Skynda, skynda mylady! jag tror visst, att miss Alice häller på att dö!

Vid dessa ord sprang lady Starling, utan afseende på sin ålderdom, till Alices rum, der den unga flickan, med öppna och mot höjden stirrande ögon, med svårighet tycktes draga efter andan; det syntes vara dödskampen.

— Fort, rid efter läkaren! tag tvenne hästar, att han må kunna komma med den ena! Baronetens bästa ridhästar! Giggen efter pastorn! befallte lady Starling.

— Baroneten! — baronet! hviskade den sju-

ka, hvilken dessa ord tycktes ha återväckt till ett slags medvetande. — Aek, ja, han kommer, ja, Edvard, du kommer snart och då få vi yppa allt för din mor! — Dessa afbrutna ord voro knappt hörbara och nu tillslöt den sjuka åter sina ögon och försjönk i en dvala.

Lady Starling fattade hennes hand, och på knä bredvid henne bad hon ur hjertats innersta djup för den arma själen, som tycktes utkämpa en strid emellan den förfärliga verkligheten och den mähända efterlängtade glömskan af all jordisk sorg.

Nu återkom tjenerinnan.

— Kalla på miss Brown, men bed henne vara tyst och gå sakta.

Den sjuka spratt plötsligt till och uppgaf ett hjertslitande skri. — O, nej, fräls mig ifrån att se honom! Jag vill minnas den jag älskade, ej återse den trolöse! — Mylady, tack för allt! Bed för det arma barn, ni varit så god emot, bed att det må få dö i Guds armar! och hon tryckte härivid lady Starlings hand emot sina läppar.

— Alice, jag skall träffa honom; om han älskar dig, skall jag välsigna er!

— Om han . . . också sade, att han ännu älskar . . .

skulle jag ... ej tro ... det är ... försent. — Det sista ordet dog nästan ohörbart på hennes läppar; hon slöt sina händer tillsammans och lyfte ögonen emot en Kristusbild, som hängde på väggen. Efter en stund, sedan miss Brown äfven intrådt och knäböjt vid sängen, hördes Alice åter tala:

— Jag förläter honom ... min sista bön skall vara för den, som gjort mig den största smärta!

När några timmar sednare inträffade presten och läkaren; de kommo för sent, ty Alices ande hade flytt till det land, der ro är gifven de sörfjande själar.

XXII

FÖRSONING UTAN OFFER

Sedan Lucy hos sina gamla vänner gifvit ett fritt lopp åt sin häftiga sinnesrörelse, steg hon plötsligt upp.

— Nu är det ej mer tid att hängifva sig åt förtviflan, sade hon. Intet återstår mera att göra. Jag har behof af mod, och tårar borttaga modet.

— Mylady, sade Black, det är ej tid för tårar, det är sannt, utan för handling. Ni får ej samtycka till detta giftermål! Nu är det min tur att handla. Stadna här, jag går att tala med mylord.

— Nej, Black, jag har redan lofvat, och jag återtager ej mitt gifna ord. Det återstår mig blott att upprepa mitt löfte för baronetens — Mina vänner, borttagen ej mitt mod, det ber jag er! Jag kom för att än engång tacka er, och när mitt hjerta blir alltför fullt, hvilket väl ofta ännu kommer att ske, får jag ju den trösten att i edra hjertan utgjuta öfvermåttet af min känsla. Black, en tjenst begär jag af dig: i gröna kammaren på mitt skrifbord finnes ett bref, tag det och sänd af det! Farväl, bedjen för mig!

Lucy gick med långsamma, tunga steg nedför trappan. I midten af densamma stannade hon plötsligt, lutade sig mot väggen, och förblef en stund orörlig, med handen hårdt pressad emot hjertat.

— Ack, hvad jag ändock är svag! sade hon. Det är bäst att göra striden kort, och nu nästan sprang hon till sin faders rum.

Hon erfor dock ännu en stund af svaghet, då hon satte handen på läset, men det var den sista, och hon nalkades fadrens säng, utan att ens kasta en blick på Glithingham, som satt der bredvid.

Lord Suffridge låg med ögonen tillslutna; ett fornöjd leende lekte på hans läppar och han märkte ej i första ögonblicket sin dotters ankomst. Hon närmade sig honom och stod en stund orörlig. Rummets belysning smärtade hennes förgråtna ögon och hon skyddade dem med handen. Edvard var orolig och hostade, för att väcka de närvarandes uppmärksamhet. Nu slog lorden upp sina ögon och då han varsnade sin dotter, satte han sig upp i sängen och fattade hennes hand. Han gjorde tillika ett tecken åt Glithingham att närrma sig. Efter en stunds besinnande sade han:

— Baronet Edvard Glithingham, ni har anhållit om min dotters hand, och då hon samtyckt och denna förening skänker mig en stor glädje, vill jag förena edra händer till en trolofning.

— Men jag slätter mig deremot! hördes plötsligt ifrån dörren en röst, som icke tillhörde någon annan än Lady Starling.

Vid ljudet af denna stämma, ryggade Edvard några steg tillbaka och stödde sig blek och darrande mot väggen.

Lucy, som ej kände den inträdande, anade dock

uti henne ett tröstens budskap, sändt till hennes hjelp, men lorden som i första ögonblicket förstummats och släppt sin dotters hand, utbrast med thordönsstämma:

— Hvem är det, som djerfves höja sin röst emot min vilja?

— Jag, baronet Glithinghams moder!

Vid dessa ord begynnte lordens hela kropp skälfva; hans tänder slogo så väldsamt mot hvarandra, att Lucy med outsäglig båfvan gjorde ett steg emot fadrens säng; hon fruktade följderna af detta uppträde. Plötsligt betäckte han sina ögon med båda händerna, med det förfärade utseendet af ett barn, som tror sig se ett spöke.

— Jane Starling! utropade han med skärande röst; ni kommer för att af mig återfordra det blod jag är er skyldig. Jag vill gifva er min dotter, men ni fordrar mer? Ha, Lucy, gif mig kniven, som du tog ifrån mig! Det är samma knif... stöt mig i sidan här... här..., så blir ni hämnad! Edvard Starlings blod ropar efter hämd!

Dessa ord, dem lorden utropade i full febrysel, kommo blodet att stelna både i den gamla

fruns och i Lucy's ädror; Edvard åter stod fortfarande orörlig på samma ställe, blek som en brottsling.

— Min far yrar; det händer honom ofta, sade Lucy till Lady Starling, jag nödgas tillkalla hjelp.

— Behöfs icke, fröken Lucy, jag är här... sade Black, hvilken alltsedan lady Starlings inträde stått vid dörren. Jag känner till detta af gammalt och tror mig nu förstå alltihop.

— Hvad då, Black?

— Gå, fröken lilla, jag måste en stund vara ensam med lorden och mylady.

— Nej, Black, min gamle vän, jag går ej bort. Jag fruktar icke att höra hvad helst det må vara.

— Jag vet det nog, men det ges saker, dem Black icke vill omtala för lordens dotter, men hvilka han måste meddela åt denna lady. Gå, lilla fröken, ni får snart komma tillbaka. Er, mylady, ber jag, att ni mätte anmoda baronetens att lemna detta rum.

— Baron Glithingham, sade lady Starling, fästande på sonen en genomträngande blick, lemna

oss. Derpå tillade hon hviskande: — Alice dog i förrgår i mina armar.

Edvard sammanknöt trotsigt sina händer och lemnde rummet med stora steg, utan att möta modrens blick.

När Black blifvit ensam med lady Starling och den gamle lorden, som låg medvetslös med tillslutna ögon, sade han:

— Mylady, jag önskade veta om er man hette Edvard och huru han dog?

— Äfven jag, mister Black, börjar nu förstå allt! sade lady Starling, och under det hon betraktade den sjuke lorden, hennes mans mördare, begynnte tårarne långsamt rinna nedför hennes kinder. — Store Gud, huru underbart! efter så många år upptäckes då det botten, hvarpå mina sorgers tråd varit nystad!

— Mylady, sade Black, det är nu tjugo år sedan jag först fick veta, att en hemlighet tyngde på detta hjerta, och först nu är allt klart för mig. Tjugo års ånger och qval, äro de icke nog för att ur ert hjerta utplåna allt hat emot honom, den arma, svaga själen, som dukat under för bordan af sitt brott?

I stället för svar, gick lady Starling till sängen och nedföll på sina knän; man såg, att hon bad ur hjertats djup. Ibland ilade hennes blickar från höjden, där hon sökte den, till hvilken bönen uppsändes, ned till den, för hvilken hon bad. Ingen annan känsla än ett djupt medlidande stod att läsa i den blick, hvilken hon fastade på mannen, som förstört hela hennes jordiska sällhet. Hon fattade lordens hand, som vid denna rörelse tycktes återvakna till medvetande. Han såg sig omkring, och stirrande emot rummets aflägsnaste hörn, utbrast han med ens:

— Den är hon, dödens svarta engel! Hon vill föra mig till afgrundens lägor, till mina likars hem.

— Nej, Robert Suffridge, det är ej dit hon vill föra dig; hon vill blott påminna dig om försoningens stund som nalkas. Än är det tid!

— Försoning, försoning! o nej! den har halkat undan mig! jag är evigt fördömd!

Allt mera förskräckta blefvo hans blickar, ögonen antogo en genomskinligt glasaktig färg; de uttryckte en oblandad förskräckelse, och fasa för döden.

— Lord Suffridge, det finnes en annan jordisk

försoning än den ni uttänkt, och den kommer jag nu för att erbjuda er.

— Hvem är du? hvad vill du mig? hvilken försoning skulle det ännu gifvas för mig?

— Jane Starling, Edvard Starlings hustru bjuder er förlåtelse och frid. Med den kan ni träda inför det högsta Väsendets thron, för att hos Honom söka Hans nåd och er själs salighet.

Dessa ord uttalade Lady Starling med hög stämma och med eftertryck på hvarje ord. Ännu genomilades lorden af en häftig skälfning, ännu stirrade han en stund på henne, men snart blef hans blick allt mera lugn och mild. Han tog sig om hufvudet liksom för att reda sina tankar och hviskade halfhögt:

— Är det väl möjligt?

Plötsligt reste han sig upp i sängen, fattade lady Starlings hand, tryckte den häftigt emot sitt hjerta och brast ut i en konvulsivisk gråt.

Då detta utbrott lugnats, sade han, med lady Starlings hand allt ännu sluten i sin:

— Känner ni, o känner ni hvad ni gjort? Tack, o tack! Stormen derinne börjar lugna sig, hela lifvets väldsamma storm! och han nedföll

utmattad på dynan, hans andedrägt blef hastigare, men ansigtet bibehöll sitt fridfulla uttryck.

— Lucy, Lucy, mitt barn! ropade han med ens. Jag vill se henne!

Då hon inträdde, tryckte han henne hårdt mot sitt hjerta.

— Mitt arma barn, kan du förlåta din därrak-tige fader! Var fri! Var lycklig!

Lord Suffridge var utmattad, hans ögon slötos och han låg orörlig. Flere timmar förgingo så-lunda; ett storartadt arbete syntes försiggå inom honom, ty detta ansigte, hvilket under så många år burit prägeln af förtviflan, blef efterhand allt mera förklaradt af ett inre sken. Med ens förde han häftigt handen till sitt hjerta.

— O, hvad det är skönt! sade han, lifvet stocknar, hvilan nalkas. O, Gud, om du är rättvis, så är du ock nädig! Låt mig få skåda din herrlighet, låt mig blifva delaktig af en gnista af din godhet! — Efter en stunds hvila öppnade han åter sina ögon, betraktade stilla lady Starling och sade: — Engel, sänd utaf Gud! Jag känner att jag på andra sidan grafven skall kunna

möta din make, ty min skuld är mig tillgifven.
Farewell, mina vänner!

Ännu några andetag och den stolte lord Suffridge hade afsomnat. Det lif, så fullt af strider, var slutadt, slutadt i frid med Gud och menniskor.

Dagen efter lord Suffridges död lemnade lady Starling Abbey-Hall, åtföljd af sin son. För att ej mera behöfva återkomma till denne usling, må vi här säga, att han i Londonlivets hvirvel försökte att nedtysta sitt samvetes röst. Kanske lyckades han ej bättre än lord Suffridge i sina unga dagar hade gjort det, och måhända skall Alices bild en dag träda för honom för att förebrå äfven honom ett mord.

Men återvändom till Lucy. Begrafningen hade försiggått och två veckor hade förflutit sedan lordens död, då Black en dag närmade sig den unga flickan, som satt ensam i den stora salen, försunken i tankar.

— Jag har ännu icke afsändt det der brefvet, sade han och bakom hans allvarliga hållning kunde man märka ett fördoldt skämt.

Vid dessa ord spratt Lucy till. Hon sörjde visserligen sin fader, men just då Black tilltalade henne, hade Oskars bild försväfvat hennes tankar.

— Hvilket bref? Ah! Tack, min goda Black, det var rätt bra. Jag skall skrifva ett annat.

— Det behöfver ej skickas långt, mylady, bara två mil.

— Huru? hyad menar du?

— Baron Oskar Lejonstjerna befinner sig på Sidney-Ham, der han för två år sedan tillbragte sommaren.

— Huru vet du det?

— Jag vet det, mylady; det är ju nog, det.

XXIII

TVENNE DEPESCHER

Efter den strid vi sist sågo Oskar utkämpa i Paris och ur hvilken han utgick segrande, — striden emellan pligten och hjertat — följde ännu många svåra sådana; han var nöjd med sin egen handling, men den hade förkrossat honom. Han ville vara stark, han ville glömma, men detta var honom omöjligt; Lucy's ljufva, älskade bild sväfvade omkring honom och förföljde honom. Hans förr honom så kärna studier föreföllo honom nu mällösa, ty hans tanke kunde icke mera följa sitt

fria lopp. Bilden af en menniska undanskymde för honom menskligheten. Några veckor förgingo, och en ny plåga förökade hans olycka: att så lunda förblifva utan alla underrättelser från detta enda ställe, som inneslöt hans hela verld, var ett grymt qval. Han beslöt att skrifva till sin vän på Sidney-Ham för att, om möjligt, af honom få veta något.

Charles, som lifligt intresserade sig för de båda unga, försökte att i detta afseende tillfredsställa honom och fick snart en hemlig bundsförvandt i den gamle, gode Black.

En dag, efter en olidligt lång väntan på bref, erhöll han i en depesch det förkrossande budskapet, att Lucy hade samtyckt till en trolofning samma dag med sir Glithingham.

Oskar blef förtviflad och beslöt att lemna Paris, denna stad, som så lifligt påminde honom om det, som för honom hade kunnat blifva hans lefnads lycka, men som nu blifvit hans djupaste sorg.

Några timmar voro tillräckliga för att ställa alla hans affärer i ordning och nu stod han fär-

dig att lempa detta arbetsrum, der han invaggat sig i så många poetiska drömmar.

Det var till Italien, Oskar till en början ämnade resa. Han var blek, och en viss feberaktighet röjde sig i alla hans rörelser, men eftersom sorgen hade lemnat en dyster prägel på hans ansikte, hade det ej förlorat något af sitt förra ädla, starka, manliga uttryck.

Betjenton trädde in; Oskar emot tog likgiltigt ett kuvert, som denne räckte honom.

Några timmar förut skulle han med brinnande otålighet ha kastat sig öfver hvarje budskap, men nu hade han ingenting mera att frukta och någonting glädjande hade han också icke mera att vänta sig.

Med ens banade sig ett doft, återhället skri ur hans bröst; han grep sig med handen om pannan.

— Är det möjligt? framstammade han. Lucy, Lucy! jag har återfått dig!

Oskar reste, men icke till Italien, utan till Sidney-Ham, der han afbildade den lägliga stunden för att besöka Abbey-Hall.

XXIV

LIVETS SANNING

Då Lucy genom Black erfor, att Oskar befann sig i hennes närhet, utbröt en verklig storm inom henne.

Kärleken, glädjen att återse den man, som hon högst af alla älskade, var en af de starka elementer, som bragte i svallning vågorna från djupet af hennes hjertas haf. Det andra elementet utgjordes af hennes oroliga tankar. Kärleken till honom och kärleken till friheten kämpade emot hvarandra. Hjertat försvarade den enas rättighe-

ter, hufvudet den andras. Hade hon icke älskat så outsägligt, så hade denna strid aldrig kommit i fråga. Men nu ville hon förvissa sig om enderas seger, innan Oskar genom sin närvaro kunde inverka på dess utgång.

Lucy hade icke lemnat rummet, der Black för några timmar sedan meddelat henne den underrättelse, som inom henne framkallat den afgörande stormen. Hon befann sig i samma stora sal, der vi första gången funno Lord Suffridge i strid med tankar, ännu dystrare än den nattsvarta himmel som bevittnade den.

Men Lucy's kamp belystes af en klar varm sol.

Under en flere timmars tystnad, hade Lucy ömsom för sitt inre framkallat hela sitt fordna lufs sträfvanden, den närvarande tidens ovisshet och framtidens olösta gåta. Småningom blef tystnaden och ensamheten tryckande för henne; hon steg upp, gjorde några steg i rummet och stannade derpå med ens. Tankarne hade åter öfverväldigat henne.

Hon böjde sitt vackra hufvud, riktade den blåa, klara blicken framför sig, men öfver den låg skymten af en skugga. Man kunde ana, att det hon

såg ej fanns inom den yttre synkretsen. Småningom — långsamt — knappt märkbart böjde hon sig framåt; hennes hand böjde sig allt mer och mer, den tycktes frambesvärja en osynlig gestalt; hon kastade sitt hufvud bakåt, ögonen blixtrade och hon utbrast med hänryckt exaltation:

— O, hvem kan säga mig om min kärlek för honom är stark nog för att qväfva min frihetsdyrkan? O, att jag aldrig komme att ångra det val, som nu förestår mig!

— Och hvarför skulle ni göra ett val? Ijöd en röst invid henne.

Lucy utstötte ett skri, och det eko som det framkallade ur den stora salens sekelgamla murar, bortdog med Oskars namn.

— Lucy, lät kärleken segra!

— O, jag ville det, men jag fruktar ...

— Fruktar? för hvad, Lucy? för att nödgas afstå från edra frihetsdrömmar? nej, min dyra vän; tillbed, dyrka friheten, men dyrka den tillsammans med mig. Förenade, lifvande hvarandras mod, skola vi söka att på frihetens gyllene vingar uppnå det höga målet: *Livvets Sanning!*

INNEHÅLL

I.	Mellan gamla och nya verlden	3
II.	Abbey-Hall	22
III.	Tvenne svikna förhoppningar	43
IV.	Kanske?	68
V.	En graf och två vaggor	75
VI.	Ulfven i färahuset	93
VII.	Nemesis Divina	110
VIII.	Två elementer i strid med hyvarandra	123
IX.	En engelsk och en svensk Faney	140
X.	Ulfven i ett annat färahus	155
XI.	Hvad som kan hända när man svimmar	163
XII.	New-York och Paris	173
XIII.	En återfunnen vän	179
XIV.	En svensk Julafaston i Paris	191
XV.	En afhandling om skyldigheter	202
XVI.	En svår skyldighet	214
XVII.	En liten talande korg	222

XVIII.	Hon har lofvat	225
XIX.	Den första kyssen	233
XX.	När hjertat brister	237
XXI.	När hjertat har brusit	245
XXII.	Försoning utan offer	253
XXIII.	Tvenne depescher	264
XXIV.	Lifvets sanning	267